

ДЖАКИ КОЛИНС ГРЕШНИЦИТЕ

Превод от английски: Ангелина Пискова, Емил Манолов, —

chitanka.info

1.

Хърбърт Линкълн Джеферсън гледаше с отвращение жена си Мардж. Тя се беше проснала върху дивана пред телевизора, краката ѝ бяха разкрячени, показваха се дебелите ѝ бели бедра, ядеше портокал, по брадичката ѝ се стичаше сок, държеше в ръка една кутия с бира, от която от време на време глътваше по някоя глътка. Беше облечена в синя памучна рокля, която беше толкова тясна, че се беше разцепила под едната ѝ мишница. Огромният ѝ бюст висеше в мръсен бял сутиен, който се виждаше през сцепеното. Случаен човек трудно можеше да определи възрастта ѝ и може би щеше да я изкара десет години по-възрастна, отколкото беше в действителност. В действителност тя беше на тридесет и пет години.

— Тръгвам — обяви Хърбърт.

Мардж изобщо не отлепи очи от телевизора. Тя натъпка още портокал в устата си и измърмори:

— О'кей, Хон.

Хърбърт излезе от избелялата розова къща, една от многото в редицата от избелели къщи. Той ритна злобно котката на Мардж, която се замота в краката му, и закрачи към автобусната спирка. Беше привечер. Беше ужасно горещо. Хърбърт беше бесен, че няма кола. Всеки имаше кола в Лос Анджелис. Миналата седмица той имаше един хубав блестящ сив Шевролет, но му го взеха, защото не можа да плати навреме вноската по изплащането.

Хърбърт беше среден на ръст, слаб мъж с кафява коса и остри черти. Не изглеждаше добре, не беше грозен, просто беше прекалено обикновен на вид. Беше от този тип хора, които никога не се запомнят, освен ако не се втрени във вас с лукавите си кафяви очи и тогава вие потрепервате от някакво странно чувство. Очите му бяха подли, жестоки и хищни.

На автобусната спирка пред него имаше едно младо мексиканско момиче. Той бързо го прецени. Твърде младо и твърде слабо, но девствено, той беше сигурен в това. Той се притисна към него докато

се качваха в автобуса, тя се обърна и го изгледа уплашено. Той я заряза и седна до една зряла матрона, вероятно икономка на някоя богата филмова звезда. Не, ако беше такава вероятно щеше да има своя собствена кола.

В автобуса се носеше застояла миризма на засъхнала пот и Хърбърт сбърчи отвратено нос. Той беше взел душ преди да излезе. Понякога вземаше душ четири или пет пъти на ден. Човекът, който той наистина обожаваше, беше Тини Тим, защото беше прочел някъде, че той взема душ всеки път, щом може да се измъкне. Хърбърт наистина обожаваше такава чистоплътност.

Зрялата матрона се размърда на мястото си. Не ѝ харесваше натискът на крака на Хърбърт върху нейния. Но той се вирираше напред с обикновеното си лице и тя не можеше да разбере дали го прави нарочно.

Дъртата торба носи жартиери, помисли си Хърбърт. Единият от тях се беше забил в него. Той премести ръката си така, че да се притисне странично към гърдата ѝ. Тя се притисна по-плътено към прозореца, докато Хърбърт продължаваше да гледа безизразно напред.

На следващата спирка жената слезе и Хърбърт си премести коленете така, че тя да се отърка в него, докато минаваше. Почувства очертанятията на огромните ѝ бедра с коленете си и се засмя мислено. Дърта крава, що пък малко да не я подразни. Всички обичаха малко да бъдат подразнени, дори и дъртите крави.

Той си помисли с любов за писмото, което беше изпратил на червенокосата филмова звезда Анжела Картър. Беше ѝ го изпратил по пощата снощи и вероятно тя вече го беше прочела. Той беше успял да намери домашния ѝ адрес; това беше едно от предимствата на работата, която вършеше сега. В службата имаха папка с адресите на повечето филмови звезди. Той работеше в шофьорска агенция, която беше наета от Рейдиънт Продъкшънс. Най-важното, когато пишеш на хора, беше да си сигурен, че те ще отворят лично писмото. В това беше целият смисъл.

На Анжела той беше описал пламенно и подробно какво би желал да свърши с нея. Нито една подробност не беше спестена; беше ѝ изпратил и едно малко пластмасово пликче, в което гордо беше онанирал.

Това беше едно от най-добрите му литературни постижения и той се надяваше, че мис Анжела Картър ще го оцени.

Автобусът пристигна на неговата спирка и той измина късото разстояние до Сюзприйм Шофър Къмпани.

2.

Жената погали мъжа под себе си, в отговор неговите ръце потупаха извития ѝ гол гръб.

Тя беше красива по един необикновен начин. Дълга буйна коса обрамчваше загоряло, почти диво лице. Очите ѝ бяха смесица от кафяво и жълто. Устата беше широка и чувствена.

Те лежаха на легло с черни копринени чаршафи. Един чаршаф покриваше жената от кръста надолу. Тя имаше прекрасно тяло — комбинация от дълги крака и красиви извивки.

Тя изстена и се наведе, за да целуне мъжа. Той също беше гол. Здраво кафяво тяло с косми по гърдите, красиво очертани мускули.

Докато се целуваха, тя се протегна към пода и изпод кревата извади малък пистолет, който насочи към главата му.

Свършвайки с целувката, тя прошепна:

— Сбогом, мистър Фаунтин.

С бързо движение той я отхвърли то себе си и измъкна пистолета от ръката ѝ.

Тя се сви на пода и го погледна втренчено.

Той се засмя.

— Повече късмет следващия път, скъпа, нямаш работа с бойскаут.

Тя вдигна ръка, опита се да го удари и един глас извика:

— Стоп.

Сънди Симънс вдигна ръце, за да се прикрие. Гардеробиерката бързо донесе един халат и я заметна с него.

Еб Стейн, режисьорът, се приближи. Той беше дебел и дъвчеше една древна воняща пура. Обърна се към мъжа, който лежеше на кревата и му каза:

— Съжалявам, Джек, твърде много цици.

Джек Милан се захили. Той беше добре запазен четиридесет и деветгодишен мъж с блестяща черна коса и усмивка, която го беше задържала по върховете на бизнеса двадесет години.

— За мен никога няма достатъчно цици, Еб, старо момче.

Всички, които чуха се засмяха, с изключение на Сънди, която се сви нещастна на пода и придърпа халата около себе си.

Защо въобще се съгласи да участва в този филм? В Италия, всъщност в повечето европейски страни на нея гледаха почти като на звезда, а тук в Холивуд я третираха като едно нищо.

Еб се обърна към нея:

— Слушай, сладурче, знам, че имаш там един страхотен чифт топки, но просто ги дръж насочени към мистър Милан, а?

— Съжалявам — каза тя напрегнато — просто е много трудно, когато той ме хвърля на пода. Може би, ако ми разрешите да нося нещо прикриващо, както исках...

— Не, така нещата ще изглеждат още по-зле.

Той имаше предвид „месата“, които някои жени филмови звезди настояваха да носят при заснемането на голи сцени. Това бяха кръгли чашки с телесен цвят, които покриваха зърната. Сънди беше помолила да ги носи, но договорът ѝ за филма постановяваше, че тя ще прави това, което поиска филмовата компания, а те не искаха „меса“. Така че, като се изключат един миниатюрни бикини, тя беше цялата на показ пред всички от екипа, който като че ли се беше удвоил днес.

Тя се ужаси от мисълта, че трябва отново да свали халата.

Еб каза, като че ли четеше мислите ѝ:

— Лягай на кревата, нека ти покажа какво имам предвид. Имаш ли нещо против, Джек? Мога ли да заема мястото ти?

— Дали имам нещо против? Само ми дай един скоч и цигара и ще снимам тази сцена цял ден!

Смехът се усили и Сънди неохотно свали халата. Мъчеше се да не обръща внимание, стараше се да не забелязва ухилените лица, които я зяпаха.

Тя легна в кревата, частично покрита под чаршафите.

— Сега нека да го направим в забавен каданс — каза Еб. — Покажи ми как я отхвърляш от себе си.

Силните ръце на Джек бавно я вдигнаха и я завъртяха настрани. Дебелите ръце на Еб я прихванаха и сега двамата мъже я държаха.

— Опитай се да я задържиш така завъртяна към теб — каза Еб — точно това е, чудесно. А сега на пода, скъпа, когато ти опитваш да го удариш, просто трябва да си с гръб към камерата. Ето така.

Той още веднъж прихвана тялото ѝ и този път тя беше сигурна, че дебелиите му ръце не се плъзнаха случайно по гърдите ѝ.

— Сега ще спрем за обед — той се обърна към Джек Милан, който слезе от кревата обут в оранжеви къси жокейски гащи и къси чорапи в тон. — Всички да са тук точно в два часа. Хайде, Джек, ела да те черпя едно уиски.

Сънди бавно тръгна към съблекалнята си. Едва се удържаше да не заплаче. Беше толкова унижително да се отнасят така с нея. Мислеше си, че ще е добре да участва във филм на Джоек Милан, но се оказа, че е само едно от многото момичета в шпионски филм. Беше толкова нетърпелива да напусне Рим, че почти не погледна сценария. А искаше да види и Холивуд; Холивуд беше по-близо до Рио, където тя беше родена.

Сънди имаше щастливо детство. Баща ѝ беше южноамериканец, а майка ѝ францужойка. Двете националности бяха много съвместими.

Когато стана на шестнадесет години реше да стане актриса и убеди родителите си да я изпратят в една театрална академия в Лондон. Тя беше най-добрата. В Лондон живееше при по-възрастната сестра на майка си, леля Жасмин. Разбира се, можеше да се връща в Рио всяка ваканция.

Родителите ѝ загинаха в автомобилна катастрофа два дни след като тя беше тръгнала.

Сънди беше съкрушена. Тя обвиняваше себе си, като мислеше, че ако беше там, това можеше и да не се случи.

Баща ѝ почти не беше оставил пари. Щедър човек, той живееше на широко, харчеше много и раздаваше заеми на всички.

След погребението Сънди реши да остане в Лондон и да продължи учението си. Имаше няколко хиляди лири, които майка ѝ беше оставила.

Животът беше твърде различен за да може да се приспособи към него. Малък апартамент в Кенсингтън, студеното време и леля Жасмин, която мислеше, че е грях да проявиш каквато и да е привързаност.

Сънди считаше, че това е странно и обезпокоително. Тя имаше нужда от любов и привързаност и като че ли нямаше към кого да се обърне.

Тя се потопи в работата си в академията.

Един ден, след като беше прекарала там година и половина, тя срещна Раф Суза.

Раф беше динамичен млад мъж, в момента най-търсения моден фотограф. Той добре оценяваше това. Той се появи в академията с три слаби манекенки, фризьор, цял комплект оборудване и три огромни кучета. Имаше разрешение да използва интериора на академията за снимки за Вог.

По това време Сънди ходеше с гладко сресана и вързана отзад коса. Поради студа беше облечена поне с три пуловера и торбести панталони. Не употребяваше грим.

Раф моментално я забеляза, накара я да пусне косата си, да клекне при кучетата и да гледа нагоре към трите манекенки.

Тайно тя беше очарована, но пред другите студенти се правеше, че ѝ е страшно досадно.

Когато Раф си тръгна, ѝ подаде визитната си картичка и каза:

— Ако искате да видите снимките, наминете утре към шест.

Ателието на Раф беше на другия край на Фулъм Роуд и ѝ трябваша векове за да го намери. Той почти не я погледна, когато тя пристигна, просто ѝ подаде снимките.

Тя ги изучаваше внимателно. Колко бледо беше лицето ѝ до манекените. Колко тромава изглеждаше под купищата си пуловери.

— На колко години сте? — небрежно попита Раф.

— Почти на седемнадесет. Защо?

— Просто се чудех. Имам една идея, за която може да се окажете подходяща. Искате ли да направим няколко пробни снимки?

— Да, бих желала.

— Ако те излязат добри, това ще значи една седмица в чужбина, плюс всички разходи и сто лири.

Раф не беше глупак. За тази работа той получаваше хиляда лири, а ако вземеше някой добър професионален модел трябваше да се бръкне за доста повече от сто лири. Все пак, той виждаше голям потенциал в това момиче. Фантастичната кожа щеше да изглежда чудесно на цветна снимка, а с подходящ грим и прическа тя можеше да стане хит. Беше му писнало от конвенционални лица. Те всички изглеждаха по един и същи начин. Това момиче можеше да се окаже страшно разнообразие.

В кратката си кариера Раф беше минал през кревата с много от най-големите манекенки, редакторки на списания и изобщо с всяка жена, която можеше с нещо да му помогне. Той беше набит, неугледен, с усмивка на малко дете, която разпалваше жените.

Сега той я пробваше:

— Как мислите? Можете ли да го направите без да причинявате семейни проблеми?

Тя си мислеше колко е мил.

— Да, сигурна съм, че мога. Семестърът свършва утре и аз нямам никакви окончателни планове.

— Страхотно! Да започваме. По-добре ще е да си свалиш дрехите. Ще ти дам да облечеш една риза. А, и пусни косата. Изглежда ужасно така причесана назад.

Тя се замисли. Какви снимки искаше да прави той? Тя се поколеба когато той ѝ хвърли ризата.

Той забеляза колебанието ѝ.

— Това ще бъдат модни снимки, скъпа, плажни истории и харемни далавери. Трябва да видя що за тяло криеш под всичко това. Ако искаш, качи се горе и се преоблечи.

Той се захвана с една камера.

Тя взе ризата, качи се горе и я облече върху сутиена и бикините си. Изглеждаше съвсем благоприлично. След това пусна косата си и тихо слезе долу.

Господи! Раф си помисли, че този път е открил разковничето. Момичето беше прекрасно. Тя имаше най-невероятно дългите крака и той си представи страхотните снимки, които можеше да направи с нея. Гърдите ѝ изпъкваха през ризата; тя имаше много специална походка. Много, много секси.

Един час той прави снимки. Тя позираше съвсем естествено. Той искаше час по-скоро да я измъкне от тази риза. Той я харесваше и мислеше, че тя ще се справи със задачата блестящо.

Всички необходими приготовления бяха направени и те заминаха за Мароко.

Раф, който употребяваше жените само за собствено удобство откри, че е напълно пленен от Сънди.

Поради стечението на нещата с леля ѝ, Сънди прекарваше все повече и повече време с него. На седемнадесетия ѝ рожден ден той я

люби и скоро след това тя се премести в ателието му.

Леля Жасмин прие преместването, както и всичко друго в живота, със стиснати устни и мълчаливо.

— Ще се обаждам — обеща Сънди.

Леля Жасмин изрази неодобрението си само със свиване на рамене.

Раф беше първият човек с когото Сънди се сближаваше след смъртта на родителите си. Те живяха заедно няколко месеца, Сънди свърши последния си семестър в академията, Раф се занимаваше с работата си. След това се появиха снимките на Сънди в Мароко и списанието беше заляно от запитвания коя е тя. Имаше предложения да прави реклами на козметика за коса, реклама за зъбна паста, една филмова компания искаше да направи пробни снимки с нея.

Раф потъна в мрачно настроение. Сънди беше развълнувана.

Списанието искаше Раф веднага да уреди нов сеанс с нея. Той я убеди да откаже рекламите, въпреки, че парите бяха чудесни. Но тя настоя да направи пробните снимки.

Раф я заведе в Рим и докато правеха снимките тя се влюби в града. Напомняше ѝ за Рио.

Когато се върнаха, тя изигра ролята във филма, за който се беше пробвала.

Раф изпадна в мрачно настроение, беше изключително ревнив, че трябва да я дели с други. За първи път, откакто беше дошла да живее с него, той тръгна с други жени, напиваше се преди тя да се върне в къщи, започна да я обижда и да ѝ се подиграва пред техни приятели.

Тя не можеше да разбере защо Раф се държеше така грубо с нея. Какво беше сторила?

Но той не можеше да обясни какво мисли за успеха ѝ, че се ужасява от мисълта да я загуби.

Тя изигра няколко други малки роли, след това се появи първият ѝ филм и тя получи предложение да снима филм в Рим.

— Приеми — каза горчиво Раф — и без това всичко между нас свърши.

И за да реши нещата завинаги, ѝ каза, че е намерил друга.

Сънди имаше успех в Рим, появи се в цяла поредица филми, които обикновено показваха нейните физически прелести. Всички

намерения да стане „сериозна актриса“ бяха изтикани на заден план. Харесваха ѝ вълнението и вниманието, които като че ли причиняваше появата ѝ навсякъде. Италианците я преследваха с всички сили, но мислено тя беше с Раф. Той беше първият ѝ мъж и тя го обичаше. Тя си беше мислила, че и той я обича.

След това на сцената се появи Паоло. Граф Паоло Дженера Рицо. Той щеше да донесе само неприятности.

— Мис Симънс — на вратата на гримьорната ѝ се почука — мис Симънс, чакат ви на площадката, моля ви.

Тя се погледна в огледалото автоматично и разсеяно си помисли, че не е хапнала нищо за обед. Е, добре, хайде обратно към чаровния Еб Стейн и възхитителния Джек Милан, който не ѝ беше казал една дума. Ама че начин да започнеш първия ден от работата си в Холивуд.

На снимачната площадка цареше оживление. Беше се пуसнала мълвата за голата сцена, малки групи мъже, които не беше забелязала преди това, се бяха струпали около страничните линии. Тя забележа също така няколко души с фотоапарати, които преди това ги нямаше. Нито Джек Милан, нито Еб Стейн бяха тук.

Един гримьор, с когото тя се беше карала тази сутрин, се доближи до нея. Беше глупав спор според Сънди. Тя настоя сама да гримира очите си, както винаги беше правила, но мъжът отказа. Това я ядоса, тъй като тя познаваше лицето си много по-добре от някой, просто я беше видял преди пет минути. Тя беше категорична и мъжът изскочи бесен от стаята, като мърмореше нещо за „мръсните чуждестранни звездички“.

Сега той се доближи до нея с палитра грим и гъба и каза:

— Свали си халата. Трябва да проверя грима на тялото ти.

Тя се втренчи в мъжа, който беше събрал стари дружки да гледат майтапа.

— Къде е жената, която го прави сутринта? — попита тя.

— На друга площадка. Не бъди срамежлива, всички вече видяха големите ти цици!

Тя усети как лицето ѝ пламва и тръгна да излиза от площадката, като почти се сблъска с Джек Милан и Еб.

— Къде си се спуснала, скъпа? — попита Еб, като хвана ръката ѝ с месестите си пръсти. — Нека да направим тази сцена, хайде.

Той я издърпа обратно на площадката.

Изведнъж я обзе чувството, че няма да може да свали халата си пред цялата тази тълпа. Тя каза на Еб:

— В Италия, когато снимаме такива сцени, площадката се изчиства докато останат само необходимите техници. Бих искала това да се направи и тук, моля.

— О, така ли? — Еб се задави и плю. — Това не е Италия, сладурче и всички тези хора е необходимо да са наоколо.

Сънди, която много рядко губеше самообладание, сега беше побесняла.

— В такъв случай можете да снимате сцената без мен. Аз не съм животно, което да зяпат. Аз съм артистка.

— Ха! — изгрухтя Еб. — Артистка, ха? Такава, дето даже не може да скрие циците си от камерата. Не ми се прави на много важна, миличка, имаш договор, нали загреваш?

— Да, много добре загревам. Въпреки това няма да работя при тези условия. Много съжалявам.

И като каза това тя излезе от площадката.

За първи път някой напуснаше филм на Джек Милан.

3.

Чарли Брик и момичето седяха един до друг в приглушено осветения ресторант, от който се откриваше гледка към Парк Лейн. Няколко келнера се въртяха наблизко, готови да се спуснат при най-малкия жест от страна на мъжа.

Те отпиваха кафе, момичето с нетърпеливи очи пронизваше всичко наоколо. Тя беше хубава и млада. Чарли беше значително по-възрастен, приближаваше четиридесетте. Имаше дълго тъжно лице и носеше очила с тежки рогови рамки.

— Бих желала майка ми да може да ме види сега! — изведнъж каза момичето.

— Какво, мила? — Чарли се наведе по-близо към нея, като пипнешком потърси ръката ѝ под покривката на масата.

— Майка ми — весело продължи момичето — просто няма да повярва, че аз си седя тук, на такова място, с вас.

— Защо да не повярва? — той здраво стисна ръката ѝ.

— Е, сецаш се — изкикоти се тя — те едва можаха да повярват, когато спечелих онзи конкурс за красота и доход в Лондон; наясно са за това откъде произлизам. Така че можете ли да си представите какво ще си помислят, ако разберат, че съм седяла в един шиказен стар ресторант с една истинска жива филмова звезда!

— Ти си такава малка сладурана.

Тя изглеждаше доволна.

— Така ли мислите? — тя покри ръката му със своята. — Майка ами винаги разправяше, че трябва да съм в киното.

Тя го погледна с надежда.

— Какво мислите?

Той пусна ръката ѝ и повика един от стоящите наблизко келнери.

— Мисля, че е време да тръгваме. Утре много рано сутринта имам разговор.

— О — тя изглеждаше разочарована — мислех, че ще ми покажете снимки от новия си филм в хотела.

— Някой друг път.

Отношението му се беше променило; той беше далечен и забързан.

Оберкелнерът дойде бързо.

— Всичко наред ли е, мистър Брик?

Чарли стана.

— Благодаря ти, Луиджи, всичко беше наред.

— Миналата седмица гледах последния ви филм, мистър Брик, сър. Беше забавен, наистина много забавен. Беше удоволствие да сте при нас тук тази вечер.

— Благодаря, Луиджи.

Те излязоха навън в студената лондонска нощ; пръскаше дъжд. Портиерът застана мирно.

— Добър вечер, мистър Брик, сър, колата ви идва.

Появи се голямо черно бентли. Те се качиха в него.

— Благодаря ви, сър, много ви благодаря — каза портиерът, когато той му подаде голям бакшиш.

Колата тихо се плъзна.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Закарай ме до хотела, Джордж, и след това закарай вкъщи мис Меримонт.

— Да, сър — Джордж си позволи да се усмихне бегло. Още една оскубана птичка трябва да карам вкъщи!

Те мълчаливо стигнаха до хотела. Момичето беше объркано от внезапната смяна на настроението му и не знаеше какво да каже.

— Сигурен ли сте, че не искате да се кача? — попита тя, когато пристигнаха.

— Много мило от твоя страна, мила, но нали се сещаш, как стои работата с това ставане в пет сутринта. Ще ти се обадя по някое време другата седмица — той бързо се измъкна от колата. — Чао.

Той стоеше и гледаше как колата бавно се намества в оживеното движение. Глупаво малко момиче, помисли си той. Дали наистина това беше единствената причина, заради която те излизаха с него? Дали си мислеха, че могат да го използват, за да ги вкара в киното?

Колко пъти го беше слушал вече? По колко различни начина? Директният вариант: „Мислиш ли, че можеш да ми уредиш екранна проба?“ Заобиколният намек: „Винаги съм искала да играя.“

Вариантът на актрисата: „Агентът ми казва, че съм идеална за ролята на момичето в следващия ти филм.“

Лорна го беше предупредила и му се беше присмяла:

— О, да, разбира се — беше казала тя — ще имаш купища малки момиченца, чакащи на опашка да скочат в леглото с теб. Но се запитай, мили, дали те искат теб? Или Чарли Брик?

Разводът беше влязъл в сила само преди един месец. Беше разбит един дванайсетгодишен брак. Лорна с друг мъж. Децата сноват насам-натам между тях. И ужасната самота, която не можеше да бъде запълнена, независимо от това с колко много хора беше.

Той влезе в хотела. Чиновникът от рецепцията веднага изпрати едно забързано пиколо към него.

— Има телефонно обаждане за вас от Холивуд, мистър Брик, сър.

— Ще говоря от апартамента си — каза той.

Човекът от асансьора беше щастлив, че го вижда.

— Дъщеричката ми беше страшно щастлива, че получи снимката ви, мистър Брик. Досега е гледала последния ви филм четири пъти.

Чарли се усмихна, доволен да чуе похвалата.

Телефонът звънеше, когато той влезе в апартамента си. Беше агентът му Маршъл К. Маршъл, който се обаждаше от Холивуд, за да уточни някои подробности за пристигането му следващата седмица. Той трябваше да започне работа по новия си филм.

Те накратко обсъдиха нещата и Маршъл каза в заключение:

— Чарли, очакваме да те посрещнем на двадесет и осми. Всички ще бъдат на посрещането — той направи кратка пауза, след това продължи — искаш ли да строя няколко курви да те чакат? — той изброи няколко известни имена на актриси. — Не? Е, добре, тогава съм сигурен, че ще можеш и сам да се справиш.

Казаха си дочуване и Чарли окачи слушалката.

Той закрачи неспокойно из стаята. Като че ли всички се бяха наговорили да го дразнят с малки лукави подигравки. Не можеше да си представи някой да попита Робърт Редфорд или Майкъл Кейн дали имат нужда от курви. Защо той? О, да, знаеше, че не беше идол на тийнейджърите, но поне имаше собствени зъби и коса и достатъчно приятно лице, наистина изглеждащо доста необикновено. А и откакто беше свалил килограми за последния си филм, беше в съвсем прилична форма. В края на краищата още беше млад и никога не беше

имал проблеми да вкара момичета в леглото си. Всъщност нещата се свеждаха до това да се отърве после от тях. Бърз поглед към часовника: „О, Господи! Наистина ли е толкова късно? Нямах представа!“ — и те обикновено разбираха намека и си тръгваха.

Мансардният апартамент беше студен и безличен, независимо от богатствата, които бяха пръснати наоколо. Фотоапарати, книги, сценарии, скъпа стереосистема и камари плочи.

Нямаше да съжaliaва, че го напуска. Една хотелска стая не даваше чувство за постоянство.

Телефонът отново иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Оставих дамата вкъщи — каза шофьорът му — не изглеждаше много доволна. Ще имате ли нужда от още нещо тази вечер?

— Не — той се прозя — мисля да си лягам. Нека да бъде утре сутрин около осем. Лека нощ, Джордж.

Той остави слушалката. Почти веднага телефонът отново иззвъня.

— Гласът от другата страна беше женски и със силен акцент. Каза укорително:

— Скъпи, ти не се обади, какво се случи?

Кристен Шветцър, бъдеща артистка с голям бюст, която беше срещнал на едно парти снощи и с която беше изиграл една сценка. Той беше доста пиян и си я спомняше съвсем бегло.

— О, здравей, скъпа — каза той. — Съжaliaвам, днес ли ти казах, че ще ти се обадя?

— Да, мили, но ти прощавам. Само този път — направи малка пауза и след това каза: — Е, мили, кога ще те видя отново?

Изведнъж той се сети, че не може да я понася. Тя му беше напомнила за гърдеста учителка по физическо. Непрекъснато бърбореше с отблъскващия си гърлен акцент. „Ще отидем у дома!“ — беше постановила тя снощи. Без да го пита би ли желал. Или дали да не отидем? И той си беше тръгнал.

— Слушай, скъпа — каза той — нека излезем да вечеряме по-нататък тази седмица. Доста съм зает следващите няколко дни, но ще ти се обадя скоро, става ли?

Тя въздъхна.

— Надявах се да те видя скоро за по-дълго.

Той отстояваше своето.

— Четвъртък или петък. Ще ти се обадя тогава.

— Много добре, но мисля, че си непослушен мъж!

Той потръпна.

— Да, скъпа, вероятно си права.

Той затвори бързо слушалката, преди тя да може да продължи разговора.

Жените никога не пропускаха да го разочароват. Откакто се помнеше, те винаги успяваха да го измамат. Дори бившата му жена Лорна, след всичките тези години, през които бяха заедно, се оказа като всички останали.

Горчивите спомени от последните няколко месеца нахлуха отново. Обвиненията от двете страни, дните на дълго мълчание, последвани от безкрайни караници. И най-лошото от всичко, безкрайната омраза и липса на интерес към него, които демонстрираше Лорна.

Той ѝ купуваше подаръци, бижута, кожи, нова кола. Тя приемаше всичко по един студен и безизразен начин, по същия начин, по който го приемаше в леглото. Никога не е била много страстна натура, но последните няколко месеца преди края бяха върхът. Само докосване от негова страна я караше да се отдръпва. Една нощ, която запомни, той лежеше върху нея и се опитваше да свърши това, което трябваше, колкото се може по-бързо, когато тя започна да плаче с дълги сподавени хлипания. Той се беше дръпнал бързо и почувства, че между тях не може да има по-голямо отчуждение от това.

Когато си мислеше за Лорна, той си въобрази, че тя е всичко, което може да бъде една жена. Но дали наистина се беше държал толкова лошо, че тя не можеше да намери сили в себе си да му прости?

В края на краищата тя сложи края на всичко, а не той.

Той спря да мисли за миналото и се съсредоточи върху бъдещето.

Чарли Брик, име добре известно на милиони. Беше направил много филми. Много пари. Не беше зле. Беше започнал кариерата си като пътуващ артист по вариететата за по петнадесет лири седмично. Сега вече можеше да не работи до края на живота си. Това беше утешителна мисъл.

Майка му живееше в хубава къща в Ричмънд с двама прислужници и кола с шофьор. Двете му деца имаха влогове на свое име. Той беше настоял. Лорна не беше искала и пени от него, но той се

беше погрижил за децата си. Погледнато от материална гледна точка, нещата не можеха да са по-добре.

Новият филм щеше да е интересен. Режисьорът му беше стар приятел. Другата звезда, Мишел Ломанс, също му беше стара приятелка, но по различен начин. Мишел беше голяма звезда, едра сладострастна жена. Бяха я открили в Южна Франция по бикини, когато беше на деветнадесет години. Сега, десет години по-късно, тя имаше международна слава като актриса и като жена. Чарли я беше срещнал за първи път преди пет години, когато кариерата му на филмов артист бавно и сигурно напредваше, а нейната започваше да тлее.

За първи път във филм той не беше само комедиен артист, а му беше дадена романтична роля. Жените веднага го възприеха в новото му амплоа на любовник. Ако беше достатъчно добър да прави любов с Мишел Ломан, ставаше и за тях.

Писмата започнаха да пристигат и кариерата му започна шеметен възход.

Това беше началото на края за него и Лорна.

Началото на романа му с Мишел промени много живота му. Отначало той не можеше да повярва, че прочут секс символ, може би най-прочутият европейски секс символ от онова време, може да го хареса. Но тя го хареса. Повечето от уговорките бяха направени от нея. Тя имаше съпруг, който предвидливо стоеше в Париж и се появяваше само случайно.

— Ти си чудесен мъж — мъркаше му тя — чудесен любовник, най-добрият.

Никоя не му беше казвала подобно нещо преди това. Той винаги се беше чувствал неадекватен или в най-добрия случай средна работа в кревата. Но Мишел измени всичко. Тя го накара да се чувства велик.

Разбира се, бракът му страдаше. Започна да се връща в къщи все по-късно и по-късно от студиото. Винаги казваше, че има работа през уикендите. Накрая почти не виждаше Лорна; те само живееха в една и съща къща.

Виждаха се само за да си разменят обиди.

Лорна: „Знам, че чукаш оная голяма френска крава.“

Чарли: „Не разбирам как можа да кажеш това?“

Лорна: „Ти си като пес след разгонена кучка. Правиш се на глупак.“

И така продължаваха скандал след скандал, обида след обида, докато един ден нещата наистина стигнаха до края. Чарли мислеше да последва Мишел във Франция. Тя си беше заминала преди две седмици, след приключването на филма, и те говореха по телефона всеки ден.

— Мъжът ми заминава на юг да десет дни — беше му казала тя — тръгва утре, така че тогава можеш да дойдеш.

За нещастие това съвпаднаше с рождения ден на дъщеря му и Лорна беше устроила парти. Той ѝ каза, че трябва веднага да тръгне за обсъждане на филм.

Тя го изгледа втрещено и продължително.

— Ако отидеш при нея — каза тя бавно — ще обвиняваш себе си за последствията.

Когато се върна, нещата се бяха променили. Вече нямаше скандали, защото Лорна много рядко беше в къщи, за да се скарат. Тя като че ли успяваше винаги да излезе точно в момента, в който той влизаше. Та не се прибираще по цели нощи, като дори не си даваше труда да каже къде е била.

Той не я питаше. Беше твърде зает с планове как да вижда колкото се може по-често Мишел.

Кариерата му продължаваше да се развива по най-добрия възможен начин. Той се озова в завидното положение да може да подбира сам какви филми да прави. Отзивите за него винаги бяха чудесни: „ЧАРЛИ БРИК БЛЕСТИ ОТНОВО“; „БРИК СПАСЯВА ФИЛМА“; „КОМИЧНИЯТ ГЕНИЙ НА ЧАРЛИ БРИК“.

Лорна и той решиха да се пренесат от къщата им в провинцията в една мансарда на Нйтсбридж. Аферата с Мишел беше донякъде замряла поради факта, че те снимаха в различни страни и беше невъзможно да се уреди среща.

Той, разбира се, съзнаваше, че беше действал като глупак. Всичко се дължеше на неговите грешки. Това, което всъщност го подтикна към аферата с Мишел Ломан беше, че просто не искаше да пропусне нещо голямо. По някакъв странен начин той си мислеше, че именно затова те двамата с Лорна могат да се сближат.

Тя обаче не мислеше така. Беше студена и неприятелски настроена, въпреки вниманието, което ѝ обръщаше.

Той реши да купи мансардата с надеждата, че новата обстановка ще ги събере отново.

Лорна не се ентусиазира от това. Настоя да наемат декоратор за вътрешното поддръждане на къщата и остави всичко на него.

Две седмици след като се бяха пренесли, Чарли трябваше да замине за Испания. Когато се върна, Лорна се беше изнесла. Беше оставила децата и кратка бележка, която гласеше: „Всичко е по твоя вина, никога не се опитвай да ме виниш.“

Тя беше изчезнала и на Чарли му трябваха две седмици, за да я открие. Един частен детектив я откри в хотелска стая в Бейсуотър, в леглото с един безработен каскадьор. Детективът направи снимки и това реши нещата. Разводът беше неминуем.

Отначало Чарли не можеше да повярва, че Лорна може да го зарече за „едно нищо“, заради „един никой“. Този мъж даже не изглеждаше добре.

Но Лорна като че ли не се интересуваше от това.

— Продължавай и се разведи с мен — беше всичко, което каза тя — за мен ще бъде удоволствие.

Той беше оставен с децата, бавачката, шофьора и огромната мансарда.

Той просто не можеше да повярва. Беше скъсал с Мишел. Искаше лорна. Тя беше неговата съпруга. Не можеше ли да разбере това? Беше готов да ѝ прости за каскадьора. Може би и тя щеше да му прости? Само заради децата тя трябваше да е готова да пробва отново.

Но тя не искаше и да чуе.

Тя се пренесе при приятеля си и скоро след това нейният адвокат поиска децата. Съгласно закона тя ги получи, но и Чарли имаше достъп до тях.

Той продаде мансардата и се пренесе в хотелски апартамент. Прекарваше вечерите сам, понякога просто гледаше с отсъстващ поглед стената, понякога се напиваше здраво.

Имаше много момичета. Една нощ щеше да е стриптийзърка, на следващата щеше да е някоя женена, мъжът на която точно сега не беше в града.

И всички те го мамеха. Една по една те се опитваха да го използват по един или друг начин.

Той разказваше на всички историята си: колко е нещастен, как жена му го е изоставила заради друг мъж, как животът и успехът имат смисъл само ако са споделени.

Жените, които виждаше повече от един път, очакваха да им направи предложение. Той намекваше за това през цялото време. Всяка от тях си мислеше, че е единствената жена, която той желае. Но той се отнасяше зле с тях, караше ги да го чакат, никога не се обаждаше тогава, когато беше обещал, обаждаше се тогава, когато му дойдеше кеф, понякога в два часа сутринта. Той чувстваше, че по някакъв начин така си отмъщава на Лорна. Всяка нощ с различна жена. Но нито една от тях не значеше нищо.

Беше настъпила голяма промяна от деня, в който той тръгна след Лорна. Тогава той беше преследвачът, а тя му беше направила живота черен.

Те се бяха срещнали на едно парти в Манчестър. Той си спомняше първото си впечатление от нея толкова ясно, защото тя беше различна от другите момичета, които срещаше. Косата ѝ беше светлоруса, силно стегната назад на кок, носеше огромни очила, които правеха лицето ѝ странно малко и трогателно. Нямаше грим и беше малко нисичка. По никой начин не беше някоя фрапантна красавица, но за Чарли беше хубава.

След една година те бяха женени и прекараха първата си брачна нощ в най-добрия хотел в Манчестър, една екстравагантност, която едва можеха да си позволят, но Чарли реши, че си струва. Не си струваше.

Въпреки, че се виждаше с нея почти една година, не беше я опознал от всички страни. Повечето време той пътуваше из провинцията и когато бяха заедно беше за малко. Тя живееше със семейството си и още в началото на тяхната връзка му заяви твърдо и ясно, че няма да има „нищо толкова“, докато не се омъжи.

Това беше една от причините той да реши да се ожени за нея. Той получаваше достатъчно „такова“ другаде и мисълта за едно „добро“ момиче, за което да се ожени и да има деца беше изкушаваща. Освен това тя като че ли наистина го обичаше. И той, разбира се, я обичаше.

На двадесет и една години Лорна все още беше девствена и се държеше така, като че ли имаше намерение да остане девствена цял живот. Тя се съблече в банята и след това отказа да излезе оттам, докато всички светлини не бъдат угасени. След това се мушна светкавично в леглото и докато Чарли си измие зъбите, тя като че ли заспа, сгусена под завивките, все още облечена с нощница.

Той се мушна в леглото до нея. След като се бяха виждали в продължение на десет месеца колкото се може по-често, те бяха абсолютни непознати с оглед на телата си.

— Спиш ли? — прошепна той, като се опитваше да пъхне ръце под здраво закопчаната нощница. Отговор не последва.

Той докосна гърдите ѝ и започна нежно да си играе с тях. Тя лежеше със здраво затворени очи.

За него беше много възбуждащо да гали това странно безжизнено тяло. Скоро той се възбуди толкова, че дръпна всичките завивки и грубо вдигна нощницата над кръста ѝ.

Тя веднага отвори очи и започна да протестира.

Тя беше единствената девственица, с която той се беше сблъсквал, и толкова се унесе, че забрави, че на нея ѝ е за първи път. Той задълба надълбоко, все по-силно и по-силно, докато накрая спря тръпнещ и изтощен се свлече от нея.

Тя лежеше и хлипаше, докато накрая звуците на нейните ридания стигнаха до него. Той мързеливо се протегна и я прегърна с една ръка.

— Всичко е наред — каза ѝ нежно — няма за какво да се тревожиш.

— Не е наред — гласът между хлипанията ѝ беше остър.

— Какво говориш? — той беше искрено учуден. — Аз те обичам. Знам, че първия път не ти е хубаво и най-добре е да го направиш бързо, да приключиш с това. Следващия път ще ти хареса, ще видиш.

Но следващ път нямаше в продължение на месеци, а когато се случи, беше след скандал. В няколкото редки случая, когато правиха любов, тя лежеше под него стегната и неподвижна като дъска. Може би ако ѝ харесваше повече, тази история с Мишел нямаше да се случи...

Нещата се подобриха, когато Чарли получи работа в Лондон. Беше само един нощен клуб за провинциалисти, но все пак беше по-добре от влаченето от град на град.

Лорна беше доволна. Те наеха малък апартамент на Оулд Кромпътн стрийт и въпреки че на практика това беше просто една голяма стая, беше нещо постоянно. Като се изключи незадоволителния им сексуален живот, нещата вървяха добре.

Чарли работи в нощния клуб три години. Беше нещо като водещ и комедиант, обединени в едно, и въпреки че едва връзваха двата края, животът беше добър и стабилен.

Една нощ го забеляза американски продуцент, който дойде отзад зад кулисите.

— Искам утре да дойдете в офиса ми и да прочетете ролята на Барни Сводника в новото ми шоу. Това е едно малко бижу, много е важно, много е атрактивно.

Чарли започна да протестира, че не е артист, но продуцентът му пъкна визитната си картичка и му каза, че това няма значение и се оказа прав.

На следващия ден той прочете ролята и я получи.

След като бяха на турне в продължение на шест седмици, шоуто най-накрая се върна в Лондон и Чарли с малката си „бижу“ роля беше във всички отзиви. Шоуто беше критикувано, но той се измъкна блестящо от цялата работа.

Намери си агент и бавно, но сигурно нещата започнаха да се раздвижват. Ново шоу, в което той отново обра всички отзиви. Малка роля в един филм. Появяване по телевизията, което прерасна в много успешен сериал. Пиеса. Още няколко филма и след това големият пробив — голям английски комедиен филм, в който той играеше главната роля. От тогава никога не се обръщаше назад.

След успеха в първото шоу Лорна забременя и им се роди син — Шон. След две години се появи и малкото им момиченце — Синди. Те се пренесоха в голяма къща в Уимбълдън и всичко беше наред до онзи филм с Мишел.

Чарли си мислеше за срещата с Мишел. Бяха минали почти две години, откакто я беше видял за последен път. Беше му писнало от безкрайната върволица момичета, които бяха готови да скочат в кревата само при споменаване на името му или само при мисълта, че могат да ги забележат до него. Мишел беше различна. Слава Богу.

Той се протегна и взе един от многото сценарии, натрупани на една маса. Обичаше да чете всичко, което му пратеха. По този начин нямаше опасност да пропусне нещо добро и то да отиде при друг актьор.

Започна да чете. Мислите за Лорна го бяха депресирали, но скоро се потопи в сценария и заспа докато го четеше.

4.

Кери Сейнт Мартин беше високо привлекателно чернокожо момиче на двадесет и осем години. Носеше косата си гладко причесана а ла Сасон Видал, дрехите ѝ бяха красиви и създаваха впечатление, че са скъпи. Пушеше по двадесет цигари на ден, караше светлобежов тъндърбърд на една година и живееше в елегантен тристаен апартамент високо над Стрип.

Кери се оправяше много добре.

Беше горещ юнски ден и смогът висеше над Холивуд като валма паяжини.

Кери се прозя. Ама че късмет беше. От агенцията пращаха точно нея да отиде и да убеди Сънди Симънс да затътри задника си и да продължи да снима филма. Тези звездички всичките бяха еднакви. Хубавички, тъпи, добре подплатени, успели да свалят достатъчно мъже за да им дадат роля във филм. Кери с гордост си помисли, че тя не беше свалила никой в името на своята кариера. Сама беше стигнала до положението, което заемаше сега.

Тя спря на червено на светофара и един мъж в линкълн се опита да привлече погледа ѝ. Тя го игнорира и усили климатичната инсталация. Господи — наистина беше горещо!

Кери работеше за Маршъл К. Маршъл, един от най-големите агенти в града. Тя започна като секретарка преди седем години и сега, последните две години, беше лична представителка и се грижеше за някои от клиентите, които той обслужваше. В действителност от известно време Кери сериозно се беше замислила дали да не се отдели на самостоятелна практика. Желаяше да се занимава с ръководство. Кери Сейнт Мартин. Обществени връзки и ръководство. Невероятно!

Тя паркира колата си близо до Шато Мармон, където се беше настанила Сънди, и взе договора, който беше на седалката до нея. Той постановяваше, че Сънди Симънс е наета да работи три седмици за Милан Прадъкшънс от 3 юни до 24 юни. Член трети споменаваше гола сцена от кръста нагоре, така както е в сценария.

Кери се чудеше какъв е проблемът на Сънди. Трябва да е прочела договора преди да го подпише.

Маршъл ѝ беше казал:

— Върни малката тъпа курва обратно в студиото и то бързо. Ако не се върне до четири часа, изчезва от филма и вероятно ще предявим иск. Както и да е: няма да може да работи никъде другаде — глупава кучка!

Кери сложи зелени слънчеви очила и влезе в Шато. Тя носеше зелен ленен костюм от две части, поръчан при Орбах, копие на парижки модел.

— Да? — малката възрастна жена на гишето погледна към нея.

Тя попита за стаята на Сънди. Беше странно как фоайето на Шато винаги можеше да изглежда като частица от отдавна отлетялото минало на Холивуд. Призраци от „Сънсет Булевард“.

Сънди имаше апартамент на петия етаж и Кери се качи в новобоядисания асансьор. Мислите ѝ бяха заети с едно административно здание наблизо, където миналата седмица тя беше огледала един офис. Тя наистина имаше намерение да скъса скоро с Маршъл.

Сънди отвори вратата. Беше облечена в късо оранжево мууму^[1], беше боса и още с филмовия грим.

Кери беше разтърсена от очевидния магнетизъм на лицето ой. Тя протегна ръка и каза:

— Здравей, аз съм Кери Сейнт Мартин. Маршъл К. Маршъл ме изпрати да видя дали можем да оправим нещата.

— Мисля, че най-добре ще е да влезете — големите очи на Сънди бяха замъглени.

Тя въведе Кери в дневната, която беше затрупана с дрехи и полуотворени куфари. Кери не можеше да разбере дали опакова или разопакова нещата си.

— Искате ли една кока кола? Боя се, че няма лед.

— Чудесно. Мога ли да помогна?

— Не, няма нужда. — Сънди влезе в кухнята.

Кери седна и разгърна договора. Чудеше се дали Маршъл е видял това момиче.

Сънди се върна и ѝ подаде чаша.

— Съжалявам за всичко това — каза тя бързо — зная, че изглежда като че ли аз съм причината, но наистина трябва да ви обясня.

— Да, разбира се — отговори Кери, леко изненадана. Тя не очакваше защитния вариант, може би по-скоро гръмки речи или бесни сцени. — Между другото, ако успеем да ви върнем на площадката до четири часа, всичко ще бъде наред.

— Съжалявам, но не мога да се върна. Поне докато нещата не се променят.

— Подписали сте договор, знаете това.

— Знам. Всички ми го размахват. Но въпреки това аз имам някои принципи и един от тях е към мен да се отнасят като към човешко същество — не като към печелившо парче месо. Нека да ви разкажа какво се случи. Сигурна съм, че като жена вие ще ме разберете.

Кери беше очарована от ниския дрезгав глас на Сънди и начина, по който тя толкова прецизно подбираше думите си. Облегна се и изслуша цялата история, която ѝ разказа Сънди.

Накрая ѝ беше доста мъчно за момчето. Какви гадни плъхове са повечето мъже. Въпреки това не беше кой знае какво постижение да напуснеш филм по този начин. В края на краищата, тя не беше звезда, а само звездите можеха да си позволят постъпки като тази. Освен това, все още имаше и договор, с който трябваше да се съобразява.

— Слушай, скъпа, знам, че е трудно. Но момчетата не са искали да ти причинят нещо лошо, а и ти си се съгласила да си свалиш другите. Какво ще кажеш, ако те откарам обратно в студиото, да си поприказвам малко с Еб Стейн и да остана там с теб?

Сънди поклати упорито глава.

— Не, определено няма да се върна. Поне докато не получа официално извинение от мистър Стейн и затворена сцена.

Кери въздъхна.

— Искаш невъзможното.

Телефонът иззвъня и Сънди го вдигна. Телефонистката ѝ каза:

— Обаждат се от Холивуд Рипортър, скъпа, а има още три обаждания от други вестници, които изчакват.

Тя покри микрофона:

— Вестниците. Какво да им кажа?

Кери взе телефона:

— Нека аз да се оправя.

Как, по дяволите, бяха надушили толкова бързо? Тя отговаряше без запъване на въпросите. Не, мис Симънс не е тук за коментар. Да, всичко ще бъде уредено. Не, не е имало скандал с Джек Милан. Да, мис Симънс ще се върне обратно на сцената по-късно днес.

— Защо не им казахте истината? — попита Сънди, след като Кери приключи с всички обаждания.

— Защото, сладурче, ако си умна, сега веднага тръгваме за студиото. Не искаш да заведат дело срещу теб, нали? А мисля, че имаш планове пак да работиш в този град. В края на краищата днес всички си свалят дрехите и в това няма нищо лошо.

Сънди се засмя.

— Кери, ти си добро момиче, страшно помагаш, но очевидно няма да се разберем по този въпрос и мисля, че няма защо да ти губя повече времето.

Кери я изгледа изненадано. Изглежда тя беше освободена? Какъв майтап! Тя трябваше да влезе тук, да се справи с някаква истерична мъчеща се да привлече внимание актриса, да я завлече обратно в студиото и с това всичко да приключи. Вместо това се изправи пред едно момиче, което очевидно знаеше точно какво прави и го вършеше хладнокръвно и спокойно.

Телефонът отново иззвъня и този път Сънди го вдигна.

— Да, тя е. Да, точно така. Не, няма да се върна докато не получа официално извинение от режисьора и мистър Милан. Мисля, че като жена аз имам основание да очаквам към мен да се отнасят с уважение и...

Кери слушаше изненадана. Имаше странното усещане, че Сънди Симънс ще бъде голяма звезда. Тя просто го усещаше.

Интервюто беше идеално. Кери можеше да го види отпечатано. Еб Стейн и Джек Милан щяха да изглеждат като грубияни, а Сънди — самата невинност.

О, Господи, тя беше изпълнила дълга си към Маршъл К. Маршъл; а сега какво щеше да стане, ако погледнеше на цялата тази работа от гледната точка на Сънди и й станеше личен мениджър?

Това момиче беше естествено.

---

[1] Многоцветна хавайска рокля — Б.пр. ↑

5.

Лондон беше обхванат от топла вълна и Чарли беше възхитен, че навремето настоя да построят плувен басейн в двора на къщата на майка му в Ричмънд.

Беше уикенд и той дойде да прекара един ден с децата, които бяха при баба си. На него му се струваше, че Лорна с нетърпение гледа да се отърве от Синди и Шон винаги щом може. Направо беше срамота, че съдията не му даде попечителството над тях. Шон на осем години беше силен и жилав, а Синди, две години по-малка от него, беше едно по-красиво копие на майка си.

Чарли лежеше на един плажен стол до майка си и ги гледаше как се плискат в басейна. Тя приличаше на птица, беше облечена в бански от две части, който показваше съсухрена плът и провиснали гърди. Беше ярко гримирана: силен руж, зелени сенки под очите и кармин за устата. Косата ѝ беше почти скрита под цикламен шарф, една цигара непрекъснато падаше от устата ѝ.

— Изглеждам чудесно за малко под шейсетте — обявяваше тя често. И винаги наоколо имаше някой „приятел джентълмен“.

Чарли обожаваше майка си.

Какъв характер, винаги весела, живееше живота си с пълни сили. Серафина Брик, изгнаничка от вариететните дворци на Англия.

Чарли беше довел едно момиче със себе си. Името ѝ беше Поли Куин. Поне не приказваше много. Тя излезе от къщата в бикини на точки. Изхвъркнали гърди и кифли от тлъстини около кръста. Тя се настани на тревата до Чарли.

— Това време не е или страхотно? — запита тя, легна по корем и разкопча презрамката на сутиена си. До обед не чува друга дума от нея.

Натали и Клей Алън и тригодишното им дете пристигнаха в дванадесет часа. Клей беше един от най-добрите приятели на Чарли, бивш актьор, а сега преуспяващ сценарист. Те се познаваха от времето на първия филм на Чарли. Натали Алън беше слаба и привлекателна.

Между нея и Чарли имаше нещо като негласна „афера“. Той знаеше, че тя го харесва, но беше преди всичко жена на Клей и всъщност нищо не се беше случило. Един път на парти, когато и двамата бяха пияни, се бяха натискали, но Чарли много се срамуваше от това единствено прегрешение.

— Здравей, скъпи мой — каза Натали — какъв божествен ден. Просто ще се съблека и ще се цопна в басейна.

Тя го целуна по бузата и тръгна към къщата, за да се преоблече.

Клей се настани на тревата и посочи към безжизненото тяло на Поли.

— Спи — обясни Чарли.

Клей кимна.

— Тежка нощ, предполагам — каза той, като се хилеше.

Серафина изкудкудяка, когато Синди и Шон дойдоха тичешком да ги поздравят.

Обедът беше сервиран в градината.

— Кой има нужда от Холивуд? — каза Натали, като загребваше яко от ягодите с крем. — Това е божествено. Клей, скъпи, защо не можем да си построим басейн?

— Защото мила, като изключим двете седмици през лятото, има още цяла година, през която басейнът ще бъде празен. Просто не си заслужава.

— Чарли мисли, че си струва. Щом той може да го направи, защо ние да не можем?

Понякога Клей си мислеше, че Натали е голяма досада.

— Искам да седнеш — каза Чарли на майка си — прислужницата ще почисти.

Серавина му се усмихна с една от нейните момичешки усмивки, показвайки развалени зъби.

— Имам много нервна енергия — изви трели тя — трябва да се движа. Това е моята тайна.

— Каква тайна? — попита Натали.

— Вечна младост, скъпа. Веселие и жизненост.

Натали погледна към Клей, който бързо извърна поглед настрана. Той знаеше, че тя иска да си направи майтап с бедната стара жена.

— Може ли да поплуваме, татко? — попита Синди.

— Да, хайде. Искаш ли да се натопиш, Пол?

Поли току-що беше приключила с обета. Тя скочи и послушно се присъедини към Чарли и децата, които се надбягваха към басейна.

— Каква тлъста каца с мас — забеляза Натали — Чарли наистина го е подкарал с всякакви боклуци.

Клей просто се възхищаваше от отдалечаващия се задник на Поли.

— Така ли мислиш? — попита той тихо.

Натали изсумтя.

— Предполагам, че я харесваш. Ти би могъл. Просто е твоя тип, големи гърди и дебел задник.

Да, не е само кожа и кости като теб, помисли си Клей. Откакто роди детето, Натали пазеше диети, докато се превърна на нищо.

В басейна Синди седна на раменете на Чарли. Тя пицеше от удоволствие. Той я хвърли във водата и тя молеше за още. Поли с удоволствие преплува бавно една дължина и после още една. След това излезе и се опъна на тревата.

Чарли отиде при нея.

— Къде искаш да вечеряме довечера? — попита той.

— Аз съм лесна — тя разпери ръце срещу слънцето.

Знам това, помисли си той.

— Добре, нека да хапнем в хотела ми. Ще им се обадя да уредят нещо на терасата.

— Добре — очите ѝ бяха затворени.

Всъщност той беше уредил всичко преди да излезе. Шампанско с лед. Чер хайвер и горчив крем, стек и аспержи.

— Кога си тръгваш?

— В сряда.

— Само след две седмици и ние ще бъдем при теб. Срамота е, че напускаме Англия в такова чудесно време.

Чарли направи гримаса.

— Ще се радвам да се махна.

Натали постави съчувствено ръка на рамото му.

— Знам, че ти беше тежко.

Очите му се замъглиха. Господи, хубаво беше да имаш приятели.

— Да, разбираш, нали скъпа?

— Разбира се, че разбирам. Винаги когато искаш да поговориш за това, не се колебай да ми позвъниш. Клей винаги е толкова зает. Имам страшно много свободно време. Ако искаш да обядваме или нещо такова, преди да тръгнеш, обади ми се. Наистина, Чарли, ще е добре за теб да свалиш всичко от душата си. Всъщност, утре съм свободна. Знаеш ли какво ще направим, ще дойда утре към дванадесет часа в хотела и ще си прекараме добре на четири очи.

— Утре ще обядвам с агента си. Страшно мило от твоя страна, но...

— Знаеш ли — Натали замислено зарея поглед в пространството — мисля, че съм един от малкото хора, които наистина познаваха Лорна. Говорихме много и тя ми сподели много неща.

— Така ли? — Чарли веднага беше заинтересован — какво ще кажеш за чай утре? Ще успея да се върна в хотела до три часа.

— Мисля, че ще успея — Натали погледна към Поли, която дишаше равномерно и изглеждаше заспала — само не споменавай на Клей. Трябва да посетя родителите му и той ще се разсърди, ако не го направя.

През целия ден времето остана горещо и когато Чарли и Поли тръгнаха минаваше седем часа.

В хотела Поли се срути върху един стол и обяви:

— Абсолютно съм изтощена!

Чарли я изгледа изненадано. Тя прекара целия ден изтегната на тревата, без да се помръдне.

Пусна лента с нови записи на Среджо Мендес и се обади на рецепцията за поръчката си. Бегло си мислеше дали Поли ще се присъедини към него да попушат малко марихуана. Имаше нужда от нещо, което да го отпусне.

От централата му предадоха, че мисис Лорна Брик го е търсила два пъти.

Чарли седна мълчаливо до телефона. Лорна му се беше обаждала. Лорна, която вече месеци не му беше казвала една дума, освен чрез адвокати. Всички мисли за Поли, за вдигане на настроението и вечеря бяха забравени.

Може би Лорна искаше да се върне.

Може би той щеше да я приеме обратно.

Бяха прекарвали много време заедно, а освен това трябваше да се съобразяват и с децата.

През цялото време знаеше, че на Лорна ще ѝ дойде умът. Можеше да отлети с него за Холивуд, щеше да е като втори меден месец.

Той погледна към Поли, която се беше изтегнала в един стол със затворени очи.

— Слушай, любов, аз самият съм доста изморен. Това слънце. Нека да отложим вечерята. Ще ти повикам такси.

Очите ѝ веднага се отвориха.

— Не съм чак толкова изморена, Чарли.

Но той вече ѝ поръчваше такси по телефона.

Когато Поли си отиде, той закрочи из стаята, като се чудеше как да го изиграе.

Дали да бъде твърд и непрощаващ и да омеква постепенно докато говорят? Или да бъде примирително настроен още от самото начало и да каже нещо от сорта на: „И двамата направихме грешки. Да забравим всичко и да започнем отначало.“

За момент се замисли защо го е търсила Лорна, но това отмина бързо и той отново беше сигурен, че може да го търси само за едно.

Набра номера ѝ с приповдигнато настроение. Беше както когато за първи път се обаждаш на момиче, което харесваш.

Отговори мъж и това го поля със студена вода. Този смешник още ли не беше се изнесъл?

Лорна се обади, познатият глас беше хладен и безизразен.

— Здравей, Чарли, благодаря, че се обади.

— Няма нищо.

Той замълча напрегнато и чакаше тя да каже нещо.

— Как са нещата?

— Добре, знаеш или, просто чудесно. Току-що се разделих със Синди и Шон.

— О! Слушай, Чарли, искам да те помоля за една услуга.

Ето че се започва. Той пое дълбоко въздух.

— Да?

— Щях да помоля майка ти, но тя напоследък не желае да говори с мен. Въпросът е, че се женя.

— Ти какво?

Гласът ѝ стана съвсем студен.

— Женя се и се чудех дали децата не могат да бъдат с теб в Америка от 15 юли вместо от 29. Разбираш ли, заминавам по работа в Африка с Джим и няма да съм тук, когато ги разпуснат от училище. Мислех си, че най-добри ще е те да са с теб.

Чарли беше като гръмнат.

— Ти не можеш да се ожениш за оня — оня глупав хуй!

— Нека да не се впускаме в хлапашки обиди, моля те, не мога да ги понасям. Сега, когато вече не сме свързани един с друг, не можем ли поне да бъдем цивилизовани? Можеш ли да вземеш децата на тази дата или не?

— Да, по дяволите, мога. Мога изобщо да ги взема и да ги измъкна от лапите ти.

Лорна въздъхна.

— Те ще се върнат в края на август, както е уговорено. До тогава ще съм тук.

— Глупава краво, защо се жениш за този ебач? Добре ли чука? На теб даже не ти харесва да го вършиш — защо тогава го правиш?

— Дочуване, Чарли. Адвокатът ми ще се погрижи за подробностите.

Тя затвори.

Той се взираше с празен поглед в слушалката. Тъпа кучка! Как може да се ожени за шибан каскадьор? Просто не беше логично, не и когато той беше готов да ѝ прости и да я приеме обратно. Всемогъщи Боже, защо изпрати Поли в къщи? Тялото ѝ беше точно това, от което имаше нужда сега.

Страхотно беше да си филмова звезда, нали? Просто страхотно. Седиш си съвсем сам в хотелския апартамент и на никой никъде не му пука. Чудничко! Може би щеше да е по-добре да си остане простият Чарли — не великият Чарли Брик.

Телефонът иззвъня и той се зачуди дали не се обажда Лорна, за да се извини.

Не беше тя. Беше Кристин Шветцър.

— Мислех, че ще ми се обадиш? — каза тя укорително — толкова добре си прекарахме заедно. Кога ще те видя?

— Скоро, скъпа, скоро. Но тази седмица беше невъзможно. Заминавам утре. Ще ти се обадя като се върна.

Той се питаше защо беше необходимо да лъже, за да се опитва да бъде вежлив. Не възнамеряваше въобще да вижда голямата кранта повече.

— Чарли, ти си много лошо момче. Но ще ти простя. Колко време няма да те има?

— Няма да е за дълго. Сега трябва да бързам. Ще те видя скоро. Бай.

Той остави слушалката. Мразеше тези жени, които го преследваха. Те или гукаха от възбуда, че са с филмова звезда, или се опитваха да го свалят, като обиждаха него и филмите му, надявайки се, че по този начин ще са по-интересни.

По дяволите, Лорна и тъпия ѝ каскадьор!

Той се зачуди какво ще му каже утре Натали, надяваше се да е нещо интересно. Решен да не прекара сам вечерта, той телефонира на шофьора си и го накара да намери някой добър филм на който могат да отидат. Джордж, който се наслаждаваше на свободния си ден с една пищна секретарка, неохотно я изпрати в къщи и направи това, което искаше шефа. Имаше страхотна работа, беше повече от приятел, отколкото служител. Беше с Чарли от шест години и се гордееше, че винаги е под ръка. Никога не се знаеше какво може да поиска Чарли Брик и каквото и да беше то, Джордж винаги правеше най-доброто на което е способен.

6.

Сънди хареса веднага Кери, така че когато Кери попита дали би могла да ѝ стане мениджър, Сънди беше изненадана и поласкана.

Тя не искаше да напусне киното и със сигурност не да се върне в Рим, но беше категорична, че Еб Стейн и Джек Милан трябва да се извинят.

Веднага щом Кери разбра, че Сънди се отнася сериозно към това, тя смени тактиката и се върна към своя начин на мислене.

И това проработи. О, и как проработи.

На следващия ден Сънди беше по заглавията в пресата. Нищо друго не надвишаваше значимостта на това. По вестниците имаше малко сензационни статии, така че те издокараха историята. Сънди беше твърдата героиня, а Еб и Джек големите лоши негодници.

Кери уреди всичко. Тя направи кратки изявления по женски в пресата, уреди както трябва телевизионните шоута и към края на седмицата Сънди отново се снимаше във филма. Еб Стейн ѝ изпрати кратко надуто писмо, в което изразяваше своята загриженост за нейните чувства и я молеше за прошка. Беше бесен, че трябваше да го направи, но съзнаваше, че това беше най-доброто.

Джек Милан организира огромно парти за пресата и беше изключително внимателен към Сънди. Той каза на жена си насаме:

— Малката кучка наистина можеше да ми провали репутацията.

Беше прочел няколко от писмата на почитатели, шокирани от неговото отношение към нея.

Междувременно ролята на Сънди във филма беше раздута, а голите снимки бяха заснети на затворена сцена в присъствието на Кери. Еб нареди да се направи само един дубъл.

Въпреки че Кери от известно време непрекъснато повтаряше на Маршъл, че ще напуска, той все пак беше разтревожен.

— Поне предупреди писмено няколко седмици предварително — каза той — какво ще правя, Чарли Брик ще пристигне всеки момент, а

и това, което уреждаше за Саламанта Смит? До гуша съм затънал с телевизията.

— Ти си този, който ме научи да бъда твърда в бизнеса и да се хващам за всяка възможност, щом се появи — каза Кери, седна на бюрото му и разклати дългите си крака — съжалявам, Марш, но се вкопчвам. Прати ми Чарли Брик като клиент, ако искаш.

— Слушай, мила. Ти с кого се майтапиш? Не можеш да изработиш големите фирми, те са хванали всеки. Ще се плюснеш точно на красивото си заоблено задниче.

— Ще видим — засмя се тя — между другото, сега когато съм мениджър на Сънди Симънс, как би ти се сторило тя да ти бъде привилегирован клиент?

— Зарежи. Имам достатъчно народ да обслужвам. Тя е просто още една курва. Ще си получиш урока и ще дойдеш да ми се гърчиш отново за работата си.

— О, така ли? Не бъди толкова сигурен. Е, имам много работи да върша, така че ще тръгвам.

Маршъл стана и я обгърна с ръка през кръста. Той беше мъж с широко лице, малко след петдесетте, и носеше най-доброто, което можеше да предложи Кай Девор. Нищо не можеше да прикрие факта, че единият му крак беше по-къс от другия и че влачи тежко деформиран по рождение крак.

— Знаеш, че ти желая щастие, скъпа — каза той — и повярвай ми, ще имаш нужда от такова.

Когато филмът беше приключен, Джек Милан реши да организира парти в имението си в Бел Еър. Беше поканена и Сънди.

Тя ненавиждаше партитата. Всъщност тя не харесваше пиенето, незначителните разговори в обществото и задявките на пияни стари мъже, чиито жени стояха на не повече от пет фута от тях.

Щеше да присъства цялата холивудска глутница. Тъй като беше в центъра на рекламата, много известни актьори ѝ предложиха среща, но тя отхвърляше всичко.

— На кого е потрябвало това? — каза тя на Кери. — Не ми е приятно да излизам, ако не съм с някого, с когото наистина искам да бъда.

Кери сви рамене.

— Ти сама си уреждаш личния живот. Прави каквото ти харесва.

И Сънди правеше точно това. Тя си купи йоркширски териер и купчина книги и всяка вечер си стоеше в къщи да чете.

Тя си спомняше за последното си изживяване с мъж, съпруга си, и затова не се чувстваше способна на каквато и да било нова връзка — колкото и неангажираща да е. Заради това беше избягала от Рим.

Всичко това изглеждаше като че ли се беше случило вчера, а не преди три години, когато беше представена за първи път на Граф Паоло Дженера Рицо. Беше в Италия седем месеца и все още мислеше често за Раф. Най-накрая Паоло я накара да го забрави.

Той беше романтичен, умееше да накара една жена да се чувства изключително красива. Той непрекъснато я ласкаеше, обсипваше я с цветя, гледаше единствено в нейните очи с обожание. Когато влизаха в ресторант, хората ги заглеждаха. Каква двойка бяха! Колко ги обичаше пресата и колко Паоло обичаше пресата. Ожениха се три месеца по-късно.

Няколко седмици след това Сънди откри истината за Паоло. Един ден тя го намери в банята: коженият му колан беше здраво стегнат около ръката му, очите му бяха изпъкнали, тъкмо си забиваше спринцовка във вената.

Тя извика ужасена. Очите му изскочиха още повече и изкривиха неговите арогантни римски черти, после иглата благополучно влезе, той бързо пое дъх и ѝ обърна гръб.

Тя изхвъркна от стаята.

Когато той излезе, лицето му беше спокойно.

— Не се бой, малката ми — каза той. — Няма нищо нередно в това да се инжектирам веднъж дневно според съветите на моя лекар. Не исках да ти казвам преди, но сега...

Той сви рамене, съвсем спокоен.

— Защо? — попита Сънди, все още ужасена от видяното.

— О, депресия, нали знаеш, нищо кой знае колко сериозно.

— Никога не съм те виждала в депресия.

— Това е заради добрия ми лекар. Виждаш ли? Няма за какво да се тревожиш.

— Да — каза тя сковано. — Но защо трябва сам да си слагаш инжекции? Това е ужасно.

— Не мога да безпокоя лекаря всеки ден, нали? Затова той ми показва какво да правя и аз просто го правя. Виж, лесно е. Хайде да те заведа на обед. Направи се bellissima^[1].

По-късно те излязоха от апартамента и потеглиха с ламборджиното на Паоло към брега, където обядваха с приятели, после играха минигольф и лежаха на пясъка на Фрегени. Паоло я беше успокоил. В края на краищата, щом лекарят му беше казал да го прави, тогава всичко беше наред.

Тя се наслаждаваше на следобеда. Трябваше да започне работа във филма на следващия ден и беше добре да си поотпочине.

Снимането на новия филм започна и този път гласът ѝ не беше дублиран. Тя произнасяше репликите си на италиански, което отне цялото ѝ време и внимание. Паоло идваше да я вземе след работа и те вечеряха с приятели. Щом пристигнеха в къщи, тя се стоварваше на леглото изтощена. Само ѝ хрумна, след като филмът беше приключен, че Паоло вече не я любеше. Също така забеляза, че през нощта, когато той си мислеше, че тя спи, използваше от леглото и обикаляше из апартамента.

Първата нощ, когато го разбра, тя заспа бързо след това. Но на следващата тя се насили да остане будна и след час изпъзля от леглото и тръгна да го търси.

Вратата на апартамента беше широко отворена, а Паоло не се виждаше никъде. Тя знаеш, че не може да се е облякъл без тя да го види и че не може да е отишъл много далеч само по пижама, затова изчака до вратата и го изненада при завръщането му. Той носеше пакет, който изпусна след като я видя и съдържанието се разсипа — кутия със стъклени ампули, три спринцовки и две шишета големи зелени хапчета.

Те се втренчиха един в друг.

— Защо си станала? Защо ме шпионираш? — попита той студено, докато се навеждаше да събере нещата.

— Вратата беше отворена — заекна тя. — Къде беше? За какво ти е всичко това?

Той затръшна вратата вбесен. После, с присвити и зли очи, я зашлеви и закреця:

— Шпионираща кучка!

След което тръгна към банята и заключи вратата.

Тя беше слисана. Лицето ѝ беше пламнало там, където я беше ударил. Тя се наведе до ключалката и надникна през нея. Той си слагаше инжекция. Тя изтича в леглото уплашена.

На сутринта той беше очарователен и весел, като че ли нищо не се беше случило.

Сънди откри кой беше неговият лекар и отиде да се види с него. Лекарят беше по-шокиран и от нея. Паоло никога не беше съветван сам да си предписва лекарства. Те заедно обмислиха как да го хванат.

През следващия следобед Сънди излезе, само за да се върне веднага с доктора, който чакаше долу, както се бяха уговорили. Те уловиха Паоло в банята при отворена врата, да си слага инжекция в крака.

До известна степен той изглеждаше облекчен задето са го хванали. Правеше си до пет интравенозни инжекции на ден плюс солидна доза сънотворни, за да се успокои. (Лекарството, което вземаше, беше метадин. Към него след време можеше да се стигне до същото пристрастяване като към хероина.

Лекарят веднага го изпрати в частна клиника и там за първи път Сънди се среща с мъжа, за когото се беше венчала. Той лежеше в леглото ден след ден, с изцъклен и празен поглед, говореше едва-едва, съвсем безучастен.

Тя идваше да го вижда всеки ден и след няколко седмици той ѝ се примоли да го измъкне, да го заведе в къщи. Той я убеждаваше, че е напълно излекуван.

Лекарят каза не, било твърде рано. Но тя изпитваше съжаление към него, като го гледаше как само лежи. Беше убедена, че в къщи ще си бъде както преди.

Тя убеди лекаря да го пусне и за два дни в къщи той се възстанови като по чудо. Беше същият очарователен и уверен мъж.

Разбира се, беше се върнал към наркотиците.

Следващите две години бяха истински кошмар. Тя се превърна в негова медицинска сестра, враг, шпионин, мисионер и надзирател. А той минаваше от лекар на лекар, от болница в частна клиника, с интервали в къщи — по общо мнение излекуван. Но тя винаги откриваше истината и той се връщаше при друг лекар.

Превърна се в посетителка, в болногледачка. Трябваше и да работи колкото се може повече, защото изведнъж парите свършиха, а

семейството му не желаете да се забърква в това.

Краят дойде една сутрин, когато тя се събуди разтревожена. Паоло си беше вкъщи от една седмица, спрял с наркотиците, просто си лежеше в кревата, вторачен в тавана, някога хубавото му лице беше небръснато и изпито. Сега той не беше до нея.

Тя изтича първо в банята. Вратата беше заключена. Тя почука и го извика по име, но не получи отговор. Погледна през ключалката — той лежеше на пода съвсем неподвижен.

Обхваната от паника, тя извика лекаря и те двамата изкъртиха вратата.

Паоло беше мъртъв. Починал от свръхдоза.

При следствието заявиха, че смъртта е била инцидентна. Сънди не беше убедена в това.

Тя изтърпя клюките за няколко седмици, после се появи възможността да замине за Холивуд и тя сграбчи шанса.

Рим вече не ѝ харесваше.

— Виж, наистина мисля, че трябва да отидеш на това парти на Джек — каза Кери за втори път.

Сънди се взираше през прозореца, сгушила малкото си кученце.

Знаеш ли, че съпругът ми се самоуби? — попита тя.

— Какво? — погледна я Кери удивено.

Никога не бяха обсъждали живота на Сънди преди това, въпреки че Кери знаеше всичко за него от вестниците.

— Да — кимна замислено Сънди. — Как ли би се вързало това с изграждането на голямата ми реклама?

— Виж, сладур — Кери постави леко ръка на рамото ѝ. — Знам за миналото ти и то си е точно такава — минало. Не е нормално за теб да се затваряш тук. Ти си хубаво момиче, трябва да излизаш и да се забавляваш. А и освен това за твоята реклама би било хубаво да те виждат. Нека просто да започнем с партито на Джек, а?

— Мисля, че си права — каза Сънди. — О'кей, ще ида.

— Чудесно! Добро момиче. А сега какво ще облечеш, за да ги сразиш?

---

[1] Хубава — Б.пр. ↑

7.

Хърбърт Линкълн Джеферсън лъсна повехналата набръчкана кожа на най-хубавите си кафяви обувки. Имаше ги от осем години, но все още вършеха добра работа.

Мардж се дотътри в кухнята, за да си вземе бира от хладилника. Дъвчеше пилешка кълка.

— Искаш ли аз да го направя — попита тя с пълна уста.

Хърбърт поклати глава. Тя го питаше всяка вечер и всяка вечер той казваше не.

Мардж издърпа пръстена на бирената кутия и част от течността се разля върху обувките на Хърбърт, които той почистваше на масата.

— Боже, съжалявам, Хърби — каза тя нервно, като сграбчи края на роклята си и се опита да избърше обувките. Той я отблъсна.

Тя го погледна виновно.

— Съжалявам, Хърби. Казах, че съжалявам...

Тя си взе бирата и излезе от кухнята.

Като си мърмореше под носа, Хърбърт приключи с лъскането на обувките. Той ги обу и им се полюбува, на всеки крак поотделно. После облече сакото, потупа писмото във вътрешния джоб, излезе и тръгна към спирката на автобуса.

Харесваше му да работи нощем за Сюзприйм Шофър Къмпани. Мразеше работата през деня, досадните пътувания до летището и обратно.

Питаше се кого ще кара тази нощ. Предишната нощ беше много досадна, само стари семейни двойки. Харесваше му да вози актьори ергени с техните момичета. Те бяха интересни. Караха го да чака пред дома или апартамента на момичето, докато се чукаха.

Веднъж беше успял да погледа. Момичето живееше на пуст хълм в голяма стъклена къща и тя и приятелят ѝ бяха влезли вътре и започнали направо насред пода. Хърбърт беше припъзлял до долната част на прозореца и беше видял всичко. Той пишеше на това момиче редовно един път седмично.

Автобусът пристигна и той се качи. Беше горещо и той се потеше, затова слезе с удоволствие. Забърза към работното си място, като пътьом пусна писмото.

— Здравей, Джеферсън — кимна му мъжът зад бюрото. — Тази вечер ще возиш Сънди Симънс. Трябва да я вземеш от „Шато Мармон“ в осем и да я закараш на партито на Джек Милан. Знаеш ли къщата му в Бел Еър?

Хърбърт кимна.

— Трябва да изчакаш. Вземи черния кадилак номер четири. Трябва да го заредиш с бензин и да го измиеш.

Той кимна отново, доволен от задачата си. Беше чел за Сънди Симънс. Тя беше тази, дето не искаше да си показва циците или нещо такова. Сега той щеше да има шанса да я огледа и да види дали си струва да ѝ пише.

8.

Чарли се върна в хотела си малко след три. Натали Алън го чакаше във фоайето.

— Съжалявам, скъпа — каза той. — Знаеш какъв е Слона по обед, това е като среща със Справедливостта. Да се качваме.

Натали беше ходила на фризьор и нейната къса тъмна коса обгръщаше главата ѝ като кепе. Беше облечена в жълт ленен костюм и Чарли не можеше да не си помисли колко беше привлекателна. Клей беше щастлив човек.

— Сигурно имаш купища неща за опаковане преди тръгването — отбеляза тя.

— Не съвсем. Уреден съм. Джордж ще опакова всичко.

— О, да, надеждният Джордж. Ще го вземеш ли със себе си?

— Разбира се. Не знам какво бих правил без него.

— Лорна не го хареса, да знаеш.

— Така ли?

Той изглеждаше изненадан. Какво имаше за нехаресване у Джордж? А Лорна никога не му беше споменавала, че не харесва Джордж.

— Да, тя ревнуваше. Искам да кажа, че ти е повече като приятел, отколкото като прислужник.

Той потрепера при думата прислужник. Не я харесваше. Доколкото го засягаше, Джордж работеше за него, защото искаше, а не защото трябваше.

— Искаш ли чай, питие или нещо друго?

Бяха в апартамента, където Натали свали сакото си и седна на дивана.

— Мисля, че питие. Перно с цели буци лед — тя се облегна. — Знаеш ли, че за първи път сме сами от онова парти?

Той не си даваше сметка за този факт, но мислеше с известно смущение за това. Клей и Натали се бяха сдърпали и Клей си беше отишъл бесен. После Чарли се беше опитал да я успокои и накрая я

беше целунал. За щастие Клей се беше върнал, но Чарли се чувстваше зле от цялата тази история. Не се навърташ наоколо да сграбчваш съпругите на другите хора, особено на най-добрите си приятели.

— Съжалявам за онази вечер — каза той. — Нека просто да го забравим. Бях пиян, както и ти.

Тя се усмихна със стиснати устни.

— Но аз не искам да го забравям. Беше ми приятно, а на теб?

— Разбира се, че ми беше. Но нали знаеш, скъпа, малко е сложничко. Клей е мой приятел и аз искам да си остане такъв.

Чарли беше объркан от насоката на разговора. Мислеше, че Натали ще говори за Борна.

— Клей е лайно — каза Натали твърдо. — Въшливо, егоистично лайно! Знам всичко за малките момичета, които чука. Защо да не се позабавлявам и аз? Ти ме харесваш, нали, Чарли? Е, разбира се, знам, че е така.

Тя стана бавно и тръгна към него.

Той отстъпи ловко.

Тя обви врата му с ръце и започна да го целува.

Как, по дяволите, да се отърве от това?

— Винаги съм те харесвала — шепнеше тя — Лорна въобще не ти подхождаше. Винаги съм чувствала, че има нещо между нас — нещо особено, а ти?

Телефонът извънтя и той с облекчение се освободи от нея, за да отиде да го вдигне.

Беше Джордж, който се обаждаше от фойето.

— Мислех си, че ако не ви трябва, за час мога да се отбия до Хейуърд'с и да взема костюмите ви.

— Какво, сега ли? — каза Чарли високо и с раздражение.

— Не трябва, просто си помислих...

— О, Боже. Добре. Предполагам, че ще трябва. Веднага слизам.

Той затвори на счисления Джордж.

— Какво има? — попита Натали.

— Работа. Някаква шибана среща, за която бях забравил. Жалко, скъпа, каква тъпотия.

— Да почакам ли?

— Господ знае колко ще продължи, по-добре недей.

Тя въздъхна.

— Този, който е измислил телефона, е трябвало да го застрелят.

— Права си.

Той ѝ помогна да си облече самото и я избута до вратата.

— А с нас — каза Натали. — Какво ще стане?

— Ще измислим нещо — отговори той, като си отбеляза наум, че никога не трябва да остава насаме с Натали Алън.

— Довиждане, скъпи — тя го целуна. — Не забравяй, ще бъдем в Холивуд две седмици след теб. Чакай ме.

Той кимна. Очарователно! В края на краищата Клей не беше толкова щастлив.

* * *

На летището Чарли беше друсан. Беше вцепенен от мисълта за летенето и можа само да се качи на самолета, съвсем намотан. Преди да тръгне за летището беше изпушил две дози и сега самолетът му изглеждаше като красива голяма птица, готова да го приеме. Той се усмихна любезно на фотографите, като правеше смешни физиономии за тях и размахваше очилата си с рогови рамки във въздуха.

Джордж му изсъска:

— Нали знаете, че не харесвате снимките си с очила.

— О, да, много, много действително — отговори Чарли с най-добрата си индианска интонация.

— Чао, Чарли, успех — извика един от фотографите.

Една красива стюардеса дойде да ги придружи до фоайето на ВИП.

— Излитаме след десет минути — каза тя. — Да ви донеса ли питие?

Той кимна:

— Двоен скоч, скъпа.

Имаше нужда от това.

Щом се отдели от земята, той изпадна в дълбок сън.

9.

Домът на Джек Милан беше между акри поля заобиколени от електрифицирани огради. На входа имаше малка къщичка за пазачите. Никой нямаше достъп до голямата къща, освен ако не го пуснеше стражата. Това се дължеше на факта, че Джек имаше пет деца и в миналото бяха отправени няколко заплахи за похищение. Въпреки че децата вече бяха пораснали, той предпочиташе да не рискува.

Сънди седеше нервна в колата, докато шофьорът подаваше поканата ѝ на пазача. След това колата се плъзна по дълга алея до голяма бяла къща в колониален стил.

Сънди се чувстваше нервна. Отначало беше решила, че Кери е права и трябва да отиде с придружител. Тя беше сигурна, че няма да познава никого. След смъртта на Паоло тя мразеше да бъде сред хора. В действителност беше на тръни цялата вечер.

Изглеждаше фантастично в дългата си черна рокля с пайети, която беше ушила за един филм в Италия. Не носеше нищо под нея и тялото ѝ беше показано в най-благоприятна светлина.

Един иконом я поздрави и я поведе през къщата към наклонени ярко осветени тераси.

— Мис Сънди Симънс — обяви той по високоговорителите и я остави там.

Много хора, които пиеха на терасите, се обърнаха да я видят. Името ѝ вече беше известно.

Зряла жена на около четиридесет години дойде при нея и протегна ръка.

— Здравей, скъпа Сънди, аз съм съпругата на Джек, Ели. Много се радвам, че те виждам. Ела с мен за да те представя.

Сънди веднага хареса топлата пълничка Ели. Тя я последва до една група и скоро лесно се включи в разговора.

Нямаше да е съвсем зле. След вечерята щеше тихо да се измъкне. Щеше да е изпълнила задължението си.

Тя говореше с един изрусен актьор, известно педи, и с една по-възрастна червенокоса жена, която държеше покровителствено педито за ръката, за да не реши изведнъж да отлети на някъде, когато чу глас на момиче:

— Сънди. Страхотно е, че те виждам. Как си?

Тя погледна момичето. Изглеждаше много курвенски, с дълга руса коса и гърдеста фигура, напъхана в лъскава червена рокля. Сънди си спомняше, че я е виждала някъде преди, но да я убият не можеше да се сети къде.

— Здравей — каза тя.

Момичето се засмя.

— Не ме ли помниш? Динди Сайди — приятелката на принц Бено. Ходехме заедно на плаж в Рим. Ти и Паоло — господи, съжалявам, мисля, че не трябваше да го споменавам. Това, което се случи беше толкова ужасно. Бено беше съкрушен. Все пак спомняш си за мен, нали?

— Да, разбира се — тя бегло си спомни за нея.

— Е, тук съм. Обратно в родния ми град — продължи Динди — просто не се получи с Бено. Все пак предложиха ми филм и ето ме отново тук. Ще ми повярваш ли, че трябваше да бия път до Рим, за да ми предложат работа тук? Не е ли смешен животът? Ти изглеждаш страхотно. Добре ли прекарваш? Рекламата ти е чудесна. Хей, срещна ли се вече със Стив Магнъм? Много ще се радвам да го видя. Познаваш ли го?

Сънди поклати глава. Разбира се, знаеше кой е той. Филмова звезда, кръшкач, женен четири пъти все за известни дами, милиционер. Поне това можеше да се прочете за него.

— Той е голям приятел на Джек Милан — Каза Динди — така че предполагам ти ще се срещнеш с него. Не съм срещнала още Джек. Тук съм с един жалък оператор. Не познава никого. Не мога да разбера как, по дяволите, са го поканили изобщо. Между другото, къде си отседнала? Нека излезем заедно.

— Шато Мармон. Но наистина не излизам много и...

— Скоро ще променим това. Мога да те уредя с някои от истинските. Нещата малко затъпяват тук, ако се движиш само с важните клечки. Съгласна съм, че сцената е страхотна, но малко действие няма да навреди. Ще ти се обадя, сега трябва да препускам,

ей там е един режисьор, на когото от няколко седмици съм хвърлила око.

Динди се извъртя в тясната си рокля и Сънди изведнъж се оказа сама. Тя се огледа. Скоро, надяваше се тя, ще сервираат вечерята и нейното мъчение ще приключи.

Тя се чувстваше много самотна, но това беше постоянното ѝ чувство от смъртта на Паоло насам. Няколко месеца преди това тя го беше гледала как деградира. Дали някога ще забрави фокусите, които правеше за да прикрие наркотиците от нея? Заравяше ги като куче под плочките в банята, криеше малки дози под дюшека, в поставките на осветителните тела, дори на тесните первази от външната страна на прозорците. Накрая тя мислеше за развод и седмицата преди той да умре го беше заплашила с това. Той плака като дете, пламенно ѝ обещавахе колко добър ще стане, как този път ще се излекува.

— Сънди, скъпа — Ели Милан я побутна — слагам те на една маса с Джек. Маса номер две, ще видиш картичката с името си за мястото. Опитвам се да настаня всички.

Тя се усмихна.

— Благодаря ви.

Тя последва групичките хора, които бавно се отправяха към масите.

Динди седеше сериозна на една маса, ръката ѝ беше небрежно положена върху рамото на дебел мъж. Очите му бяха залепени върху бюста ѝ.

— Здравсти, Сънди — Джек Милан ѝ махна от маса номер две.

Тя се приближи, отвърна с усмивка на усмивката му и се ръкува с хората, които вече бяха седнали там и които той ѝ представи. Еб Стейн беше между тях със съпругата си — дама с конско лице, която гледаше кръвнишки.

Тя беше настанена до Джек, от другата ѝ страна и имаше два празни стола.

— Изглеждаш чудесно — каза ѝ той — страхотна си и във всекидневниците. Разбрах, че от Рейдиант ти предлагат договор.

— Да, те ми предложиха договор, но няма да го приема. Не вярвам на дългосрочните договори, много те ограничават.

Всички замълчаха шокирани.

Еб каза:

— Щях да приема, ако бях на ваше място.

— Аз се оправих не зле — каза спокойно Джек — вече съм с Рейдиант седемнадесет години.

— Не, хлапето е право — Стив Магнъм се беше появил, придружен от последната си стабилна приятелка Анжела Картър.

Той седна до Сънди.

— Зарежи го. Дългосрочните договори са неща от миналото. Рейдиант е кажи-речи единственото останало студио, което кара хората да подпишат и след това ги набутва в трета глуха. Не им позволявай да те убедят, хлапе.

— Няма — отговори тя, като се опитваше да откъсне поглед от него.

Лицето му беше толкова познато. В Рио, когато беше още ученичка, той беше любимата ѝ филмова звезда.

Стив Магнъм беше съвсем запазен. На петдесет той носеше годините си с класа. Едва ли имаше пет фута и единадесет инча^[1] и беше много слаб — жлъчните му критики го описваха като мършав — но скулестото ум лице още беше запазило същото неутолимо изражение, което го беше направило супер звезда преди около двадесет и пет години. Стив Магнъм беше легендата на своето време. Жените бяха луди по него. Дори на бившите му четири съпруги не им омръзваше да повтарят, че винаги биха си го върнали. Беше сам вече от осем години и по рубриците във вестниците непрекъснато се питаша коя ли ще бъде следващата мисис Магнъм. Имаше кандидатки, но повечето хора, които бяха запознати с нещата, се обзалагаха, че въобще няма да има друга мисис Магнъм. Някои дори твърдяха, че би могъл да се върне при първата си съпруга, от която имаше три деца.

— Ей, виж — той огледа Сънди с прословутите си светлосини очи — добре се справяш досега. Дойде в града и причини голям смут. Дори показва на стария Еб и Джек къде зимуват раците.

Джек се засмя, но Еб се намръщи и се опита да не обръща внимание на съпругата си, която го сръга да каже нещо.

— Кери Сейнт Мартин се грижи за мен. Тя е страхотна. Сигурна съм, че трябва да ѝ благодаря за всичките предложения, които получавам. Ако не беше тя, вероятно щях да съм се качила на следващия самолет за Рим.

Анжела се засмя сърдечно.

— Колко мило. И всичко това заради една никаква гола сценка. Скъпа, всички са бесни сега. Ако искаш да успееш в този бизнес, трябва да се научиш да се събличаш.

Тя обвини Стив с ръка и го зазяпа с обожание.

— Да, сладур — каза Стив — и ти сигурно знаеш как да го правиш. На и извън екрана.

По време на вечерята Стив не преставаше да разговаря със Сънди. Тя си даваше сметка за присъствието на Анжела от другата му страна, която слушаше всяка дума и се опитваше да се включи.

Анжела му беше стабилна приятелка от три месеца и хранеше големи надежди, че ще продължи ролята си и дори ще я направи постоянна. Беше вбесена от интереса, който Стив проявяваше към Сънди. Кой идиот го беше сложил до нея? И какви, по дяволите, бяха тези излияния, които тя правеше за принципи и добри сценарии?

Тя почти не можа да повярва на ушите си, когато чу Стив да казва на Сънди:

— Знаеш ли, че ще бъдеш великолепна като богатата секси уличница в новия ми филм. Искаш ли да направим пробни снимки?

Анжела се надяваше, че Стив ще даде тази роля на нея. Не беше главна роля, но беше добра. Беше му намекнала, че я иска, но Стив се беше измъкнал. И сега той буквално предлагаше ролята на тази непозната кучка! А непознатата кучка отговаряше:

— Съжалявам. Не правя пробни снимки. Имам достатъчно италиански филми, в които играя и които бихте могли да видите. Не вярвам на пробните снимки.

Стив погледна Джек и двамата избухнаха в смях.

— Кучи син! — каза Стив. — Ти беше прав. Тази мръсница е различна.

---

[1] Един фут = 30,5 см; един инч = 2,54 см — Б.пр. ↑

10.

Маршъл К. Маршъл остави правения си по поръчка бял ролс-ройс на портиера на „Бевърли Хилс хотел“ и закуцука към фойето.

Актьори — мръсни актьори. Те ставаха така дяволски претенциозни. Като че ли искаха за всяко нещо да им се чува думата. Той си спомняше дните, когато всичко, което правеха, беше да си подпишат договора и да го изпълняват.

Маршъл пристигна в хотела, за да присъства на среща между Сай Хамилтън младши — продуцента на „Въртележка“ — и Чарли Брик, звездата на същия филм. Срещата се дължеше на факта, че те не можеха да задържат повече Чарли. В никакъв случай! Той не беше глупак, а ставаше все по-очевидно, че Мишел Ломас няма да се появи. Вече приближаваха снимките с нея и предишния ден Чарли беше напуснал снимачната площадка, като остави бележка за Сай, че докато Мишел не се появи, той няма да работи и един ден.

И така, беше дошло време да му кажат, че Мишел Ломас е бременна, факт, който беше потвърден вчера. Тя беше затворена в къщата си на езерото Лугано и по нареждане на докторите нямаше да мръдне девет месеца.

Маршъл носеше малко куфарче, в което бяха снимките и кратките биографии на актрисите, които той имаше предвид за нейни заместнички. Най-важното беше да убедят Чарли, че си струва да продължат филма без Мишел. Съгласно договора той имаше пълно право да напусне, ако пожелае. От Маршъл като негов агент зависеше да го убеди да не го прави.

В украсения с вкус светлобежов апартамент два цветни телевизора бяха надути докрай. Чарли крачеше облечен в бяла хавлия и кафяви чехли „Гучи“.

Джордж беше замрял почтително в ъгъла, едното му око беше насочено към телевизора, а другото към Чарли. Наетата секретарка седеше до масата и мечтаеше да бъде открита. На другата маса беше

поставен поднос с яйца, препечени филии, плодове и кафе, все още недокоснати.

— Трябва да хапнете нещо — каза любезно Джордж.

Чарли изсумтя, като все още крачеше. Неговата работа беше по-важна от всичко друго и той беше вбесен от това, което бяха направили. Без Мишел филмът нямаше да е същият. Къде, по дяволите, беше тя? Защо беше изчезнала?

Той нямаше да го направи. Ще се върне обратно в Лондон и ще ги зарече. Нямаше да успеят да му пробутат някоя за замяна. Шест досадни дни той беше чакал Мишел и освен на един прием за пресата, където му задаваха тъпи въпроси, не беше ходил никъде.

Разбира се, беше получил цяла камара покани. Холивуд винаги се радваше да види ново лице в града. И претекст да се направи парти. Няколко много известни домакини си съперничеха коя първа да уреди вечерно парти в негова чест. Този път не им провървя. Той каза не на всичко. Не участваше в обществения живот, докато снимаше филм.

На вратата се почука и като куцукаше влезе Маршъл К. Маршъл. Въпреки климатичната инсталация той обилно се потеше. Рядко напускаше офиса си денем, само при изключителни случаи.

— Изглеждаш страхотно — каза Маршъл. — Дори си отслабнал в сравнени се миналата седмица.

— Да, съумявам да поддържам теглото си — усмихна се Чарли.

Той знаеше, че само върховни усилия му дават възможност да изглежда така добре. Четири седмици нормално хранене и той отново щеше да бъде дебелака, който беше навремето.

— Това няма да ти хареса — каза Маршъл. — Сай съвсем не е във възторг. Но Мишел очаква дете. Изигра ни жестоко.

Чарли се свлече на един стол. Това беше последното нещо, което очакваше.

— Вчера получихме писмен потвърждение от лекар, затова са били всичките тези шикалкавения. Кой би могъл да си представи, че Мишел така ще си вкара автогол? Не само че ще си вкара автогол, но и ще си го сложи на сърцето. Сай искаше въпреки всичко тя да продължи и да заснеме филма — все пак няма да проличи още четири ли пет месеца — но не, тя не иска да рискува. Съжалявам, Чарли, това е. Слушай, Сай е в безизходица, ако ти изчезнеш, ще бъде лошо и аз знам, че ти можеш да си отидеш. Аз лично няма да те обвинявам. Но

виж, драги, ако можем да намерим заместничка — някоя, която да одобриш и останеш, тогава си мисля, че ще се получи. Как мислиш?

Наетата секретарка седеше изправена на стола си и се опитваше да дочуе нещо през шума от телевизорите. Джордж все още стоеше в ъгъла.

Чарли затвори очи и се опита да помисли. Коя можеше да замени Мишел?

Като че ли четеше мислите му, Маршъл каза:

— Ние ще коригираме сценария. Вместо ролите да са равностойни, ще подсилим твоята и ще намалим нейната. Това ще бъде твой филм, целият. Не можем ли да изключим тази проклета телевизия?

— Джордж, изключи я — каза Чарли, като мислеше трескаво. — Не се нуждая от теб, мила — към секретарката. — Ела пак утре по същото време.

Наетата секретарка стана, приглади надолу минито си и кръшно мина покрай Маршъл. Може би той щеше да я открие. Той дори не я погледна.

На вратата тя поспря, като се чудеше дали да не им каже, че е актриса, но Джордж ѝ препречи пътя и я изтика навън.

Тя излезе, сърдита, че не беше открита.

Чарли каза бавно:

— Звучи добре. Ами Сай? Той съгласен ли е?

Маршъл почувства облекчение.

— Ще се съгласи.

* * *

Когато Сай Хамилтън младши пристигна още топъл от една кавга с бившата си трета съпруга, Чарли и Маршъл вече бяха уредили всичко.

Сай беше приятен мъж, но имаше железен характер, който проявяваше при определени случаи.

— Вие, копелета, държете ме като заложник — каза той.

Но се съгласи да раздуят ролята на Чарли.

Всичко, което оставаше да бъде уредено, беше новата актриса за ролята и всеки от тях имаше различни идеи.

— Магда Сийл — каза Чарли.

— Зарежи я, тя е заета изцяло.

— Мирей Монтан — подхвърли Сай.

— Няма цици, кокалеста е, безполезна.

— На Карл.

— Много дърта.

Те обсъждаха възможностите, изчерпаха чуждестранните актриси и решиха, че момичето може да бъде от всякаква националност.

— Какво ще кажете за ново момиче? — предложи Маршъл, отвори си куфарчето и извади снимки. — Сънди Симънс.

— Сънди коя? — попита Чарли.

— Симънс. Виждал си я, Сай, нали? Страхотно тяло, големи цици, добри възможности за реклама.

Сай кимна.

— Идеята не е лоша. Може ли да играе?

Маршъл сви рамене.

— Кой знае? Можем да извъртим някой неин филм — тя е в новия филм на Джек Милан.

— Не искам неизвестна — каза Чарли.

— Погледни снимките й — отговори Маршъл. — Тази мръсница изглежда страхотно.

Чарли запрехвърля снимките, като се загледа в тази, която показваше Сънди в голата сцена с Джек Милан. Той изведнъж се почувства възбуден. Господи, той разбра, че най-малко две седмици не беше имал жена. Трябваше да направи нещо за това.

— Страхотна е — каза той. — Какъв е телефонът й?

— Да, какъв е телефонът й? — попита Сай, като се заусмихва бавно.

Маршъл се засмя.

— Да извъртим ли филм с нея?

И двамата кимнаха.

— А сега една друга идея — каза Маршъл. — И не изкукуригвайте — какво ще кажете за Анжела Картър?

— Анжела Картър — възкликна Сай.

— Да, Анжела. Тя е име. Мисля, че мога да я доведа за пробни снимки.

Чарли кимна.

— Аз съм за. Звучи ми като добра идея.

Те обсъдиха още три възможности, и тъй като нямаха време, си уредиха среща в дома на Сай, където щяха да пуснат в личната ум прожекционна зала филми на петте момичета.

Когато Маршъл си тръгваше, Чарли го извика настрани и каза нещо, което не искаше:

— Можеш ли да ми уредиш момиче за след това?

— Разбира се. Някакви предпочитания?

Чарли поклати глава, като вече съжаляваше, че е помолил Маршъл. Но в края на краищата не познаваше никого в града и не искаше някой от студиото да му прати проститутка.

— Остави на мен — каза Маршъл и като накуцваше излезе с облекчение, че се връща в офиса си.

11.

— Обичам ресторантите, в които се ходи с коли! — възкликна Сънди, докато оглеждаше менюто, поставено на стойка до прозореца на колата — искам два хамбургера и шоколадов малц.

Кери се засмя.

— Ще напълнееш.

— Не ми пука. Мисля, че тук започва да ми харесва.

— Не съм изненадана. — Кери натисна бутона до колата и даде поръчката. — Ако бях на твоето място, щях да съм луда по тази тема. Искам да кажа, нека просто да огледаме нещата. Ти идваш в града с малка роля във филм на Джек Милан. Излизаш триумфално от там като звезда, влизаш във всички заглавия на пресата и отново се завръщаш триумфално, при това с извинения навсякъде около теб. Срещаш се със Стив Магнъм на парти. Той те обсипва с рози и покани през цялата седмица. Ти дори отказваш да се срещнеш с него — мистър Примамка Номер Едно в Холивуд. И сега, днес, предложение за участие в новия му филм. Шест славни седмици в Акапулко. Ау — нищо чудно, че започва да ти харесва.

Сънди се усмихна.

— Благодарение на теб. Ако не беше ти, щях да се върна в Рим.

— Благодарение на теб, хлапе, се измъкнах от тази работа в агенцията и сега нещата наистина ми потръгнаха. Набирам нови клиенти всеки ден. Знаеш ли, че Анжела Картър ми се обади вчера и искаше да знае, дали бих желала да я обслужвам. Сигурно те мрази.

Сънди се намръщи.

— Не знам защо. Животът е твърде кратък, за да се занимаваш с мразене на хора.

Появи се сервитьор в стегнати бели джинси, като носеше два подноса с техните поръчки.

— Вие не сте ли Сънди Симънс? — попита той високо, като се взираше през прозореца.

Тя кимна.

— Желая ви много успех, скъпа, приятелят ми и аз намираме, че сте прекрасна. Гледахме ви по телевизията онази вечер.

— Благодаря ви.

Кери изчака, докато момчето се отдалечи, и после каза:

— Слава, мила, това е славата.

Сънди отхапа от хамбургера си.

— Вкусно! — възкликна тя.

Кери изискано си взе от прясното сирене и плодовата салата.

— Ти наистина си необикновено момиче. Поканих те да излезем на гала обед, като си мислех може би за Поло Лаундж или Бистро, а ти къде поиска да отидем? На ресторант с коли! Ще бъда щастлива да те изпратя в Акапулко.

— Кога се предполага, че трябва да тръгна? И кога ще получа копие то сценария? И не забравяй за клаузата без голи сцени.

— Едва ли бих могла да го забравя. Днес ще ти изпратят сценария в хотела. Започваш пробите на костюми, прически и грим следващата седмица. Искат да заминеш на 10 юли. Какво ще правиш със Стив Магнъм?

Сънди се усмихна сладко

— Нищо.

— О, Боже, ти наистина си страшна. Защо не излезеш с него? Няма да те изяде, а дори и да го направи, скъпа, чувала съм, че е най-страхотният!

— Не искам всички да говорят, че единствената причина, поради която съм в неговия филм е, че имам връзка с него. Ако толкова много иска да излезе с мен, прост още трябва да изчака до Акапулко и тогава ще видим.

Тя говореше спокойно, но беше мислила доста за Стив Магнъм. Той я привличаше, но тя знаеше репутацията му с жените и нейната интуиция ѝ подсказваше, че единственият начин да поддържа интереса му след няколко срещи, беше да се държи много хладно. Също така тя се боеше от това, което щеше да ѝ донесе една връзка със Стив Магнъм. В живота ѝ бяха съществували само двама мъже — Раф и Паоло — и тя все още не беше сигурна дали е готова да се справи с трети.

— Мисля, че Стиви прелъстителят си намери майстора — каза Кери през смях. — Само не го подценявай, той играе играта от много,

много време. Каквото и да правиш, никога не го възприемай на сериозно — има повече разбити сърца от Магнъм, отколкото кабриолети в Южна Калифорния!

— Разбрах намека ти, благодаря.

Те поискаха сметката и Кери подкара колата надолу по Сиенега към Сънсет, като остави Сънди пред Шато.

— Когато се върнеш от Мексико, трябва наистина да ти намерим къща или апартамент, а ти трябва да си вземеш кола.

— Мисля, че бих искала малко място на брега.

— Ще поразпитам и ще видя какво има. Ще говорим по-късно. А, между другото, утре ще пуснем съобщението за филма на пресата, така че бъди на разположение.

Тя махна и потегли.

Сънди бавно влезе вътре. Беше решила да прекара следобед край басейна. Времето беше толкова горещо, че тънките ѝ памучни панталони и риза лепнеха по тялото ѝ.

Старата жена на рецепцията я повика:

— Има още цветя за вас, мис Симънс. И писмо от Англия. Чудех се дали ще ми дадете марката? Внукът ми ги колекционира, знаете ли? Една млада жена ви очаква, седи ей там.

Сънди погледна изненадано и видя едно момиче, отпуснато върху стол, слънчеви очила закриваха очите ѝ.

— Коя е тя?

Старата жена се протегна към поставката за съобщения.

— Динди Сайдн.

— О!

Сънди си я спомняше от партито на Джек Милан — момичето, което беше познавало Паоло. Какво, по дяволите правеше тя тук?

Сънди взе цветята и писмото, внимателно отлепи марката и я подаде на старата дама. Беше от леля ѝ: щеше да го прочете по-късно.

Бележката, която придружаваше двете дузини рози, гласеше: Кога ще си промениш решението? С. М.

Тя се приближи до момичето на стола и леко я побутна.

Динди подскочи на стола като уплашен заек.

— По дяволите! — възкликна тя високо. — Сънди! О, и ти си ми донесла цветя — колко мило!

Тя се изправи. Носеше стегнати оранжеви къси панталони и къс потник. Оголеният ѝ корем беше загорял.

— Познай какво ми се случи. Карах си по Сънсет хубавия тъндърбърд и гадното малко чудовище взе, че гръмна! За щастие това се случи на по-малко от две пресечки оттук, точно до една бензиностанция, и един чаровен монтьор с мускули като на Супермен, ми го поправя. Спомних си, че ти живееш тук, така че реших да пропиля следобеда с теб. Той ще го докара тук, когато го оправи. Трябва да го видиш — истинска машина за секс!

Извиненията напиха на устните на Сънди, но тя мразеше да лъже, а и все пак момичето просто се опитваше да се държи приятелски.

— Това е чудесно. Мислех си да седна край басейна, така че ако искаш, ела с мен.

— Ей, страхотно. Ще взема назаем едни бикини. Тенът ми ще стане още по-страшен. — Тя огледа корема си.

— Само се качвам догоре и ще ти сваля едни бикини.

Динди я прегърна.

— Ще дойда с теб.

Горе Лимбо, малкото куче на Сънди, дойде с подскоци да ги поздрави. В стаите беше много задушно и Сънди включи климатичната инсталация.

Динди започна да се мотае, като вземаше и оглеждаше всичко.

— От кого са всичките тези цветя? — попита тя.

— Просто от един приятел — кратко отговори Сънди.

— Много добър приятел — каза Динди и се захили. — Обожавам добрите приятели. Веднъж го направих с един приятел върху шест дузини червени рози. Беше върхът, страшно секси. Само че той не можа да свърши, каза, че миризмата го смущава. Някои момчета са толкова странни.

— Ето ти — Сънди ѝ подаде бански в зелено и бяло.

Динди съблече шортите си и потника и показа, че не е облякла нищо под тях. Тя сложи бикините.

— А бе жена, ти имаш големи цици — дай ми малко памук да подплатя тия работи. Бих желала и аз да имам големи, момчетата наистина ценят това.

Сънди забеляза, че и Динди не беше плоска.

Те слязоха долу с асансьора и изминаха малкото разстояние до басейна. Беше почти пусто, като се изключат една възрастна жена с огромна шапка с цветя и един мускулест мъж, разперен и покрит с плажно масло.

— Няма много живот тук — каза Динди с нотка на разочарование. — Трябва да се преместиш в „Бевърли Хилс хотел“, там басейнът винаги е оживен.

— Слушай, Динди, нека да изясним нещата. Аз не търся емоции. Обичам спокойствието и тишината.

Динди повдигна оранжевите си слънчеви очила и я загледа с недоверие.

— Съжалявам, не знаех, че съм в такава величава компания. За някой, който не иска да привлича внимание, ти като че ли си подходящата партия. Искаш ли да си отида? Да се чупя и да те оставя на твоето спокойствие и тишина?

— Не, просто исках да знаеш, това е всичко.

— Е, знам го. Ей, аз ще отида да помоля онова приятелче да ми услужи с малко от неговото масло. — И тя отиде.

Сънди реши, че я харесва. Тя беше приказлива, шумна и очевидно настойчива с мъжете, но имаше нещо честно и очарователно в нея.

Тя се върна след десет минути, като носеше триумфално едно шише с плажно масло.

— Това е Бранч Стронг — обяви тя. — Той е от Ню Йорк за пробни снимки. Дава го и по двата начина.

— Как разбра? — попита Сънди учудено.

— Имам нюх за тези неща. Все пак тук го е довел Сам Плам, който е агентът на хомосексуалистите.

Сънди разтри малко масло по себе си и легна по гръб. Хубаво беше да се научиш да познаваш хората. Кери беше казала, че тя е странна, защото седи сама през цялото време. Е, Кери не знаеше цялата история за Паоло. За болката, която той беше оставил след себе си и парещото чувство на вина, което тя знаеше, че няма причини да изпитва, но не можеше да го преодолее.

Скоро Бранч Стронг (бившия Синди Блъмкор от Бронкс) дойде, като се полюляваше. Той имаше гладко, добре изглеждащо лице, без следа от воля.

— Здравейте, малки дами — каза той. — Горещо ли ви е?

— Да — ухили се Динди. — Ей, Бранч, това е Сънди Симънс.

— Радвам се да ви видя — каза той, като триеше мазни ръце по корема си с изпъкнали мускули.

Мислеше си, че никога не е срещал толкова красиво момиче и тялото ѝ, ау, каква двойка щяха да бъдат те двамата!

— Кога са ти пробните снимки? — попита Динди.

— Утре — отговори той нервно. — Стискайте палци.

— Можеш да разчиташ — закикоти се тя. — Ще си кръстосам и краката, но това ще е много досадно.

Сънди стана.

— Мисля да поплувам.

Тя отиде до дълбокия край на басейна и скочи от ниския трамплин. След това изплува една дължина под вода.

Бранч я гледаше с възхищение.

— Тя наистина е голямо нещо — каза той с нотка на респект.

— Да — съгласи се Динди. — Но е много схваната, не живее, нали загриваш?

— Ъ?

— Зарежи я.

Тя реши, че Бранч Стронг е голямо, добре изглеждащо парче рус идиот. Той още гледаше Сънди в басейна, устата му беше увиснала отворена, езикът му нервно подскачаше нагоре-надолу. Динди трябваше да признае, че Сънди наистина изглеждаше фантастично, но като че ли нямаше много индивидуалност, всъщност малко тежка гемия. Динди се чудеше какво ли ще каже, ако ѝ разкаже за преживяването, което тя и нейният римски приятел, старият принц Бено, бяха имали с хомосексуалния ѝ съпруг, този, който се беше самоубил. Три дни заключени в стаята на един хотел в Рим. Какво време беше. Само няколко седмици преди да се самоубие.

Сънди излезе от басейна и легна.

— Страшно е приятно, трябва да влезете.

Тя простря мократа си коса на облегалката на стола и затвори очи. Слънцето припичаше и докато то изсушаваше малките вадички вода по тялото ѝ, тя задряма.

Бранч не сваляше очи от нея.

12.

Хърбърт Линкълн Джеферсън се усмихна доволно, като показва един почернял зъб в редицата от блестящи бели зъби. Толкова обсебен от идеята за чистота на тялото, той беше зарязал напълно устата си, като почистваше зъбите си само когато се сетеше, а това не беше много често.

Той стоеше под ръждясалия душ, сапунисваше слабото си тяло без косми се хилеше непрекъснато.

Беше му отнело две седмици, но най-накрая беше успял. Беше написал писмо на Сънди Симънс с такива поетични мръсотии, че само мисълта за него го вдъхновяваше — въпреки че само пред пет минути се беше изпразнил в едно пластмасово пликче, което щеше да изпрати със скъпоценното писмо.

Той натри хубавия си щръкнал член със сапун и се почувства горд от себе си. Какъв мъж беше! Какво удоволствие и вълнение можеше да подари на всяка жена!

Чукането си заслужаваше. Веднага щом видя Сънди, той разбра, че това беше момичето за него. Анжела Картър да върви по дяволите заедно с всички други получателки на старите му писма. Това беше жената, за която беше мечтал. От светлокестенявата ѝ грива до закръгленото ѝ чувствено тяло. Дори ходилата ѝ, които надничаха към него от златните ѝ сандали, бяха секси.

Докато я караше към дома на Милан, той я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Един път големите ѝ кафявожълти очи се срещнаха с неговите и той се изкашля дискретно, като направи някаква забележка за времето.

След тази нощ той се надяваше, че отново ще му възложат да я вози, но нямаше късмет. Ето защо той започна да съчинява писмото си. Отначало сам не одобряваше опитите си. Първото писмо трябваше да бъде нещо специално, нещо което да интригува и да я възбуди така, че да поиска да се срещне с мъжа, който е така страстен и умел.

И сега най-сетне беше написал такова писмо. Шедъовър! Финалните акорди бяха за това, какво трябва да направи със съдържанието на пластмасовото пликче. Утре той ще да седи и да си представя как тя чете писмото и изпълнява инструкциите му. Той ще напълни ново пластмасово пликче и ще ѝ напише друго чудесно писмо, в което ще ѝ обясни, че второто пликче е напълнено, докато си е представял как тя с много любов се е оправяла със съдържанието на първото.

— Хърби — цвилещият глас на жена му беше придружен от почукване по вратата на банята и завъртане на дръжката. — Хърби, искам да отида до клозета. Моля те, мога ли да отида до клозета? Вътре си от един час.

Огромната дебела крава винаги щеше да развали тези няколко прекрасни момента.

— Само минутка, скъпа — обади се той спокойно.

Зави се с една кърпа и отключи вратата.

— Не знам защо винаги трябва да заключваш вратата — оплака се тя. — Караш ме да се чувствам като натрапница.

Тя вдигна полата си, за да седне на тоалетната и Хърбърт бързо излезе от помещението.

Яки бедра, Мардж имаше дебели яки бедра. Забравяше по цели седмици да си избърсне краката и накрая те се покриваха с неприятна червеникава четина. Бяха женени от десет години и когато поглеждаше към снимката върху тоалетката Хърбърт не можеше да повярва, че това хубаво червенокосо създание със слабо телце и големи гърди сега се е превърнало в мърлявата дебела Мардж, клекнала върху клозета. Подозираше ли, че се жени за маниачка на тема ядене? Жена, за която шест яйца и един самун хляб за закуска бяха нещо обичайно?

Тя беше толкова хубава. Първата им среща близо до летището на Лос Анджелис в един бар по обед беше романтична. Той беше отишъл с един приятел за по бира и сандвич, тогава караше камиони и Мардж дойде, за да им сервира. Приличаше на момиченце с късата си каубойска поличка с ресни, белите ботуши и шапка Стетсън. Това беше топлес-бар и големите ѝ гърди се поклащаха към него, пълни с измамни обещания, шерифска звезда прикриваше всяко зърно.

— Какво ще обичате? — попита тя, изправена до масата, като държеше в ръка един поднос, а една шерифска звезда беше точно до

устата му.

Хърбърт никога нямаше да забрави тази първа среща. Няколко месеца по-късно те се ожениха. Мардж вече беше бременна. Но тя загуби детето, след това още едно. Малко след това започна да лапа, а Хърбърт да пише писмата си.

— Скъпи — Мардж влезе в спалнята като си влачеше краката. — Какво мислиш, че трябва да облека?

— Да облечеш? — той я изгледа с учудване. — За какво?

По това време тя винаги се курдисваше пред телевизора.

Тя измъкваше дебелото си тяло от раздърпаната домашна роба.

— Казах ти, скъпи. Ще ходя на кино с новата ни комшийка. Тя ме покани преди два дни. Каза ти.

— О, да.

Сега той си спомни. Едно семейство се беше нанесло в съседната жълта къща и Мардж при ежедневното си посещение на супермаркета се беше запознала със съпругата. Двете жени се бяха уговорили да отидат на кино. Мардж беше развълнувана. Тя нямаше приятели и Хърбърт никога не я водеше където и да е, така че отиването на кино беше едно рядко удоволствие.

Мардж се опитваше да се напъха в една синя моряшка рокля, която вече не ѝ ставаше. Всяка година тя ставаше все по-голяма.

— Ще отида да видя някой филм — повтори тя. — Трябва да е някой наистина необикновен филм — нали загреваш, нещо необикновено, фатално, а и мръсно.

Тя се отказа от борбата с моряшката рокля и вместо нея избра един широк костюм на точки, който си беше купила миналата година за сватбата на сестра си. Успя да се навре в него, въпреки че това вече не беше широк костюм.

Хърбърт каза:

— Кога отиваш?

Не му харесваше много идеята жена му да се мота насам-натам и да се забавлява, като гледа мръсни филми, докато той работи.

— Луела ме вика в седем часа. Тя има кола.

Тя се цупеше на образа си в огледалото, положи червено червило на устните си и докосна бузите си с него, избърса дрехата си.

— Толкова е горещо — въздъхна тя, докато прекарваше гребена през оредялата си червена коса.

— Да — съгласи се Хърбърт, но мислите му вече бяха далеч от Мардж.

Той си мислеше за писмото, което щеше да пусне.

След като Мардж слезе долу, той ще сложи в джоба наградата си и ще я пусне с много любов.

Тя се плисна с евтин одеколон по дебелиите луничави ръце и обу чифт бели протрити обувки.

— Готово. Как изглеждам?

Тя изглеждаше като червенокос слон в костюм на точки.

— Много добре — каза той, като забеляза, че задният край на подгъва ѝ виси. — И вие двете да не започнете да флиртувате.

Тя изкудкудака:

— Хърби!

Тя се затътри надолу и той бързо мушна писмото в джоба си.

О, мис Сънди Симънс, какво удоволствие те чака!

13.

Чарли беше доволен от това как се подреждат нещата. Щеше да спечели много повече пари, той щеше да е главната звезда във „Въртележка“ и те щяха да вземат актриса за главната женска роля по негов избор. В края на краищата, ако искаше да е честен пред себе си, основната причина да иска Мишел беше лична. Егото му беше страшно накърнено след развода и той се нуждаеше от едно потвърждение, че един сексимвол, една жена, за която повечето нормални мъже биха дали и дясната си ръка, го желае — и то не като звезда, а като мъж.

Измяната на Мишел беше страхотно лично разочарование. Но той трябваше да признае, че от професионална гледна точка това може би беше най-доброто.

Той се облече, преди да тръгне за дома на Сай. Дрехите му отразяваха новия Чарли Брик, свободния разведен Чарли Брик, слабия Чарли Брик.

Носеше кафяви памучни панталони и свободна риза в индийски стил. Оправи очилата си с рогови рамки и като се взираше в образа си в огледалото реши, че може би трябва да опита с оцветени лещи, нещо ново.

Джордж го чакаше в едно червено мазерати пред хотела.

— Мисля сам да карам тази вечер — каза Чарли.

Чувстваше се добре. Толкова добре, че дори изпрати на Мишел телеграма, с която я поздравяваше.

— Сигурен ли сте? — попита Джордж със съмнение.

Колата винаги беше в ужасно състояние, след като Чарли я беше карал.

— Разбира се, че съм сигурен. Ти вземи мерцедеса и иди се позабавлявай. Ще те видя утре сутрин.

— Добре.

Джордж беше доволен от перспективата да една свободна вечер. Беше му писнало да седи в хотела всяка вечер и да се мъчи да

развеселява Чарли. Той излезе от колата.

Чарли се качи в колата и натисна газта, харесваше му звука на пуснатата на воля мощ.

Едно симпатично момиче, което излизаше от хотела с малък пудел, се обърна и го изгледа. Той ѝ намигна, тя му намигна в отговор.

Защо, по дяволите, беше помолил Маршъл да го урежда? Той можеше да се уреди прекрасно и сам.

Съпругата на Сай Хамилтън младши, Емералд, беше пияна. Тя беше привлекателна жена с дълга права черна коса, разделена по средата. Беше облечена в домашна пижама и пиеше неразредено шотландско уиски с лед, докато правеше мръсни забележки на всяка реплика на мъжа си. Тя се увеси на ръката на Чарли, леко се поклащаше и издишваше отровни алкохолни пари в лицето му.

Маршъл хвана Чарли за ръката, докато те влизаха във венецианската столова.

— Не обръщай внимание на Емералд — прошепна той. — Тя винаги е поркана. Вероятно ще се опита да те хване за хуя под масата. Просто се прави, че не забелязваш нищо.

— Какво? — Чарли реши, че мисълта Емералд да го награби е много забавна, но невероятна, като се има предвид, че съпругът ѝ е точно тук.

Трябваше да те предупредя предварително — промърмори Маршъл. — Сай много ще се стегне ако кажеш нещо. Тя прави тази сценка с всеки, по този начин му го връща.

— Защо?

— Това е дълга история. Накратко казано, след като се ожени за някоя, повече не може да го вдигне. Той ходи на психоаналитик за тази работа.

— Да, мисля, че би трябвало да го стори.

Чарли веднага усети съчувствие към Сай. В какво ужасно положение беше. Той винаги тайно се страхуваше, че един ден такова нещо може да се случи и с него.

Четиримата седнаха да вечерят, обслужвани от две прислужнички мексиканки в колосани униформи в бяло и черно.

Емералд веднага събори една чаша вино и обвини Сай, че е бутнал лакътя ѝ. Те се скараха като две деца, като дори не докоснаха

пъпеша и пармската шунка, които бяха сложени пред тях.

Маршъл и Чарли ядяха, като се опитваха да не обръщат внимание на караницата.

Маршъл каза тихо:

— Една млада дама ще дойде при теб в хотела в единадесет часа. Тя е мило хлапе и е голяма твоя почитателка. Всъщност тя е една доста обещаваща изгряваща актриса. Обикновено не се хваща на срещи с непознати, но както ти казах, тя е голяма твоя почитателка. Ще ти хареса, името ѝ е Динди Сайдн.

— Страхотно — Чарли повдигна вежди. — Това така ли ще продължи цялата вечер?

Той посочи към караницата в ъгъла.

— Не. Всеки момент тя ще хвърли нещо по него и ще излезе. Ще се върне за десерта.

Изведнъж Емералд скочи, изреди една поредица от четирибуквени думи по адрес на Сай, хвърли по него панера за хляб и изфуча навън.

— Курви! — възкликна Сай.

В съответствие с предсказанието на Маршъл тя се появи отново за яagodовия сладкиш. Беше се преоблякла в копринена рокля дълга до земята, която ѝ беше прилепнала като втора кожа, беше цепната от шията до пъпа ѝ и показваше леко почерняла кожа и почти плоски гърди.

Тя се усмихна на всички и седна, като отпиваше уиски от голяма чаша, която беше донесла със себе си.

Сай продължи да разказва за последната си продукция.

Това ръка ли е, което пълзи по крака ми? — помисли си Чарли. Господи, така е! Леките пръсти се прокраднаха покрай коляното ум и се насочиха към дюкяна му. Беше щастлив, че новите му панталони бяха с копчета, вместо с обичайните ципове. Маршъл очевидно беше запознат с последователността на събитията!

Емералд не можеше да се справи с копчетата и пръстите ѝ започнаха нетърпеливо да го разтриват. За негова досада той започна да се възбужда.

Емералд се усмихна и отпи от питието си. Сай продължаваше да говори монотонно.

Чарли с неудобство гребна една лъжица от ягодовия сладкиш, като се опитваше да мисли за нещо друго.

Най-сетне вечерята приключи, Чарли бързо се извини и отиде в банята. Каква невероятна сцена! И Маршъл каза, че тя го прави с всеки. Тази жена трябва да е луда, а Сай още по-луд, за да търпи всичко това.

Той почисти зъбите си със златна клечка за зъби Аспри, изми си ръцете и се върна при останалите.

— Мисля да прием кафето в залата за прожекции — каза Сай. — Ще дойдеш ли да гледаш, мила?

Емералд поклати глава и подхвърли, че може да върши нещо по-добро от това да гледа цяла камара тъпи звездички — само че тя не употреби думата звездички.

Залата за прожекции на Сай беше изцяло облечена с червена кожа. Даже екранът беше закрепен върху червена кожа, закован със златни подкови.

Чарли беше във възторг и си помисли, че когато завърши филма трябва да купи къща за себе си. Беше важно да се измъкне от хотелите. Сега, когато вече знаеше че остава, за да заснеме филма, ще изпрати утре Джордж да наеме къща. Децата скоро ще дойдат при него, а те заслужаваха най-доброто.

Първото момиче се появи на екрана. Тя беше руса и закръглена, но нещо ѝ липсваше. И тримата казаха не. Вторият клип беше с Анжела Картър. Тя беше висока, с някакво особено хлапашко излъчване, което хареса на Чарли. Носеше трико, което правеше краката ѝ да изглеждат дълги шест фута.

— Знаете ли, мисля, че тя няма да е лоша — размишляваше той.

— Да — съгласи се Маршъл.

Анжела му вадеше душата да ѝ намери роля.

— В края на краищата това е комедия — няма кой знае какво драматично изкуство. Мисля, че ще е умно да я включим.

— Тя изглежда като пекинез — каза Сай.

— Но е секси — продължи Маршъл — и се носят слухове, че тя и Стив Магнъм може би ще се женят. Каква естествена реклама ще бъде!

— Неца да видим и останалите, преди да решим.

Следващото момиче беше едно ново английско откритие, което току-що беше заснело първата си главна роля. Слуховете бяха, че за това тя е изучакала всичко живо във филма — от артиста в главната роля до момчето с клапата.

— Не — Чарли поклати глава. — Тя говори, като че ли има сливи в устата.

— Може някой да си е забравил там хуя! — каза Маршъл и се изсмя мръсно.

Момиче номер четири беше Сънди Симънс в сцената в спалнята с Джек Милан.

— Е, това е нещо, което аз наричам сензация — каза Сай, като седеше съвсем изправен. — Не знам дали ще я използвам за филм, но искам да се срещна с нея. Уреди го, Марш. Тя цялата е жена.

Чарли се съгласи. Тя беше възхитителна. Но кой беше чувал нещо за нея? Анжела Картър безспорно беше най-подходяща.

Маршъл сега видя за първи път на екран Сънди и изведнъж разбра защо Кери беше толкова възбудена. Момчето го притежаваше. Веднага трябваше да телефонира на Кери и да уреди подписване. Недъгавият ум крак беше изтръпнал, сигурен знак, че е попаднал на нещо хубаво.

— Няма да е чак толкова лоша идея да използваме някоя непозната — каза той бавно. — Тя се е снимала в доста италиански филми.

— Не — Чарли поклати глава. — Не е подходяща.

— Какви страхотни цици има! — каза Сай и пусна сцената отново.

— Не съди за една актриса по размера на циците ѝ — студено отговори Чарли.

Не искаше да бъде изигран с някоя неизвестна актриса, само защото Сай искаше да я чука.

— Нека да завъртим и последното момиче — каза Сай.

Последното момиче беше една млада телевизионна актриса. Тя беше привлекателна и млада, но недостатъчно секси.

— Щастлив съм, че мога да избира Анжела Карът — обяви Чарли.

Сай кимна.

— Мисля, че това е най-добрият избор. Тя свободна ли е веднага да почне, Марш?

— Свободна е като птичка. Какво ще кажете за Сънди Симънс, за другото момиче, по-малката роля?

— Идеята не е лоша. Какво мислиш, Чарли?

— Да, за мен е добре.

Той погледна часовника си. Беше десет и тридесет, време да се връща в хотела и да се подготви за срещата. Той стана и се протегна.

— Благодарни на тъх... хъм... жена си за хубавата вечеря.

— С удоволствие — Сай също стана. Надявам се, че не те притеснихме с малката си свада. Емералд е сама по цял ден и й писва. Нашите караници са своего рода начин да изпусне пара.

— Разбира се. Е, аз ще ви оставя вас двамата да обсъдите подробностите.

— Чарли, днес започнаха да коригират сценария. Ако всичко върви добре, ще можем да започнем да снимаме отново следващата седмица.

Когато се върна в хотела, Чарли се преоблече в черен спортен костюм. След това реши, че не му харесва и точно започна да облича предишните си дрехи, когато дойде Динди.

Тя се беше облякла много внимателно за случая. Нищо твърде екстравагантно, не искаше да го изплаши с някакво щуро облекло. В края на краищата, всяка звезда беше златна възможност и някой ден тя щеше да уцели десетката. Естествено беше чувала за Чарли Брик — кой не беше чувал за него? И когато Маршъл ѝ предложи да го позабавлява, тя подскочи при възможността. Маршъл ѝ обеща да направи така, че да ѝ дадат малка роля във „Въртележка“. Те бяха сключили добра сделка.

Тя с усмивка си спомняше как за първи път се видяха с Маршъл. Знаеше каква важна клечка е, и реши, че най-добре ще е да го свали. Но той не щеше и да чуе и кажи-речи падна под бюрото си от смущение, когато тя свали ципа на роклята и завъртя към него голия си задник.

Понякога, когато безделничеше, а такива моменти бяха малко в живота на Динди, тя се мъчеше да си представи какви бяха сексуалните предпочитания на агента. Не ходеше с момичета.

Момчета? Не мислеше, че е така. Както и да е, тя забавляваше неговите по-важни клиенти, а той ѝ осигури малък договор и много дребни роли, така че според нея сделката беше добра.

Чарли Брик беше по-слаб и по-привлекателен, отколкото на екрана. Въпреки това изобщо не беше нейният тип. Тя ги предпочиташе големи, млади и добре изглеждащи. Може би беше сензационен в кревата. Тези англичани бяха доста диви в това отношение.

Тя се направи на сладка и приятелски настроена.

— Здравсти, аз съм Динди Сайдн. Какъв прекрасен апартамент. Много бих желала едно дайкири със замразени банани.

Чарли си помисли, че е чаровно момиче, очевидно не е проститутка — твърде хубава беше, с копринена руса коса сресана назад и пристегнатата със синя панделка, която подхождаше на роклята без ръкави, която носеше. Роклята беше прилепнала навсякъде където трябваше и ивица с отвори в ромбовидна форма опасваше средата на тялото ѝ, така че да се види страхотния ѝ тен.

— Маршъл ми каза, че сте актриса — каза той и се зачуди защо, по дяволите, подхвана точно тази тема.

— Опитвам се, но не съм много амбициозна — тя се усмихна обезкуражаващо.

Той поръча напитки на обслужване по стаите, пусна една касета на Хосе Фелисиано, показа на Динди един албум със снимки от последния си филм и си каза, че трябва да благодари на Маршъл, че му е пратил такова възхитително момиче.

Динди хареса много снимките на децата му, отпиваше от питието си като дама, ентусиазира се от снимките от филма, внимателно и ненатрапчиво се постара полата ѝ да се качи нагоре и да покаже повече от голите ѝ почернели бедра.

След няколко дайкири със замразени банани тя започна да се преструва, че е леко пияна. Всъщност те изобщо не ѝ бяха повлияли, но тя беше достатъчно умна, за да знае кога да го дава сериозно и кога да е малкото момиченце. Чарли определено беше за малкото момиченце. Той вече ѝ разказваше за жена си, за развода, колко е самотен.

Тя цъкаше съчувствено и тайно си мислеше, че това е златната гъска, която е готова да бъде оскубана.

След като горчиво ѝ се изплака, че всички жени се лепят за него заради парите и славата ум или и заради двете, тя каза:

— Колко ужасно. Предполагам, че хората само те използват, а момичетата се надяват, че ти ще ги вкараш във филмите си.

— Точно така, скъпа, абсолютно си права.

Какво интелигентно момиче, помисли си той, като почти не си даваше сметка, че само той говори.

— Знаеш ли, ако някога се ожения отново, едно нещо ще направя със сигурност и то ще е тя да има отделна спалня. Разбирам, че тя няма да иска да бъде с мен през цялото време.

Този приятел е идиот, помисли си Динди, един абсолютно кръгъл идиот.

— Разбирам как се чувстваш — каза тя нежно — въпреки, че ако аз бях твоя съпруга, това щеше да е последното нещо, което бих поискала.

Чарли изведнъж я сграбчи и я целуна. Какво чудесно и разбиращо момиче. Той премести ръцете си на гърдите ѝ и тя леко се задъха.

— Слушай, скъпа — каза той тихо, като я пусна и отиде до бюрото. — Има едно нещо, което искам да опиташ с мен.

О, Господи — най-сетне малко действие, помисли си Динди.

— Да? — каза тя, гласът ѝ премина в шепот, когато той намали осветлението и усили музиката.

— Искам да попушиш малко трева с мен. Ще те накара да се чувстваш добре; ще ти хареса. Ето — той запали цигарата и ѝ я подаде. — Просто дръпни дълбоко и поеми много бавно.

Тя потисна смеха си. Тя попушваше трева от време-навреме от четиринадесетгодишна. Тя внимателно пое кафявата цигара и изпуфка, като престорено се закашля леко. Смеската беше много слаба, изобщо нямаше ефект.

— Умно момиче — Чарли беше доволен.

Той я пое от нея и дръпна силно и продължително. Това беше единственото нещо на света, което наистина го отпускаше.

Те легнаха на дивана и си разделиха останалото. Динди се отчая, че той няма да предприеме нищо. Но най-накрая той започна отново да я целува и пусна ръцете си по цялото ѝ тяло.

Тя въздъхна, размърда се, изстена и каза:

— Чувствам се чудесно, ти ме караш да се чувствам чудесно.

След това той нежно започна да сваля роклята ѝ и да работи по гърдите ѝ през горницето на сутиена ѝ специално от Фредерикс — черна дантела с розови набори, да целува зърната ѝ, докато те щръкнаха втвърдени. Тя потисна в себе си желанието да му изпищи какво трябва да направи. Беше толкова бавен. Пет минути си игра с гърдите ѝ. Тя искаше да ѝ го забие здраво, но той не предприемаше нищо в тази насока. Мамка му! — помисли си тя — мамка му! мамка му! мамка му! И тя заизвива, докато най-накрая стигна до един незадоволителен оргазъм.

Без да усеща това, Чарли продължаваше да си играе със зърната ѝ. Тя се беше превърнала в една купчина нерви и наум му крещеше да спре.

Дали малкото момиченце можеше да го хване за члена?

Защо не, ако е едно пияно малко момиченце?

Тя ловко се измъкна от него и се пресегна към дюкяна му. Какви, по дяволите, бяха всичките тези копчета?

— Мога ли да те докосна? — попита тя срамежливо.

— Разбира се, скъпа, разбира се.

Той стана бързо, като се чувстваше малко виновен, че я беше принудил тя да го поиска, и бързо се измъкна от панталона си.

Преди да успее да седне, тя закрепил устата си върху него като мида и бързо го доведе до оргазъм.

Той изпусна дълъг и мъчителен стон.

Тя го пусна и се тръшна на дивана, като мърмореше:

— О, Чарли, никога не съм правила това преди. Ти си толкова секси. Толкова си страхотен.

Той се усмихна. Да, можеше да накара жените да се чувстват добре. Филмова звезда или боклукчийка, той беше добър любовник. Това сладко момиче току-що беше казало това?

Телефонът иззвъня и той зашляпа към него, като се чувстваше глупаво само по риза, чорапи и очила с рогови рамки.

Динди лежеше, доволна от себе си. Определено играеше добре картите си. С малко повече късмет щеше да получи някоя малка роля във „Въртележка“, плюс може би някоя клюка, че е приятелка на Чарли Брик. Винаги беше добре да си до звезда — води те на всички подходящи партита и премиери, където важните хора ще те забележат.

Той очевидно я харесваше. Тя можеше да види, че голямата му торба е укротена и Господи, тя беше най-добра за тази работа. Най-важното за един мъж беше да му обясняваш сладкодумно какъв жребец е.

Чарли беше изненадан да чуе Клей Алън по телефона. В Лондон беше ранно утро и тъй като Клей пристигаше в Холивуд следващата седмица, той се чудеше какво може да иска. Искрено се надяваше Натали да не е казала нещо. Не че имаше какво да каже, но с тези жени никога не си сигурен. Те си имаха своите начини да изфабрикуват нещата.

Те размениха любезности и след това Клей каза:

— Слушай, старче, има нещо, което по-добре да ти кажа аз, преди някой умник репортер да ти го изтресе. Става въпрос за Лорна. Както знаеш, тя се жени за онзи идиот, приятелю, но има и още нещо, тя е бременна — пети месец.

— Негово ли е? — изломоти глупашки Чарли, беше шокиран.

— Е, със сигурност не е твое. Както и да е, Нали разбра и решихме, че трябва да знаеш.

— Да, да, благодаря, Клей — той остави слушалката.

Лорна наистина беше решила и го беше направила. Сега вече нямаше надежда да се съберат отново заедно, нямаше никаква надежда. Неговата Лорна. Бременна с дете от друг мъж.

Той се втренчи невяждащо в Динди, която лежеше на дивана. Русата ѝ коса беше разпиляна около красивото ѝ лице, гърдите ѝ бяха насочени към него, краката ѝ бяха дълги и кафяви. Тя беше най-малко десет години по-млада от Лорна, една истинска малка красавица. Всичките му приятели в Лондон биха я харесали.

— Хей — каза Чарли. — Нека се качим на мазератито и да отидем някъде — къде да е. Какво ще кажеш за Лас Вегас? Никога не съм бил там. Нека се оженим.

14.

Усмихни се — прошепна Кери на Сънди — изглеждаш като момиче, което току-що е чуло лоша новина.

Сънди послушно си наложи да се усмихне за фотографите, които сновяха около нея и Стив Магнъм. Всъщност, последното нещо, което ѝ се искаше да прави, беше да се усмихва. Беше имала ужасна сутрин. Първо, порнографското писмо с отвратителното му съдържание. След това, за нейно притеснение, малкото ѝ кученце Лимбо някак си се загуби. Тя си представяше как попада на Сънсет Булевард и нямаше търпение пресконференцията да свърши, за да може да продължи търсенето.

— Ти много добре се справяш с това да ме избягваш — каза Стив и я обгърна с една ръка пред фотографите.

— Благодаря ти за цветята — каза тя послушно.

— Това ли е всичко, което можеше да кажеш по въпроса? Защо не го обсъдим довечера на вечеря?

— Съжалявам, заета съм.

Той я погледна насмешливо. Такава промяна беше да срещнеш момиче, което се правеше на недостъпно. Той имаше славата на прелъстител и повечето жени не можеха да дочакат да бъдат прелъстени. През целия живот на Стив само две жени бяха отхвърлили шанса да легнат с него. Едната беше гимназистка, която му каза, че е много кльощав, а другата беше най-добрата приятелка на майка му. Можеше да се обзаложи, че сега съжаляваха. Сигурно вече са съсухрени стари торби.

Ободряващо беше да срещнеш момиче като Сънди. Тя не приличаше на обикновените холивудски актриси и наистина изглеждаше страхотно, не от онзи тип красавици с перуки и изкуствени мигли. Джек Милан беше прав, когато каза: „Има една мръсница, която трябва да видиш. Ще те сложа да седнеш до нея.“ Анжела му ставаше нещо като навик. Сънди се появи в най-подходящия момент.

— Какво има, да не съм много стар за теб? — каза той с усмивка.

Той знаеше, че на петдесет не е твърде стар за която и да е. Не и с милионите, многобройните къщи по света, частния самолет и славата, особено славата.

— На колко години си? — опита сладко Сънди, като се чудеше дали Лимбо не се е затворил в някой долап.

Кери, която гледеше отстрани, докато фотографите се ръгаха за по-добри позиции, си пожела Сънди да се отпусне поне малко. Беше толкова стегната. Най-доброто нещо, което можеше да ѝ се случи, щеше да е една авантюра с някой като Стив Магнъм, въпреки че тези филмови звезди бяха такива непредвидими копелдаци.

— Стига толкова, приятели — каза Стив. — Ще видите повече от Сънди в нашия филм.

Той се обърна към нея и я фиксира с прословутите си светлосини очи.

— Поканата за вечеря е валидна за всяка вечер, която благоволиш да избереш. В противен случай ще те видя в Акапулко.

— О'кей. — Тя ли го намери да привлекателен или просто лицето му ѝ беше до болка познато?

Беше голямо постижение Стив Магнъм да се появи на пресконференция, за да представи актрисата, която ще му партнира. Това придаваше голяма важност на събитието.

Кери беше въодушевена.

— Изглеждаш страхотно, мила. Утре ще си на всички първи страници.

— Трябва да се връщам в Шато. Можеш ли сега да ме хвърлиш?

— Разбира се, не се тревожи, Лимбо вероятно спи спокойно под кревата.

Но там го нямаше. Сънди претърси апартамента си отново и се щуреше из хотела, като гледеше навсякъде. Тя взе едно такси и закръстосва нагоре-надолу по Сънсет. Обади се на полицията. Към шест часа загуби всяка надежда и се върна вкъщи.

Трябваше ѝ известно време за да възприеме чукането на вратата. Минаваше седем, очите ѝ бяха зачервени. Бранч Стронг беше там, Лимбо лаеше безочливо изпод ръката му.

— Ъъ — мис, ъъ — предполагам, че това е вашето куче, ъ? Намерих го да се мота отвън, долу около басейна. Мисля, че трябва да е паднал няколко пъти вътре, щото целият е мокър.

Той подаде малкото кученце на Сънди и то веднага започна да облизва лицето ѝ с влажния си език.

— О, да, да. Влезте.

Лицето ѝ грейна, докато тя мърмореше на кучето полуукорително, полулюбовно.

Бранч влезе, като се полюляваше несъзнателно в силно прилепналите си сини джинси и тънка бяла тениска. Наистина беше зашеметен от вида на Сънди.

— Не мога да ви кажа колко съм ви благодарна. Пощурях от тревога. Въобразявах си най-страшните неща.

— Да — Бранч стоеше непохватно, ръцете му висяха отстрани. — Предполагам, че стана добре, че го намерих.

— Можете да се обзаложите, че е така. Честно казано, чувствам се толкова облекчена. Ако има нещо, което мога да направя за вас, само ми кажете.

— Ще го кажа — поколеба се той. — То е ъъ, помислих си, че може би бихте желали да похапнете с мен тази вечер.

Той направи пауза, изпълнена с надежда, след това бързо добави:

— Нищо екстравагантно, просто открих едно страшно местенце, където хранят здравословно. Какво мислите?

— Можем ли да вземем Лимбо?

— Разбира се, да, разбира се. Искате да кажете, че ще дойдете? — Голямото му момчешко лице светна. — Страхотно! Мисля, че най-добре ще е да отида да се измия и ще ви взема след половин час. Това устройва ли ви?

— Добре е.

Тя заведе Лимбо в кухнята — даде му месо и вода, после го наблюдаваше как гълта лакомо. След това се преоблече в бели панталони и тениска, среса си косата и си почисти лицето. Бранч изглеждаше приятен — нямаше да ѝ навреди една спокойна вечеря с него.

В спалнята тя забеляза отвратителното писмо, получено тази сутрин, което все още лежеше на парчета в кошчето за боклук. Тя потрепера. Беше толкова гадно, толкова противно. Кери се беше смяла,

когато тя и каза за него. „Ще те залоят с такива боклуци. Въобще не си прави труда да ги четеш; това доставя малко радост на някое бедно ненормално момченце. Забрави за това, те не правят нищо друго освен да пишат.“

Дали наистина не правеха? Изглеждаха убедени, че биха направили това, което описваха.

Разбира се, че не правеха. Само дето Сънди имаше неприятно чувство като знаеше, че някъде някой знае къде е и има подобни помисли прямо нея.

15.

Чарли се опита да открие Джордж, но не го намери никъде.

Джордж, който се беше възползвал от свободната си вечер, седеше в стриптийз бар и се любуваше на представлението.

Чарли беше много друсан и отнесен от мисълта да избяга в Лас Вегас с Динди.

Тя беше скептично настроена. Този баровец наистина ли говореше за женитба? Ако това стане, какъв късмет!

Чарли си мислеше: „*Да ти го начукам, Лорна. Да ти го начукам, Мишел. Да ти го начукам, Натали. Ще ви покажа къде зимуват раците.*“ Всички ще видят колко му пука, когато прочетат вестниците утре.

Той каза на Динди, че няма смисъл да опакова каквото и да било от нещата си, всичко ще ѝ бъде ново в Лас Вегас. После, като нахвърляха малко дрехи в лека чанта, тръгна към мазератито и потеглиха.

Беше леко пътуване, през цялото време без движение по пътя, и Чарли наистина здравата натискаше газта, като се наслаждаваше на звука на мощния мотор. Беше пуснал новата си стереоуредба. Те си поделиха още една доза.

Динди се надяваше, че по дяволите, няма да ги спрат за превишена скорост или нещо подробно. Ако ги гепят, че са пушили трева, щеше да стане готина сцена.

Тя се радваше, че може да го пооправи, докато той шофираше, но при скоростта, с която пътуваха, може би не беше разумно. Все пак не искаше да изглежда твърде нахална — все още. Може би го беше привлякла нейната мнима невинност. Тя се отпусна на седалката и се заслуша в музиката.

Беше около четири сутринта, когато Вегас започна да се мержелее на хоризонта. Той представляваше маса от блестящи неоновни знаци, докато пътуваха през централната част. Въпреки часа улиците и игралните зали бяха претъпкани. Беше пилеене на време да

си лягаш във Вегас — освен ако не е в името на бизнеса, с който се занимаваш. Чарли никога не беше идвал тук преди, но беше накарал администраторката от „Бевърли Хилс“ да се обади във „Форум хотел“ и да оповести неговото пристигане. Това беше най-новият хотел, построен на главната улица.

Динди беше заспала. Чарли я събуди.

— Накъде е Стрип?

Тя вече му беше казала, че е била тук, макар и не при такива обстоятелства. Срещата се беше с един незначителен крадец на времето, който я беше стоварил тук без нито цент след три страхотни дни, прекарани заедно. Тя се беше повъртяла наоколо, беше порботила като сервитьорка в коктейл-бар, беше го направила с няколко фантастични треньори по плуване и после се беше върнала обратно в Лос Анджелис с един надежден актьор — единственият проблем беше в това, че той говореше за надеждите си по време на цялото пътуване! Това беше преди Рим.

— Продължавай по тази улица и завий надясно горе. — Тя помисли малко и после добави: — Ей, има страхотен нов хотел — „Форум“. Бих искала да отседна там, предполага се, че е върхът, с телевизор в кенефа и автомати за плодове по асансьорите.

Тя реши, че ще е по-добре да иде някъде, където може и да не я познават. Нямахше да е много гот, ако половината крупнета започнат да я поздравяват по име.

— Точно там отиваме.

Те стигнаха до „Форум“ по път с мраморни римски войни — беше много внушително. Няколко изрусени момчета в къси тоги обградиха мазератито, когато то пристигна до входа. Те отвориха вратата, взеха едната чанта и съпроводиха Чарли и Динди вътре.

Чарли поиска да се види с управителя, който пристигна почти моментално — копие на починалия млад Джордж Рафт. Той прецени Динди с леко примигване, поздрави Чарли с поток от думи и им предостави най-големия апартамент в хотела. Той беше спец по разпознаване на знаменитостите и беше свикнал да се справя с всичките им чудати искания. Все пак малко беше шокиран, когато Чарли му каза, че искат да се оженят точно сега и тук.

— Дайте ми един час — каза той.

Чарли кимна. Струваше му се съвсем разумно при неговото настоящо състояние на духа сватбата да се състои в четири сутринта в Лас Вегас.

Динди започваше да усеща тръпки. Кучият син наистина говореше сериозно.

Чарли посочи редицата от магазини из фоайето.

— Мис Сайдн би искала да си купи рокля, а аз искам да се видя с бижутера.

— Разбира се.

По това време управителят беше станал невъзмутим. Чарли му беше мушнал як бакшиш и щеше да има каквото пожелае.

— Ще ви изпратя подбрани модели от рокли в апартамента. Осми номер, нали, бис Сайдн?

Тя кимна. Управителят беше точно от този тип хубави загладени копелета, по които си падаше.

— О'кей, мистър Брик, веднага щом открия бижутера ще ви свържа с него. Междувременно оставете всичко на мен. Ще има ли гости?

Чарли поклати глава.

— Възразявате ли срещу пресата?

— Съвсем не.

Всичко, което Чарли целеше, беше да се появят големи снимки с него и страхотната руса Динди във всички вестници, за да ги видят всички.

Свещеникът беше бедняк от Юга. Навлякъл набързо протрит син костюм, той се взря в двойката пред себе си и провлачено изкара своята версия за сватбена церемония.

Динди забеляза, че ципът му се беше отворил и се опита да потисне смеха си. Тя беше облякла набрана розова рокля и русите ѝ коси се спускаха свободно по раменете ѝ. Изглеждаше като хубава невинна кукла. На пръста си беше сложила огромен диамантен пръстен, подарък от Чарли.

Той също беше забелязал разкопчания цип на свещеника и не можеше да откъсне поглед от там. Старият юнак сигурно е спял дълбоко. Какъв акцент! Той слушаше напрегнато. Това би бил великолепен глас за някой бъдещ филм.

Управителят беше уредил церемонията да се състои горе на терасата, с хотелския фотограф, журналист и двама представители на местната преса с техен фоторепортер. Управителят и неговата приятелка бяха двамата свидетели.

Свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга, оригна се дискретно и разтърси ръката на Чарли. После имаше шампанско, снимки и поздравления отвсякъде.

Свещеникът се промъкна до Чарли.

— Ето моята визитна картичка, ако отново ви потрѣбвам.

Очарователно, помисли си Чарли, току-що се ожених, а той ме пита дали отново ще ми трябва!

Беше седем сутринта, когато те се върнаха в своя апартамент. Чарли започваше да усеща преумората. Очите го боляха зад очилата и красивото парче, което беше докопал, започваше да се съблича. За първи път той се замисли за това, което току-що беше извършил. Беше се оженил за момиче, което дори не познаваше. Това беше най-смешното, най-шантавото нещо. Тя беше много красива, но той дори не я познаваше.

Това беше изцяло по вина на Лорна. Беше направил това само за да я ядоса. Какво ли щеше да каже на Серафина?

Динди беше зашеметена, но по други причини. Така неочаквано и внезапно тя стана някоя. Тя се беше омъжила за филмова звезда.

Свали си роклята и улови втренчения поглед на Чарли.

Тя се изкикоти.

— Ей, любими, сега можем да го правим законно.

16.

Сънди беше толкова изненадана, колкото и останалата част от Холивуд, когато Динди и Чарли Брик се появиха на първите страници по всички вестници — венчали се в Лас Вегас. Тя не разбираше защо Динди не ѝ беше споменала за това, тъй като тя не беше точно от този тип момичета, които могат да пазят тайни.

Кери се смееше.

— Ще ти кажа, сладур, Марш е за връзване, той сам се изигра! Май я е довел на Чарли, за да я начука, а тъпанарът се вдига и се жени за нея. Можеш ли да си представиш? Това пиленце наистина се навърташе наоколо — искам да кажа наистина.

— Може да е било любов от пръв поглед — отговори Сънди, която вярваше в романите.

— Може друг път. Сигурно е изсипала купища черна магия върху него.

— Тя е много красива и със сигурност носи много индивидуалност. Защо да не е любов от пръв поглед?

— О, Сънди, скъпа. Понякога си толкова наивна. В такива моменти осъзнавам, че си само на двадесет. Между другото, те ви избутаха със Стив от първите страници.

— Както и да е, мисля, че това е чудесно за Динди, наистина мисля така. Ще ѝ пратя телеграма.

— Спести си парите. Не им давам и две седмици. Когато Чарли се осъзнае и открие каква проститутка е... тогава... ами... купонът ще свърши.

— Кери, прекалено цинична си.

Кери избухна в смях.

— Между другото, току-що отхвърлих една роля за теб във „Въртележка“. Времето не беше подходящо избрано. Маршъл изведнъж възприе факта, че ти съществуващ и помахаш с пръст. Видял е филма на Милан.

Двете момичета говореха и ядяха сладолед. Сънди поднесе ментовия сладолед към устата си и каза:

— Чудя се как Бранч ще се справи с пробните си снимки.

Тя беше разказала на Кери за срещата си с него предната вечер.

— Слушай, хлапе, знам, че мислиш, че аз винаги отклонявам хората, но направих някои проверки относно мистър Бранч Стронг и знай, че това е просто загубено време. Не е добре да те виждат да излизаш с него.

— Според теб всички са или проститутки или гейове. Нямам намерение да лягам с него. Той е много простодушен и праволинеен и аз го харесвам като приятел.

— Простодушен е точната дума. Е, хубаво, щом не замисляш някоя грандиозна любовна авантюра, въпреки че щом говорим за сексуалния ти живот...

— Слушай, ценя всичко, което ти правиш и си направила за мен, но сексуалният ми живот си е моя лична робата и ако смятам да нямам такъв, това също с и е моя работа.

Кери приглади с ръце гладките си черни коси. Понякога Сънди можеше да бъде много упорита.

Те довършиха мълчаливо сладоледа си и след това Кери каза:

— Ще те закарам да се приготвиш.

Тя забеляза, че всички присъстващи се обърнаха да изгледат Сънди, когато те си тръгнаха. Когато това момиче наистина бъде показано на публиката, когато филмите ѝ излязат на екран, тя няма да може да се движи сама. Беше обречена да е от типа Монро — Синатра, който събираше тълпи и който всеки искаше да пипне. Реакцията на Маршъл, когато я видя във филма, беше показателна. Той никога не се възбуждаше от нищо.

Няколко секунди Кери си мисли за Маршъл с любов. Липсваше ѝ, че не е с него, липсваха ѝ внезапните му избухвания, провлечените му стъпки, докато крачеше из офиса. Беше наистина страшен. Въпреки че беше работила с него седем години, тя в действителност не знаеше нищо за личния му живот, никой нищо не знаеше за това. Имаше една жена, с която отдавна се бяха развели и която сега живееше в Пасадена. Единственият повод, поради който тя беше узнала това, бяха чековете за издръжка, които се изпращаха всеки месец.

— Искаш ли да отидем на кино довечера? — попита Кери, когато я остави при шивачите на костюми.

— Благодаря, но мисля, че трябва да уча сценария.

— Тогава ще говорим утре.

Дрехите бяха идеални: бяла миниатюрна кожена рокля и подходящи бикини; зашеметяващ водопад от бели жарсени гънки, падащи до пода, изрязани така, че да показват повече бюста ѝ; бял ленен костюм с огромна каубойска шапка.

Стив Магнъм беше решил, че всички негови дрехи трябва да са бели, за да съответстват на златистата ѝ кожа и буйната ѝ светлокестенява коса.

— Ще се възхитиш от Акапулко — каза Хана.

Хана, мършава англичанка, която носеше мъжки костюми и непривлекателни груби ирландски обувки, отговаряше за дрехите.

— Сигурна съм в това — Сънди потрепера леко, когато късите пръсти на Хана се заровиха в гърдите ѝ, за да оправят някакво копче.

— Готово — Хана се отдръпна и зараглежда производението си. — Изглеждаш пленително.

— Дрехите ми харесват — каза Сънди. — С кого трябва да говоря за да ги купя, след като свърши работата по филма?

Хана я изгледа с учудване.

— Мисля, че няма да имаш проблеми със Стив Магнъм. Той е много щедър, особено за близки приятели.

Тя си позволи една бегла усмивка, която Сънди разбра прекрасно.

— Благодаря. Но не мисля, че би трябвало да моля мистър Магнъм за услуги като тази.

— Наистина? — изкривената усмивка на Хана казваше: С кого се майтапиш?

Значи ето какво си мислеха всички. Сънди беше бясна и реши и занапред да запази отношенията си със Стив Магнъм само професионални.

Нека всички разберат колко много са грешили.

17.

Хърбърт пикаеше с идеална дъга, която нежно падаше в подковообразния плувен басейн на Сай Хамилтън. Той вдигна ципа си с удоволствие. Беше добавил от виното си в още един холивудски плувен басейн. Какъв удар нанасяше от името на бедните класи!

Хърбърт имаше навика да се облекчава в най-хубавите плувни басейни на Холивуд вече две години, откакто започна да работи за Сюзприйм Шофър Къмпани. Възможността не беше за изпускане, тъй като в момента нямаше любопитни прислужници наоколо; той обикновено успяваше, докато чакаше да вземе хората, които возеше. Той винаги изчакваше и му беше страшно приятно, когато пътниците му най-накрая се качваха в колата, така страшно изтупани, а той си мислеше как на другия ден те ще плуват в пикнята му.

Беше карал преди това семейство Хамилтън и ги ненавиждаше. Пияната жена със стоманените очи и слабо тяло нарочно му показваше интимните си части докато се качваше в колата. И мъжът, очевидно богат и влиятелен, седеше и слушаше натякванията и хленченето на жената през цялото време докато пътуваха.

Тази вечер имаше парти. Жената носеше плътно прилепнали панталони от шифон с шарки като леопард и почти нищо нагоре.

Хърбърт си мислеше, че е отвратително как някои мъже са разпуснали жените си. Всъщност на него доста му пукаше за Мардж — добрата дебела стара Мардж, която толкова много години се задоволяваше просто да клечи пред телевизора и да яде. След първото ѝ излизане с Луела Крисп, новата им съседка, тя се беше променила. Непрекъснато ходеше на гости в съседната къща и дрехите ѝ на практика изглеждаха чисти. Тя гримираше лицето си и даже отиде в един козметичен салон да направят прическа от рядката ѝ коса.

Хърбърт беше удивен, въобще не беше доволен.

Последният удар беше тази вечер, преди да тръгне за работа.

— Луела ще прави малко парти другата седмица — обяви Мардж. Искане да знае ще можеш ли да дойдеш. Ще бъде страшно

забавно — игри и разни други неща. Съпругът ѝ също ще бъде. Ще можеш ли да дойдеш, скъпи? Аз ще си купя красива нова рокля и минавам на диета.

Хърбърт огледа студено слонските форми на жена си.

— Не искам да ходиш на никакво парти.

Очите на Мардж се напълниха със сълзи, които се смесиха с туша ѝ и потекоха по бузите ѝ.

— Но, Хърби, мили, тя ми е приятелка, единствената ми приятелка.

— Тя ти влияе лошо. Не искам да се виждаш повече с нея. Погледни се — приличаш на проститутка.

Тя прехапа долната си устна, сълзите ѝ спряха и на лицето ѝ се появи лукаво изражение.

— Ако не ме пуснеш, ще кажа, че пишеш тези мръсни писма. Ще кажа на полицията и те ще те пъхнат в затвора за...

Тя отстъпи, когато Хърбърт я прободде с очи. Това бяха най-подлите очи, които тя някога беше виждала.

— Какви писма?

Той овладя гласа си, но отвътре беше бесен. Никой не знаеше за писмата му. Той ги пишеше горе, заключен в малката, подобна на кутийка стая. Мардж винаги беше заета с телевизора.

— Какви писма? — повтори той, здраво хванал месестата ѝ ръка.

Тя се изплаши. Хърбърт понякога ставаше толкова странен. Помисли си, че по-добре щеше да е да не беше споменавала писмата, в края на краищата беше открила само две, и изобщо не ѝ пукаше, че той иска да пише на тези страхотни филмови звезди.

— Анжела Картър — на един дъх каза тя. — Беше скъсано и аз го залепих. Всичко е наред, Хърби, само се пошегувах. Хърби, причиняваш ми болка, Хърби...

Тя изпищя когато ноктите му се забиха в меката ѝ кожа и потече кръв, след това заподсмърча тихо, докато той кръстосваше насам-натам из стаята, не на себе си от яд.

Как е могъл да бъде толкова небрежен? Обикновено той нахъсваше и пукаше в тоалетната всяко незавършено писмо.

— Донеси ги — заповяда той.

Тя изприпка веднага и грабна двете писма, внимателно скрити под дюшека. Беше недоволна, че се отървава от тях. Бяха ѝ правили

компания през много дълги и самотни нощи.

Тя му ги подаде.

— Бих желала някои от нещата за които пишеш да ги направиш с мен — изхленчи тя. — Ти вече нищо не правиш с мен.

Потърка огромния си бюст в него.

— Искам пак да правим всичките тези неща, Хърби. Можем ли да започнем да ги правим отново?

Той я отблъсна.

— Много си дебела — промърмори той.

Как изобщо може да си представи, че ще докосне това огромно тяло, когато съществуваше някоя като Сънди Симънс?

— Но Хърби — в отчаянието си Мардж разкопчаваше блузата си и освобождаваше мамутския си бюст от оковите на мръсния бял сутиен. — Виж какво имам. Имам красиви цицки, ти много обичаше цицките ми.

Той я изгледа с отвращение. Огромни дебели увиснали гърди. Обърна ѝ гръб.

— Обличай се, курво. И стой тук тази вечер.

След това грабна якето си и излезе.

Да, целият този епизод с Мардж беше страшно неприятен. Особено сексуалната част. Тя се беше показала. Не разбираше ли, че тази част от техния живот беше приключила? Това го караше да се чувства мръсен и отвратен, само като си помислеше за нея.

— Ей, шофьор — наведе се жената от задната седалка, а цигарата висеше от боядисаните ѝ алени устни. — Имаш ли огънче?

— Емералд, седни, моля те. Аз ще ти запаля цигарата — гласът на Сай звучеше напрегнато.

— Не бих си и помислила да те притеснявам, скъпи. Ти не искаш аз да пуша. Ти не мислиш, че е прилично за една дама да пристига на парти с цигара. Е, мамка ти.

— Емералд, моля те.

Тя размаха цигарата пред Хърбърт.

— Запали ми я, Сам.

Вбесен на мъжа отзад, който позволяваше на тази жена да ѝ се размине при такива гадни приказки, той мълчаливо ѝ подаде автоматичната запалка.

Тя я хвърли на предната седалка, след като свърши и Хърбърт си изгори пръстите, докато я върне на таблото. После мъжът отзад натисна бутон и стъклената преграда се плъзна нагоре, като прекъсна останалата част от разговора им.

Хърбърт се закле да се изпикае в басейна им отново на връщане. Щеше да изпие много бира и да изпикае още една идеална дъга...

18.

Чарли не беше сигурен кога за първи път осъзна, че е направил ужасна грешка. Беше ли това в деня след сватбата му в Лас Вегас или на другия ден?

Като разглеждаше трезво нещата в реалната им светлина, той не можеше да си представи как е могъл да го извърши. Динди беше красива както винаги, но глупава, красива тъпа глупачка. Всеки път, когато си отвореше нацупените устни, беше за да поиска нещо.

Дори само след два дни това започваше да го вбесява.

— Скъпи, ще ми дадеш ли малко пари за рулетка? Сладур, ще ми купиш ли тези прекрасни диамантени и тюркоазени обеци? Котенце, дай пари за едно малко палтенце от норка, дето ме закриля от нощен въздух.

Той ѝ даваше всичко, което тя искаше. В края на краищата това беше меденият им месец.

Обществената реакция за сватбата им беше смесена. Вестниците раздухаха цялата работа: КРАСИВА ЗВЕЗДИЧКА СЕ ОМЪЖВА ЗА ЧАРЛИ БРИК и подобни заглавия обиколиха света.

Личните познати бяха нещо различно. Джордж пристигна със самолет и той и Динди като че ли веднага станаха врагове.

Маршъл определено беше груб по телефона; той говори само за работа и не засегна сватбата до края на разговора, когато измърмори „много късмет ще ти е необходим“.

От Англия пристигна дълга телеграма от майка му. „Сине, какво си направил? Не можа ли да почакаш? Пристигам скоро. Серафина, твоя любяща майка.“

На Чарли му тежеше това, че не всички се навъртаха наоколо да му разправят какъв късмет има, като се е оженил за такова страхотно младо момиче.

Беше вбесен от това, че нямаше нито дума от Лорна.

Серафина беше леко разстроена, защото не беше присъствала. Тя не обичаше да изпуска каквото и да било и с нетърпение очакваше

предстоящото си пътуване до Холивуд. Една нова снаха не беше точно това, което очакваше.

Динди веднага започна да ревнува от Джордж. Той пристигна след сватбата и както обикновено стоеше близо до Чарли, на разположение за всичко.

— Навсякъде ли ще върви с нас? — попита тя малко ядосана, защото Джордж се навърташе около тях на плувния басейн през целия ден, а сега се беше върнал в техния апартамент и инсталираше стереоуредба.

— Той не те притеснява, нали, скъпа? — попита Чарли меко.

— А, не — сви рамене тя — мисля да сляза долу и да огледам магазините. Ще ми дадеш ли малко мангизи?

Чарли започваше да се дразни от непрекъснатата употреба от страна на Динди на това, което той считаше за агресивна фразеология.

Той ѝ даде още една пачка долари, тя пилееше парите като конфети. Тя излезе и той отиде да наблюдава работата на Джордж по стереоуредбата.

— Колко време ще стоим тук? — попита Джордж.

Вече беше преценил сватбата като печална загуба и не можеш да разбере защо Чарли беше излязъл такъв глупак.

— Няколко дни, може и повече. Мислех си да те накарам да откараш обратно мезератито и да се върнеш да ни вземеш с мерцедеса. Има няколко къщи, които можеш да огледаш за мен. Ще трябва да уредя нещо преди да дойдат децата.

Долу Динди си купи три чифта бански и голяма сламена шапка. Останалата част от парите тя занесе на рулетката и заложи на двадесет. Тя прехапа устни от вълнение, като наблюдаваше как се върти колелото и хоп — падна се двадесет. Тя изписка от радост, след това управителят застана зад нея и измърмори:

— Продължете на същото.

Тя погледна нагоре към него. Той ухаеше на много особен лосион за след бръснене. Тя остави парите и двадесет отново спечели. Беше спечелила цяла бала пари.

Той се засмя и я хвана за ръката.

— Вземай веднага всичко.

Тя му се усмихна.

— Парите ли?

— Засега

Те се разбраха.

Динди почувства гъдел от възбуда. Чарли не я възбуждаше. Тя не се чувстваше свободна да е самата тя. С него тя още се правеше на малкото момиченце.

— Виж, ако искаш да си преброиш парите, имам апартамент на осемнадесетия етаж, апартамент Е.

Той ѝ намигна и се отдалечи.

Е, кучият му син наистина беше уверен в себе си, но какво от това, тя нямаше какво да губи. Сега тя беше омъжена дама, а забавлението си е забавление.

Тя загреба чиповете си и отиде да ги смени. После взе асансьора за осемнадесетия етаж.

* * *

Те останаха в Лас Вегас пет дни, през които на Чарли му писна здравата. Той с нетърпение чакаше да се залови за работа. Анжела Картър беше подписала договор за „Въртележка“ и новият сценарий беше готов. Те все още търсеха друго момиче, тъй като Сънди Симънс не беше приела. Беше само малка роля и не представляваше голям проблем. Без знанието на Чарли, Динди имаше планове да грабне ролята за себе си. Малко ще си поприказва с Маршъл, ще намекне няколко пъти на Чарли и цялата работа щеше да е в кърпа вързана.

Джордж беше избрал къща в Бел Еър, която мислеше, че Чарли ще одобри. Беше огромно имение със закрит и открит басейн, тенискортове, отделна къща за гости, безброй спални и зали за развлечения. Беше я предпочел пред стъклените и модернистични сгради на Холивуд Хилс. Джордж инстинктивно знаеше, че Динди би предпочела модерната къща, затова беше избрал тази.

Чарли беше въодушевен от това. Имаше предостатъчно стаи, за да събере всичкото си стереооборудване, плочи, ленти, камери и другите си играчки, които обожаваше. Беше страстен колекционер, хващаше се за нещо месеци наред, след това го зарязваше и започваше

да търси нещо ново. В момента неговата страст бяха стереото и колите, но той току-що навлизаше във фотографската си фаза.

Динди беше впечатлена от къщата. Беше прекарала великолепно в Лас Вегас и се върна в Холивуд натоварена с дрехи, бижута и филмова звезда за съпруг. Какво повече би могло да иска едно момиче? Тя дори не си направи труда да си събере нещата от стария апартамент, просто нареди на хазайката по телефона да намери паспорта ѝ и да ѝ го изпрати по пощата. На кого му трябваха стари неща, щом можеше да има всичко ново?

Тя откри сметки навсякъде и още първия ден след завръщането си тръгна да харчи бясно.

Клей и Натали Алън пристигнаха в града.

— Защо да не си направим малко вечерно парти, нещо като празненство? — Чарли попита Динди. — Можеш да поканиш колкото искаш твои приятели. Ще се погрижим за тях.

Беше решил да се възползва, докато това е възможно, от грешката си. В края на краищата Динди беше много млада и сигурно нямаш да е никакъв проблем да я превърне в този тип момиче, за каквото мислеше, че е оженил. Тя като че ли беше склонна да се оправя.

— Да — Динди кимна замислено.

Кого от така наречените си приятели можеш да покани? Всички момчета, които беше изчукала. А колкото до приятелките ѝ, кой имаше нужда от тези устатници? Единственият човек, за когото се сети беше Сънди Симънс.

— Нямам много приятели тук — каза тя. — Много от близките ми приятели и цялото им семейство са във Филадельфия.

Тя никога не беше ходила във Филадельфия, но си помисли, че звучи като доста уважаван град, откъдето да произлизаш. Всъщност тя беше родена в Аризона и не се беше връщала там откакто избяга от града с един търговски пътник, когато беше на петнадесет години.

— Не трябва да бъде голямо парти — каза Чарли.

Той не искаше да представи новата си съпруга на семейство Алън съвсем сама; тя изглеждаше по-интелигентна сред хора.

— Ще го направим скромно — само Маршъл, Сай и Емералд Хамилтън, Клей и Натали и още няколко души.

— Най-добрата ми приятелка е Сънди Симънс, бих искала да поканя нея.

— Чудесно. Пригответи списък и ще се опитаме да го уредим за уикенда.

Той излезе да учи новия си сценарий. Всичко щеш да тръгне както трябва. Сега поне няма да му се налага да тича след малките мацки. Можеше да се съсредоточи върху работата, а Динди скоро щеш да бъде заета с децата, които пристигаха. Може би тя и Натали ще станат приятелки. Натали би могла да я научи на много неща.

Той просто трябваше да помни, че тя е седемнадесет години по-млада и не е видяла много. Всичко щеше да се подреди.

19.

Сънди откри, че прекарва много време с Бранч. Човек можеше лесно да се разбира с него, а беше и приятен. Тя не изпитваше сексуални желаниа към него; считаше го за по-голям брат и се надяваше, че той изпитва към нея същите платонически чувства. Тя не беше забравила, че и Динди и Кери ѝ бяха казали че е гей, и тъй като не ѝ беше посягал, беше склонна да вярва, че е.

Той беше странно момче в много отношения. Не обичаше да говори за себе си или за миналото си, беше много напрегнат относно резултатите от пробните си снимки и се ужасяваше при мисълта, че би могъл да се върне в Ню Йорк, ако те не излезеха успешни.

Беше добре за Сънди да си има мъж компаньон. Когато с Кери излизаха вечер, непрекъснато им досаждаха разми мъже. Сега, с Бранч до себе си, никой нямаше да ѝ досажда.

Кери беше ядосана от цялата тази ситуация.

— Ако трябва да си обвързваш името с някого, нека поне това да бъде Стив Магнъм, а не някой дребен непознат тъпанар.

Сънди просто се засмя и скоро на нея и Бранч започнаха да гледат като на едно цяло.

Стив Магнъм не беше въодушевен. Не толкова често му се случваше да го отхвърлят заради някакво мускулесто нищожество. Просто изчакай, докато ти падне мис Сънди Симънс в Акапулко!

Пробните снимки на Бранч минаха успешно. Той подписа договор за каубойски филм, който трябваше да започне да се снима в Мексико почти веднага. Беше радостен.

Вечерта преди да тръгне, Сънди го заведе на партито на Динди и Чарли. Тя с нетърпение очакваш да види отново Динди и да чуе нещо повече за сватбата. Беше развълнувана при мисълта да се запознае с Чарли Брик. Тя беше негова почитателка и го считаше за блестящ комедиен актьор. Срамота беше, че не можа да приеме ролята във „Въртележка“, но Кери ѝ каза, че все пак това е малка роля, а „Кеш“ беше по-важен.

Динди страхотно се правеше на холивудска домакиня. Русата ѝ коса беше прихваната на дълъг водопад от букли, които пицно се спускаха по гърба ѝ. Беше облякла дълга зелена шифонена рокля, която беше драпирана като римска туника отпред на кръста. Беше се натруфила с всички бижута, които Чарли ѝ беше подарил.

— Скъпа! — поздрави тя Сънди с висок и изкуствен глас. — Колко се радвам да те видя.

Тя блесна с диамантения си пръстен и се наведе да разменят целувки, като прошепна с нормален глас:

— Слава богу, че си тук. Това е възможно най-скупната тълпа!

— Каква прекрасна къща — каза Сънди.

Тя огледа огромния хол, стените, покрити с интересни картини. Имаше около дванадесет души, които пиеха и разговаряха.

— Помниш Бранч Стронг, нали?

— Разбира се — Динди му се усмихна лъчезарно. — Прочетох, че пробните ти снимки са били фантастични.

Той изглеждаше притеснен.

— Ела и си вземи питие. Сънди, изглеждаш великолепно. Кога започваш филма със Стив Магнъм? Позеленяла съм от завист. Разбрах, че е един от най-големите холивудски чукачи.

Динди не се беше променила, помисли си Сънди, като се оглеждаше аз Чарли. Беше ѝ интересно да види що за човек беше той. Бранч беше издърпан от Емералд Хамилтън, която го заклеци в един ъгъл.

Маршъл пристигна, придружен от Кери. Сънди прекара цялото си време в приказки с тях. Тя беше изненадана да види Кери, която не ѝ беше споменала, че ще идва на партито.

— Стана в последната минута — обясни Кери. — Марш се обади и ми каза, че трябва да обсъжда някои важни неща с мен, така че зарязах срещата си и дойдох тук. Нали знаеш, работата преди удоволствието. Все пак исках да зърна тази сцена.

Сънди си помисли колко шик и привлекателна изглежда тя, тъмната ѝ кожа контрастираше с бялата дантелена рокля, която ѝ стоеше чудесно.

В този момент Чарли се приближи до тях. По-слаб, отколкото Сънди очакваше, с дълго тъжно лице и тежки очила с рогови рамки.

Чернокос. Той се усмихна на Сънди — леко изкривена усмивка, почти момчешка. Гласът му беше много топъл. Тя го хареса веднага и се запита защо очите зад очилата бяха толкова тъжни.

— Динди ми е говорила много за вас — каза той, поразен веднага от нейните странни кафявожълти очи и широка чувствена уста.

Беше много по-красива, отколкото изглеждаше в онзи кратък епизод от филма.

— Така ли? — усмихна се Сънди.

Маршъл каза:

— Чарли, не си се срещал с Кери, нали? Моята бивша дясна ръка. Събра кураж да започне сама.

— Много мъдро — похвали я Чарли. — Всеки, който се реши да започне сам, постъпва правилно. Особено ако това означава да избяга от стария Марш. Сигурно е страшно гадно да работиш за него.

Кери се ухили.

— Така е.

Чарли откри, че погледът му отново се връща към Сънди и че тя също го гледа. Той се питаше дали клюките за нея и Стив Магнъм отговаряха на истината. Вероятно да — повечето актриси бяха едни и същи; просто им спомени за роля във филм и те ще продадат и майка си.

Сънди си помисли: „Той не е щастлив.“

— Харесва ми вашата къща — каза тя, за да прекъсне мълчанието.

— Така ли? Благодаря ви. Само е наета, но аз съм много доволен от нея.

Динди се появи и пъкна ръката си под неговата.

— Скъпи, обекелнерът се притеснява за сервирането на вечерята. Искаш ли да му кажеш, че всичко е о'кей?

— Добре, скъпа.

Той вяло я целуна и се отдалечи за да организира нещата.

Динди намигна на Маршъл.

— Това е нещо, а? Най-сетне и аз, старицата, да направя нещо. Ей, момичета, ще имате ли нещо против, ако откъсна Маршъл за един разговор тет-а-тет?

— Нищо против — каза Кери, като взе мартинито си и отпи от него бавно.

Динди отмъкна Маршъл.

— Е? — каза Кери. — Какво мислиш?

— За кое? — отговори Сънди.

— За цялата тази сцена. Все още ли мислиш, че е любов от пръв поглед?

— Не знам. Как би могъл човек да знае? Динди изглежда достатъчно щастлива.

— А Чарли?

— Не познавам Чарли.

— Не, но той би искал да те познава.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти знаеш какво искам да кажа. Между вас двамата премина искра.

— Понякога мисля, че си тъпа.

Но Сънди знаеше точно какво иска да каже тя.

— Здравсти, Кери — приближи се Сай — какво ще кажеш да ме представиш на твоята клиентка?

— Разбира се. Сънди, това е Сай Хамилтън, моят любим продуцент.

— Здравейте.

— Здравейте и вие.

Сай пое ръката ѝ с лепкаво ръкостискане и не я пусна. Очите му пробиха копринената ѝ блуза и се спряха на голата ѝ гърд.

Тя освободи ръката си.

— Разочарован съм, че не сте свободна за моя филм „Въртележка“ — каза той. — Но съм сигурен, че скоро ще уредим нещо заедно — той хвърли поглед на Кери — мисля, че Сънди и аз трябва да се срещнем, за да обсъдим бъдещи планове. Може би един обед в понеделник?

Сънди каза:

— Кери урежда всичко за мен, аз просто следвам съветите ѝ. Тя е тази, с която трябва да обядвате. Кери, Бранч е приклучен в ъгъла от някаква жена. Коя е тя?

— Съпругата на Сай.

— О!

Сай се засмя.

— Ревнувате ли?

— Разбира се, че не. Просто се чудех коя е.

— А и за ваша информация, вашият мускулест приятел е този, който е приклешил жена ми. Знаете ли какво, вие сте противна кучка.

След това той се отдалечи.

— Искрено! — възкликна Сънди.

— Не му обръщай внимание — отговори Кери. — Просто е ядосан щото отклони поканата му за обед. Не толкова често му отказват. Той на практика е изучава всяка актриса, която се е появила в негов филм. Жена му е пияница и изучава всичко, които ѝ попаднеш в ползрението. Хубава двойка са.

20.

Натали и Клей бяха впечатлени от къщата на Чарли. Те също наемаха, но в много по-скромен мащаб. Те пристигнаха един час преди да започне партито, Чарли седна с тях в кабинета и научи всички лондонски клюки. Той не беше виждал Натали от онзи ден в хотела и неин плюс беше това, че отношението ѝ към него беше абсолютно същото, както и преди. Той се чувстваше облекчен и се надяваше, че сега, когато отново е женен, тя просто ще забрави цялата история.

— Къде е съпругата ти? — попита тя. — С нетърпение чакам да я видя. Клей каза ли ти, че я познава?

— Познава я? — Чарли не можеше да повярва.

— Само бегло — каза Клей бързо, като изстреля към Натали един поглед, който казваше: „Защо не си държиш голямата уста затворена?“ — Срецнах я в Рим преди година или нещо такова. Сигурен съм, че тя не си спомня за мен.

Клей залагаше на факта, че Динди определено щеш да предпочете да не си спомни за него. Те се бяха срещнали на едно парти и той и някакъв италиански продуцент я бяха чукали един след друг, докато тя пищеше и най-накрая през смях каза: „Предполагам, че това ми осигурява ролята!“

Разбира се, Клей не беше казал на Натали цялата история, всъщност по-добре да не ѝ беше споменава изобщо. Но беше толкова изненадан, когато взе сутрешния си вестник и видя една голяма снимка на Динди и Чарли на първата страница, че възкликна:

— Господи! Откъде изрови точно тази?

— Да, Динди и прекарала известно време в Рим с родителите си — каза Чарли. Тя свършва с обличането, ще слезе долу всеки момент.

— Предполагам нямаш нищо против, че поканих Макс Торп — каза Клей бързо, за да смени темата. — Телевизионното му шоу тук е голям хит.

— Нищо против — отговори Чарли.

Всъщност той не можеше да понася Макс Торп, скапан хиромант, който имаше щастието да предскаже няколко световни събития, които всеки глупак знаеше, че задължително ще се случат, и започна свое собствено шоу от Холивуд, наречено „Аз предсказвам“. Чарли си го спомняше от дните, когато се бореше, и те двамата даваха представление в Сахо. Една пиянска вечер той беше гледал на Чарли на ръка на парти и му каза много неща, които той не хареса.

— Знаеш ли, трябва вече да има три години, откакто се натъкнах на Макс — забеляза Клей. — Тогава той ми каза, че ще пътувам много.

— Виждали ли сте Лорна? — попита Чарли, като се опитваше да звучи небрежно, въпреки че дори сега му беше трудно да произнесе името ѝ без чувство, че тя е още негова жена.

— Да, всъщност ние се натъкнахме на нея в един малък ресторант в Хемпстед — каза Натали. — Станала е огромна, въпреки че твърди, че е само в шести месец. Честно казано, изглежда така, като че ли ще роди всеки момент. Мисля, че се женят тази седмица.

— Това е хубаво. — Той се опита да запази гласа си безизразен. — Спомена ли нещо за мен?

Натали и Клей отговориха едновременно; Натали каза да, а Клей — не.

Чарли се засмя нервно.

— Всичко е наред, сега вече аз съм имунизиран срещу нейните коментари.

Той си наля още едно уиски с трепереца ръка.

— Тя каза, че е щастлива, че си се оженил пак толкова скоро. — Натали се усмихна леко и с удоволствие поднесе следващата забележка. — Каза, че ще ти се отрази добре, че се жениш за момиче, толкова по-младо от теб.

— Защо, по дяволите, каза това?

— Е, познаваш Лорна. Винаги е пълна с тайнствени забележки.

Динди влезе, целуна Чарли и се усмихна сияйно на семейство Алън. Усмивката замръзна на лицето ѝ, когато позна Клей. Динди беше изучкала двеста двадесет и трима мъже и помнеше лицата, не имената, на всички тях.

Клей веднага хвърли мост, но не и преди Натали да забележи шока, изписан по лицето на момичето.

— Срегнахме се в Рим — каза Клей. — Спомняш ли си? На партито на Клаудио Финча. Аз те дразних, защото ти беше с майка си.

— О, да. — Усмивката на Динди се размрази. Този беше умник. — Мама сега е във Филадельфия.

Чарли каза:

— Това е Натали, мила. Клей и Натали са от най-старите ми приятели.

— Е, е — Натали му се скара нежно. — Бъди внимателен, когато казваш най-старите, много съм чувствителна. Как си, Динди? С нетърпение очаквах да се запозная с теб.

Двете жени си хвърлиха по един критичен поглед.

Натали видя хубаво младо момиче с буйна коса, което показваше твърде много от бюста си. Тя забеляза, че сините очи са остри и блестящи и не е за подценяване.

Динди видя привлекателна слаба тъмна жена в края на двадесетте си години, твърде уверена в себе си и чувстваща Чарли като своя собственост. Може би беше спала с него.

— Чарли говори много за вас — каза Динди. — Имам чувството, че знам всичко за вас.

— О, добре — Натали се усмихна слабо.

Момичето мислеше, че тя и Чарли са имали връзка.

— Изглеждаш добре — каза Чарли и потупа Динди по задника. — Не е ли едно малко съкровище?

— Възхитителна е — каза Натали.

— Да — съгласи се Клей, като си спомни какво малко съкровище беше, когато си беше свалила гащичките.

Мина му през ума, че може би трябваш да каже на Чарли. В края на краищата, бяха близки приятели толкова години. Но той се беше оженил за момичето, така че какъв беше смисълът?

По-късно Маршъл К. Маршъл се почувства по същия начин. На първо място той беше свързал Чарли с Динди. Откъде да знае, че този идиот ще изкукурига и ще се ожени за момичето? Сега когато беше женен за нея, вероятно не беше подходящо да му казва, че тя е полупроститутка, която приема филмови роли вместо пари, въпреки че Маршъл можеше да си спомни, че един път ѝ плати петстотин долара да прекара един уикенд в Палм Спрингс с едно германско джудже, което беше дошло да получи наградата за най-добра второстепенна

роля. Както и да е, сигурно нямаше да отнеме много време на Чарли да разбере истината.

Динди се доближи до него вечерта и му каза, че иска ролята на другото момиче във „Въртележка“.

— Ти можеш да убедиш Чарли — каза тя. — Ще бъде страхотна реклама за филма и знам, че ще съм добра. Всичко, от което имам нужда, е една истинска възможност.

— Помоли сама Чарли — отговори Маршъл. — Накара го да се ожени за теб, сигурно няма да имаш никакъв проблем да го накараш да те вмъкне във филма.

— О, Марш, това трябва да излезе от теб. Не искам да го карам да си мисли, че съм се оженила за него само за да вляза във филма му. Моля те, дай ми шанс. Сега, когато съм мисис Брик, аз съм друго момиче, наистина ще съм подходяща за ролята.

Въпреки всичко той харесваше Динди и естествено щеше да бъде страхотна реклама, ако я вкара във филма, а и тя беше подходяща за ролята. Това беше една проста роля, която щеше да изисква от нея да изглежда хубавичка и секси, а с това тя сигурно щеше да се справи.

— Ще говоря с Чарли.

Тя го целуна по бузата.

— Ти си кукличка. Няма да съжаляваш. Ще стана голяма звезда и ти ще натрупаш богатство от мен. И, Марш, винаги мога да върна услуга — намигна тя. — Само ми дай знак.

Макс Торп беше закръглен мъж на годините на Чарли, беше с ярък червен тен и напоследък беше изрусил кафявата си миша коса на ярки жълти кичури. Носеше памучен костюм на бели и черни ивици с подходяща риза и връзка.

— Всичко, от което има нужда, е сламена шапка с панделка с надпис „Целуни ме бързо“ и ще е съвсем подходящ за екскурзия до Брайтън^[1] — каза Чарли на Натали.

Макс Торп беше хитът на партито. Никой не можеш да устои на изкушението да разбере какви хубави неща го чакат в бъдеще, а политиката на Макс беше да предсказва само хубави неща. Той скоро беше заобиколен от нетърпеливи протегнати длани, но ръката, която наистина го заинтересова, беше тази на Бранч Стронг.

Макс, като Чарли, беше извървял дълъг път от свърталищата на Софо, откъдето беше тръгнал. И по пътя вкусовете му се бяха променили от плоскогърди дългокраки момичета на мускулести красиви млади мъже. Бранч беше идеален образец.

Макс почувства сърцето си да бие така, както не му се беше случвало, откакто срещна един фалшив индианец в Дисниленд. Той разпозна сродния дух у Бранч веднага и като държеше ръката му здраво, му предсказа голямо богатство и успех и че някой с инициал „М“ ще стане най-важен в живота му. Той посъветва Бранч да следва вродените си наклонности и го попита дали би желал да се появи в телевизионното шоу „Аз предсказвам“.

Бранч слушаше напрегнато с широка усмивка. Слава, богатство и успех бяха точно това, което той искаше и след това сигурно щещ да може да се отърве от всички извратени, които се трупаха около него. „М“ трябва да е за Майка. Срамуваше се да отиде къщи и да я види вече две години. Да следваш вродените си наклонности сигурно означава, че трябва да отблъсне от себе си всичките тези странни момчета. Веднага щом достигне до славата, богатството и успеха, щеще да направи точно това, включите но и да се отърве от агента си, чиито желания бяха най-унизителни от всички. След това може би ще е възможно да има истинска връзка със Сънди. Той чувстваше, че няма да е правилно да се докосне до нея, докато всички минали връзки не бъдат прекратени.

— Какво ще кажете да се появите в моето шоу?+ — настояваше Макс.

— Е, да, но аз заминавам за Мексико утре. Дадох ми една страшна малка роля в каубойски филм, но когато се върна, разбира се, с удоволствие ще участвам.

Макс попита нетърпеливо:

— Кога ще бъде това?

— Те мисля, че аз ще трябва да съм там шест или седем седмици.

— Бранч отметна един кичур руса коса от челото си.

— Можем да платим предварително. — Макс понижи гласа си и каза бързо: — Всъщност мога да ти платя тази нощ, ако дойдеш с мен у дома и ги вземеш. Хиляда и петстотин долара.

— Да?

Бранч бавно проумяваше какво точно има предвид Макс Торп. Ако той имаше славата, богатството и успеха, щеше да го удари по загорелия червен нос. Но той нямаше нищо от тези неща, а хиляда и петстотин долара бяха страшно много пари.

— Така ли? Е, мисля, че ще мога да намина по-късно. Първо трябва да отведа една малка дама у дома ѝ.

— Чудесно, чудесно. По което и да е време. — Макс почувства как цялото му тяло се отпусна от облекчение. — Ще ти дам адреса си.

По-късно вечерта Чарли откри, че Макс се интересува от него.

— Помниш ли какво ти казах, старче. Тогава не ти хареса, но всичко се сбъдна.

— Някои неща — призна послушно Чарли.

— Достатъчен бях — Макс се подсмихна на собствената си мъдрост, а също така защото знаеше, че дразни Чарли, когото не харесваше. — Разбит брак. Нов брак през вода. Инициали „Р“ и „С“. Е, „С“ е вторият инициал на жена ти, нали? Още две деца.

— Да, да — прекъсна го Чарли — но какво ще кажеш за всички други неща, които не се случиха? Катастрофата или болестта. Скандала. Инициалите „Х. С.“. Какво ще кажеш за тях?

— О, не се притеснявай за тях — каза Макс язвително — има достатъчно време и за тях. Доколкото си спомням, имаше доста добра линия на живота. Искаш ли да ти гледам отново?

— Не, благодаря.

След вечерята Кери каза:

— Каква е работата, за която искаше да говорим, Марш?

Той пушеше къса дебела пура и не отговори.

— Ей, слушай, отказах се от страхотна среща тази вечер, не ме пързалай.

Той извади пурата от устата си и я заразглежда. След това изведнъж каза:

— Аз съм на петдесет и шест години, инвалид, и не се опитвай да ме будалкаш, че недъгавият ми крак не ме прави инвалид — опитай се ти да го влачиш няколко дена. Веднъж бях женен и оплесках всичко. Погледнато откъм добрата страна, аз съм богат, могъщ по моя собствен малък начин. Не играя хазарт, не пия прекалено и не чукам всяко добре

изглеждащо задниче, което ми се изпречи. Аз съм добър, щедър и чист. Хич не ми пука за така наречените расови проблеми и искам да се омъжиш за мен.

Кери го изгледа изненадано:

— Какво?

— Добре ме чу. Искам да се оженя за теб. Ти си много чепата, трябва да не изпускаш възможността.

Той се опитваше да го дава весело, но начинът, по който късаше листата тютюн на пурата си с нервни пръсти, ясно показваше, че е съвсем сериозен.

Кери си възвърна самообладанието. Никога не беше поглеждала Маршъл от романтична гледна точка. В нейния живот в продължение на седем години той беше шефът и през това време тя го беше наблюдавала и се беше учила от него, беше се измъкнала от това да е малката тъпа секретарка до това, което беше днес.

— Не трябва да ми отговаряш веднага — каза той. — Обмисли го. Знаем, че е шок за теб, но аз си го мисля вече цяла година. Ние ще сме полезни един на друг. Ако желаеш, ще те ухажвам, ще те извеждам на вечери, ще ти пращам цветя, въпреки че, бога ми, малко съм стар за тези неща. НО, ако искаш това, ще го сторя.

Тя сложи слабата си ръка върху неговата.

— Много съм поласкана, Марш. Просто като че ли нямам думи. Никога не съм си мислила, е, искам да кажа, това, което искам да кажа, о, боже, казах ти, че нямам думи.

Той стана.

— Обмисли го. Ще говорим по-късно или въобще няма да говорим. Разбери как се чувстваш.

Той закуцука, за да се присъедини към тълпата, наобиколила Макс Торп.

— Предсказвам — казваше Макс на Натали Алън — още две красиви бебета, може и да са близнаци, и много пътуване; като че ли сте постоянно в движение. Изглежда, че ви се Клей ще имате дълъг и щастлив съвместен живот.

Натали издърпа ръката си и прикри раздразнението си с чаровна усмивка. Изобщо не желаше да чуе подобни неща.

— Кой е следващият? — интересува се Макс, като страшно се забавляваше. — Вие какво ще кажете? — и той се обърна към Сънди Симънс.

Тя започна да протестира, но беше избутана към Макс от ентузиазираната Динди.

— Имате много нежни ръце — отбеляза Макс. — Не сте омъжена, но може би сте били. Да, виждам ясни показания, че сте били. Не е бил щастлив брак. Виждам признаци на голям стрес — на катастрофа — може би самолет? Вие сте съвсем сама, много сте тиха. Виждам много любовници, още един брак.

Сънди стоеше съвсем неподвижно и слушаше напрегнато. Този мъж не беше мошеник. Той знаеше всичко. Тя забрави, че и други хора слушат.

— Прав сте — прошепна тя. — Какво друго виждате? Ще бъда ли щастлива?

Странен въпрос, помисли си Макс. Обикновено питаха: „Ще бъда ли богат, прочут, преуспяващ?“

Той каза:

— Трябва да направя подходяща карта, за да ви кажа това. Виждам страшно силна линия за кариерата, фантастичен успех. Виждам — едно писмо, писмо. Не трябва да пренебрегвате писмото. Линията на живота ви е прекъсната — не, не, не, исках да кажа на брака.

Той спря изведнъж:

— Повече не мога да видя.

— О, моля ви! — Тя се чудеше дали Паоло е оставил писмо, което някак си е пропуснала.

Тя бутна отново ръката си на Макс:

— Моля, кажете ми още.

Очите му се замъглиха и главата го болеше. Понякога това се случваше и тогава се унасяше и отиваше твърде далеч. Изобщо не трябваше да споменава за прекъсната линия на живота на това момиче. Беше толкова странна тази сила, която той имаше.

— Съжалявам, мила. Няма нищо друго. Не виждам нещо повече.

Чарли забеляза колко възбудена беше тя и развали събранието около Макс, като разказа една смешна история. След това, когато

всички отново пиеха, той отиде да я намери. Беше забелязал как се измъкна на балкона.

Тя стоеше до басейна, но когато се доближи до нея, се появи Бранч. Той наблюдаваше как те двамата говорят известно време, след това се обърнаха и тръгнаха към къщата.

Чарли бързо се върна вътре.

Веднага щом се прибра в къщи, Макс Торп се преоблече в копринен халат с ръчна бродерия със знаците на зодиака. Преди да го направи, той се изкъпа и обилно напръска закръгленото си розово тяло с парфюм с миризмата на мускус.

Той пусна някаква японска музика — така успокоителна — и отвори бутилка шампанско, за да е готов за пристигането на Бранч. (После седна върху купчина възглавници и остави мислите му да се върнат обратно към вечерта. Тя беше още един триумф за него. На практика всяко парти, на което беше ходил до сега, попадеше под неговата магия. Великият Макс Торп даваше сеанс и всички най-важни хора се събираха около него. Беше си създал твърдо правило никога да не им казва нищо лошо; те бяха заинтересовани да чуват само хубави неща. И въпреки това понякога беше трудно. Понякога, когато техните лица се превръщаха в обикновени сенки и думите се изливаха от устата му, думи, които той трудно контролираше. Той си спомни за миналата година, когато един много известен актьор седна до него и той видя на дланта на мъжа само празнота. Говори му бързо за нови сделки, триумф и успехи. Мъжът беше доволен. Два дни след това той почина при самолетна катастрофа на път за Испания. Такъв беше животът. Макс със сигурност нямаше да го направи по-щастлив, ако му беше казал, че няма бъдеще. При момичето тази вечер той видя странни неща, не точно смърт, но нещо странно.

Звънецът удари и той припряно стана. Каква прекрасна физика имаше Бранч Стронг. Каква чудесна нощ предстоеше.

Той увеличи японската музика и отвори вратата.

Бранч пристъпваше от крак на крак, като че ли нямаше намерение да влиза.

— Здравсти — измърмори той.

— Влез, мило момче, влез.

Те влязоха заедно в хола, където Макс посочи на Бранч да седне на възглавниците.

После му сипа чаша шампанско и размаха пред него къс розов пръст.

— Предричам, че тази вечер ти ще бъдеш начукан!

---

[1] Известен английски курортен град на брега на Ламанша — Б.пр. ↑

21.

Следващите две седмици минаха бързо за Сънди. Тя беше заета с приготовления, интервюта и снимки за реклама. Чу се със Стив Магнъм само веднъж. Той се обади да разбере дали тя би желала да използва частния му самолет, за да отлети в Акапулко. Тя учтиво отказа.

Сънди беше подбрала няколко къщи, които да огледа, затова нае кола, за да може да обикаля без да зависи от такситата. Повечето от къщите не бяха както трябва — или твърде големи и пищно украсени, или пък не достатъчно близо до морето. Но най-накрая откри къща на брега в Малибу, която беше свободна за годината и съвършена. Беше разположена на частен път точно до морето и въпреки че беше малка, беше точно това, което искаше. Тя хареса малкия двор отзад, с дървени стълби, които водеха към брега. Къщата щеше да е свободна до завръщането ѝ от Акапулко, затова тя я нае веднага.

Бранч ѝ беше написал едно дълго писмо с лош почерк. Той ѝ липсваше, както и техните вечери в неговия любим ресторант за здравословни храни.

От партито у Динди, та безуспешно се беше опитвала да се види с Макс Торп. Изглеждаше ѝ належащо да поговори с този човек. Може би можеше да ѝ каже повече. Някак си ѝ се превърна в натрапчива мисъл, че трябва да се срещне с него.

Беше невъзможно да го открие. Секретарката му казваше по телефона, че той вече не гледа персонално. Тя се опита да се свърже с него в телевизионното му студио, но той беше неоткриваем. Тя ум писа и не получи отговор. Най-сетне поиска съвет от Кери.

Кери каза:

— Зарежи го, той е един стар шарлатанин. Но ако наистина искаш да го видиш, накарай приятеля си Бранч да ти уреди среща — той няма да има проблеми.

Тя се обади на Бранч в Мексико. Нужни ѝ бяха три дни, за да го открие и макар и без ентузиазъм, той обеща да види какво може да

направи.

На следващия ден секретарката на Макс Торп се обади по телефона и каза, че ѝ е уредена среща за събота в дванадесет часа. Това ще ѝ струва хиляда долара и ако обича да ги носи в брой. Междувременно, в колко часа и на коя дата беше родена?

Макс Торп вече рядко правеше индивидуални карти. Това отнемаше твърде много време, а той имаше други грижи. Неговото телевизионно шоу отнемаше по-голяма част от времето му, а и освен това той пишеше седмичната колонка с хороскопите, която се публикуваше в сто и четиридесет вестника. Имаше други разнообразни форми на дейност — тениски, значки и плакати „Аз предсказвам“. Всъщност той преговаряше за откриване на верига от магазини „Аз предсказвам“ из цялата страна.

Макс Торп наистина се справяше много добре.

Той се съгласи да се срещне със Сънди, само защото Бранч му беше телефонира. Той се опитваше да открие момчето дни наред. Беше изпращал телеграми и писма, опита се да се свърже по телефона, но всичко това безуспешно. След единствената нощ у тях Бранч си беше взел своите хиляда и петстотин долара и заминал за Мексико. Дори не беше отговорил на телеграмите. След това, като гръм от ясно небе, се беше обадил. Макс беше зарадван и попита дали би могъл да го посети за уикенда.

— Разбира се — каза провлачено Бранч. — Само че ще трябва да се срещнем извън снимачната площадка, а и бих искал да ми направиш услуга.

— Всичко, което поискаш — заяви Макс.

Бранч далеч надминаваше фалшивия индианец от Дисниленд.

Ето как на Сънди ѝ беше уредена срещата.

Тя се появи в къщата на Макс точно в дванадесет. Хилядата долара в брой ѝ бяха дошли като шок, но тя искаше да се види с него, и ако това беше цената — е, тя ще я плати.

Той я остави да чака двадесет минути в особена тъмна стая, в която светлината изцяло беше прогонена.

Най-сетне влетя вътре, облечен в риза със Зодиака и черни кожени панталони, които подчертаваха неговата пълнота. После говори

около половин час за себе си, своето шоу и таланта си.

Сънди започваше да се отчайва само от това, че се върти около нея. Но най-накрая той каза:

— Мисля, че ще започнем с картите. Имам чертеж за теб, но може би ще искаш да си вземеш бележки.

Той ѝ подаде бележник, на всяка страница на който имаше щампа: „Макс Торп — Аз предсказвам“.

Той започна да говори много бързо с къси, недовършени изречения, неща за нея, които тя знаеше, че никой не би могъл да му каже. Беше невероятно.

Той говори накратко за миналото ѝ, докато стигне до времето на нейната сватба. После говори доста време за това, че не би трябвало да се укорява за случилото се, че това така или иначе е щяло да стане.

Той се вторачи в нея с насълзени очи.

— Трябва да забравиш за това. Това е приключен период от живота ти. Няма за какво да се обвиняваш. Трябва да го изхвърлиш от ума си и да не мислиш повече за това. Гледай към бъдещето си с радост, защото виждам много успехи.

Той ѝ каза инициалите на хората, които бяха важни за нейното бъдеще. За договори, съвети от по-стар мъж, когото трябва да слуша. После спря. Не можеш да продължи. Имаше нещо странно, нещо, което не можеш да проумее — не смърт, просто нещо...

Той се изправи.

— Сънди, ти си момиче с много късмет. Твоята слава няма да бъде посредствена. Грижи се за себе си и винаги се дръж предпазливо. НО, повярвай ми, трябва да забравиш миналото.

Той говореше повече от час.

— Благодаря ви, мистър Торп. Наистина оценявам вашето пророчество.

Тя се чувстваше замаяна и облекчена. Беше прав за всичко останало, така че сигурно беше прав и за това, че цялата история с Паоло не е била нейна грешка. Тя започна да рови в бялата си чанта.

— Имам парите в брой.

Той вдигна ръка.

— Не. Промених си мнението. Не искам пари от теб. Заповядай винаги, когато искаш да ме видиш. Ще бъдем приятели.

Беше решил, че вземането на парите е жест на дребнавост, а може би това щеше да притесни Бранч. В края на краищата, той със сигурност не се нуждаеше от тях и някак си хареса момичето, те щяха да бъдат приятели. И ако беше прав за нейното бъдеще, тя щеше да бъде приятел, когото си струваше да има.

Сънди излетя за Акапулко, като се чувстваше много по-добре. Сеансът с Макс Торп я беше поободрил доста. Фактът, че ѝ беше казал, че трябва да забрави миналото, като че ли променяше нещата. Тя щеше да забрави. Тя щещ да забрави за Рим и Паоло и да започне отново. Тя щеше да излиза, да се събира с хора, да се среща и да прави всички неща, които Кери я навиваше да прави. Акапулко и новият филм щяха да бъдат отправната точка, а после предстоеше къщата на брега, която трябваше да огледа при завръщането си.

Кери беше радостна от промяната в нея.

— Това момче, Макси, май трябва да е експерт — каза тя. — Може би и аз трябва да се видя с него.

Тя беше объркана от партито и предложението на Маршъл. Никога не си беше мислила за Маршъл като за възможен приятел, камо ли любовник. Животът ѝ беше много добре организиран — няколко приятели едновременно, с един от които спеше. После, дори след като се очертаеше нещо сериозно, при следващия. Беше работила твърде дълго и здравата, за да постави работата си пред всичко и всеки.

И все пак Маршъл беше различен. Винаги беше гледала на него с уважение, възхищаваше му се, подражаваше му, дори мъничко благоговееше пред него. Неговото предложение ѝ дойде като шок.

Тя реши да отлети за Акапулко със Сънди и да остане няколко дни, да обмисли нещата. Те се настаниха в черния кадилак, изпратен да ги вземе на летището, чиято климатична инсталация работеше с пълна сила, а стъклената преграда ги отделяше от младия мексикански шофьор.

— Какво ще правя? — попита Кери за петнадесети път.

— Лесно е — отговори Сънди търпеливо — ако го обичаш, омъжи се за него, ако не го обичаш, недей.

— О, сладур, какво общо, по дяволите, има любовта с това? Много по-сложно е. Бих могла да го ненавиждам в леглото, той също би могъл да ме ненавижда. Ами ако имаме черни деца? Ами ако...

— Това е един добър знак, поне мислиш за деца.

— Аз обичам децата — очите на Кери се замъглиха. — Само че те могат да бъдат малки черни инвалиди. А това ще бъде ужасно.

— Кери, млъкни. Това твой проблем ли е? Притеснява ли те кракът му? Или това, че си чернокожа?

— Всъщност не. Не знам. Боя се. Никога не съм си имала работа с мъж като него преди.

— Спи с него. Може би това ще ти помогне да решиш как се чувстваш.

— Не мога да повярвам на ушите си — Мис Анти-Секс!

Сънди се засмя.

— Никога не съм казвала, че съм анти-секс, просто съм анти на всичко.

— Хм, би било интересно да те видя в новата светлина със Стив Магнъм. Той ще те изпапка на закуска при сегашното ти психическо състояние.

— Няма да скоча в леглото на Стив. Може да съм се променила, но не чак дотам.

Кери се ухили.

— Казват, че е върхът.

Шофьорът натисна бутона и преградата беше отстранена.

— Вашият хотел, мис Симънс. Много е хубав, нали?

— Да.

Той ѝ напомняше за Рио. Бледорозови бунгала, кацнали на хълма, всяко от които със собствен басейн.

— Тук ще ми хареса — каза тя на Кери.

Кери кимна.

— На кого не би му харесало?

22.

Съвсем скапана работа. Никакво готино чукане, което да гледаш. Никакво действие. А Мардж се тътреше наоколо из къщи, като натякваше и зорко наблюдаваше.

Хърбърт се чувстваше провален. Дори не можа да продължи след първото си славно писмо до Сънди Симънс. Дали тя се чудеше какво става с него?

Беше си свършил работата за вечерта, като закара някогашна звезда от филмите на ужасите за лично участие в откриването на супермаркет. Никой не се беше появил, затова Хърбърт свърши три часа по-рано, отколкото очакваше. Той реши да използва тези три часа в своя полза — Сюзприйм Шофър Къмпани никога нямаше да разбере.

Беше девет часа, когато напусна Бевърли Хилс. Той караше бавно по улицата, големият черен кадилак с лекота се подчиняваше на всяко негово докосване.

Хипитата се бяха събрали пред обикновените си свърталища, седяха свити на тротоара или безцелно се мотаеха насам-натам.

Хърбърт се изплю през прозореца. Трябва да се стегнат тези малки дългокоси кретенчета. Момичетата всички бяха курви, четиринадесет и петнадесетгодишни проститутки с раздърпани коси и парцаливи дрехи.

Една от тях се приближи до колата, докато той чакаше на един светофар.

— Чукам се за десет долара — промърмори тя.

Хърбърт я огледа отгоре до долу. Беше на около осемнадесет години, мършава, с остро грозно лице и раздърпана коса. Носеше торбеста многоцветна рокля и много наниз с черни мъниста.

Той започна да се поти. Беше минало много време.

— Качвай се — каза той остро.

Момичето изтича да заобиколи колата и скочи вътре. Започна да си гризе ноктите и да проучва Хърбърт с празни червени очи.

— Не отивай много далеч — каза тя. — Просто подкарай нагоре по хълма на няколко преки. За обикновено чукане таксата е петнадесет, всичко специално е нагоре.

Той не каза нищо, просто изви големия кадилака нагоре по Милър Драйв и продължи да кара.

— Не много далеч — каза момичето остро.

Той отново не каза нищо.

— Господи! Да не би да си глухоням?

Той откри подходящ страничен завой и дръпна спирачките на колата. Беше тъмно и всичко, което можеше да се чуе, беше пеенето на щурците.

Момичето започна да си сваля роклята.

Той я наблюдаваше. Беше плоскогърда като момче.

— О'кей. Дай мангизите и да го направим — каза тя.

Всички бяха курви. Всички искаха пари и секс в този ред. Понякога в друг ред. Всички те.

— Хайде — изстена тя. — Нямам цяла нощ на разположение.

Тя улови ципа му и започна да го разкопчава.

— Можеш да ми платиш след това. Ще ти направя нещо специално за двадесет. Изглеждаш готин пич.

Докато говореше, тя го измъкваше от панталоните.

Той седеше зад кормилото, вторачен право пред себе си. Тя усети различни телесни миризми, докато се навеждаше, за да напъха мекия му член в устата си.

— Спри — извика той, като замахна надолу и я удари по главата. — Махни си гнусната уста от мен. Спри, спри, спри.

Той не преставаше да я удря, докато тя рухна на пода на колата и легна там съвсем неподвижна.

Той ридаеше от ярост. Кучка такава. Защо беше избрала него?

Той я изрита от колата, като хвърли след нея роклята ѝ.

Оправи си дрехите и се успокои. После се сети за Сънди Симънс и като по чудо отново беше твърд и мъжествен, истински мъж. Само ако можеше да ѝ пише сега и да ѝ прати скъпоценното си предложение. За него нямаше друг начин, нито с Мардж, нито с която и да е друга. Върховното удоволствие беше възможно само с писалка в ръка.

Той остави момичето да лежи там и потегли. Да върви по дяволите Мардж, която се пъхаше и душеше навсякъде. Той щеше да отиде вкъщи, да се заключи и да напише един шедьовър. След това ще вземе един дълъг, пречистващ душ. След това ще откара обратно колата и ще пусне писмото.

Мардж беше излязла.

— Кучка! — измърмори Хърбърт.

Достатъчно ясно ѝ беше казал, че не трябва да излиза вечер. Предполагаше, че тя е със съседката. Е, хубаво, той ще спре тази история. След като напише писмото си, ще отиде до съседната врата, ще я довлочи вкъщи и ще каже на тази крава съседката какво мисли за нея.

Той отиде в кухнята и си наля чаша мляко. Голям молец пърхаше около лампата. Той тихо го хвана и откъсна двете му крила преди да го хвърли в кофата за боклук. След това се качи горе в килера. Взе писалката...

Беше чудесно писмо. Така пълно и ясно, а към него имаше и найлоново пликче.

Той беше доволен. Може би някой ден Сънди и той ще прочетат писмата му заедно и ще направят всичко, което ѝ беше писал. Тя сигурно ги пазеше, може би вързани с розова панделка. В края на краищата, това бяха любовни писма.

Той пееше под душа. Гласът му беше равен и безизразен, но той предпочиташе да си мисли, че звучи като Пери Комо.

След това се облече, внимателно сложи писмото си в жабката на кадилака и я заключи преди да тръгне да търси Мардж.

Предният двор на съседите представляваше маса от некосена трева и бурени. Семейство Крисп не бяха се докоснали до него откакто се преместиха. Хърбърт можеше да си представи що за хора са те — мърльовци като Мардж. Необразовани групи мърльовци. Е, нямаше да могат да сложат мръсните си ръце върху неговата жена.

Те очевидно бяха вкъщи, тъй като светлини се процеждаха от всяка стая, въпреки че пердетата бяха спуснати.

Той се промъкна до къщата, имаше намерение да ги изненада. Отстрани, на едно перде, имаше малка пролука. Той се наведе и

надникна. Беше трудно да види каквото и да е, тъй като пролуката беше толкова малка, че той можеше да наднича само с едно око.

Това, което видя, го шашна. Мардж се беше разплула на един диван, дяс гол, и около нея стояха десет голи мъже и жени. Те като че ли пееха. Мардж им пригласяше и се усмихваше. По целите ѝ гърди имаше нещо като боя или може би беше кръв?

Хърбърт замръзна. Един от мъжете, дебел и оплешивяващ, пристъпи към нея. Той носеше черна маска.

Една от жените раздаде черни свещи и когато те бяха запалени, угасиха лампите, а дебелият мъж легна върху Мардж и се заклати напред-назад, докато другите коленичиха и гледаха.

Хърбърт не можеше да повярва на това, което виждаше. Беше отвратително. Но това го възбуждаше и той стоеше тихо на мястото си.

Един по един мъжете от групата пристъпваха напред и лягаха върху Мардж и едва след като всички се изредиха, свещите бяха угасени, а лампите запалени отново.

Мардж стана, доста щастлива, и пое чаша с нещо, както и едно ласкаво потупване по задника от висока жена със сплъстена бяла коса и увиснали гърди.

Хърбърт седеше замръзнал на място. Окото го болеше, устата ум беше пресъхнала.

Накрая той си тръгна към къщи. След това се качи в кадилака и тихо го подкара.

23.

Серафина се влюби в Холивуд. Тя пристигна, облечена отгоре до долу в пурпур, наметната с кожа от сребърна лисица допълнена с лукава муцуна, увита около раменете ѝ.

Чарли се гордееше с нея. По дяволите, тя беше майка, която се държеше като жена наполовина на нейната възраст.

Двете му деца бяха сериозни и почтителни, като че ли Лорна им беше казала да се държат възможно най-добре.

— Татко, нали не трябва да наричаме новата ти съпруга мамо? — попита Шон в колата, на връщане от летището.

— Не, можете да я наричате както искате — отговори Чарли.

За него самият съществуваха няколко имена, с които би искал да нарича Динди. Тя беше отказала да дойде на летището под претекст, че я боли главата. Наистина главоболие. Повече приличаше на нервно разстройство, защото беше отхвърлил идеята тя да участва във „Въртележка“. Той осъзна, че Серафина и хлапетата наистина щяха да имат сносна почивка, ако той отстъпи и ѝ разреши да се снима, въпреки че последното нещо, което искаше за съпруга беше жена с аспирации за актриса.

— Тук е чудесно, чудесно, Чарли. Къде е жена ти? — попита Серафина, като го пронизваше с ярките си птичи очи.

— Тя си помисли, че би било по-добре да ви посрещне в къщи.

— Така ли, така ли? Малка сладурана. Обзалагам се, че ѝ сече пипето. Умна е. Не знам защо отново се обвърза толкова скоро. Сега можеше да поживееш, да се позабавляваш. Тя... е, нали знаеш?

Той се засмя. Серафина винаги си мислеше най-лошото.

— Не, не е бременна. Ще ти хареса.

— Надявам се — Серафина прибра няколко непослушни кичура яркочервена коса, които се бяха изплъзнали изпод пурпурната ѝ барета. — Щеше ми се да съм тук за венчавката. Обичам венчавките. Щеше ми се да видя този Лост^[1] Вега.

— Лас Вегас — поправи я Чарли. — Ще идем там, може би през следващия уикенд. Може да дойдат и Натали и Клей.

— Можем ли да отидем в Дисниленд, тате? — осведоми се Синди.

Тя изглеждаше точно като Лорна, за голямо раздражение на Чарли.

— Можем да отидем където искате.

Шон подкрепи сестра си.

— Мака каза, че трябва да отидем в Динсиленд. Тя каза, че е супер.

— Мама никога не е била там — отвърна Чарли.

— Не, но чичо Джим е бил и той казва, че е страхотно, с истински индианци и каубои, увеселителни корабчета, вагони и...

— Казах, че ще отидем — Чарли беше вбесен при позоваването на чичо Джим.

Като се върнаха в къщи, не можаха да открият никъде Динди. Изпратиха Джордж да я намери.

Серафина каза:

— Това, което искам, е чаша хубав чай. Няма нищо по-хубаво от чаша хубав чай. Покажи ми къде е кухнята. Донесох шест пакета Lyons Quick Brew.

Тя затършува в чантата си и извади един пакет.

— Няма какво да се мотаеш в кухнята, прислужницата ще го направи.

Кога, по дяволите, майка му ще разбере, че той е голяма звезда и си има хора да му правят всичко?

— Не мога да се доверя на американец да прави моя чай — намуси се Серафина. — Заведи ме в кухнята.

* * *

Динди пазаруваше. Досега беше похарчила две хиляди и петстотин долара и все още го даваше здравата. Пробваше оскъдна оранжева жарсена рокля и се перчеше пред огледалото.

— Какво мислите за това? — попита тя продавачката.

Продавачката, облечена в подобна рокля, потисна прозявката си и каза:

— Великолепно.

Беше ѝ писнало да наблюдава как мисис Чарли Брик купува всичко, което ѝ попаднеше в полезрението.

— О'кей. Вземам я. В какви други цветове е модерна?

— Бял, черен и някакъв цвят на слива.

— Вземам я във всичките цветове.

— Динди?

— Да. О, здрасти, Натали.

— Здравей, казаха ми, че това е мястото, откъдето се купуват дрехи. Каква страхотна рокля.

— Да.

На Динди ѝ се щеше да беше останала в пробната, вместо да излиза да се оглежда в главната зала.

— Мислех си, че майката на Чарли и децата пристигат днес.

— Да, предполагам, че е така. Помислих си, че биха искали да са сами.

— О — Усмихна се Натали. — Много мило от твоя страна. Ти все още не си се запознала със Серафина, нали?

— Не — поклати отрицателно глава Динди и се насочи обратно към пробната.

Натали я последва.

— Тя е голям оригинал, обожава Чарли, разбира се, а и той нея също. Надявам се вие двете да се спогодите.

— А защо не? — Динди свали роклята, като разкри червените си бикини и това беше всичко.

Натали почувства, че погледът ѝ се насочва завистливо към младите остри гърди на момичето.

— Наистина няма причина това да не стане, но тя е трудна. Доста е стара и освен това все още иска да има мъже...

Динди се изкикоти:

— Изглежда доста палаво. Мисля, че ще ми се иска да имам мъже, когато поостаря, а на теб?

Натали се изчерви.

— Просто мислех, че трябва да те предупредя за нея.

О, Боже, Чарли се беше оженил за истинска малка кучка. Тя трябва да се намеси, за да го отърве бързо от нея.

— Е, да, благодаря за предупреждението. Ще уредя майката на Чарли с някой палавник! А, между другото, как е Клей?

— Чудесно — отговори кратко Натали. — Дълго ли бяхте заедно в Рим?

Динди намигна.

— Достатъчно дълго.

Тя се изкикоти, когато Натали си отвори устата да отговори.

— Шегувам се. Ревнуваш ли?

— Съвсем не. Всъщност свикнала съм с факта, че Клей ляга с всяка тъпа малка мръсница, която му бута.

Динди присви очи.

— Е, чао, скъпа. Надявам се, че всички ще се съберем скоро.

— Чао, Натали, скъпа — побесняла, Динди си облече дрехите и извика на продавачката: — За бога, побързайте с моите неща, нямам цял ден на разположение.

— Къде беше? — Чарли не беше склонен да играе ролята на ревнивия съпруг, но след като цял ден беше поднасял извинения на Серафина относно отсъствието на Динди, беше почти побеснял.

— Пазарувах. Толкова е досадно да стоя тук.

— Но ти знаеше, че майка ми пристига днес. Знаеше, че само ще отида до летището.

Тя се нацупи.

— Предполагам, че забравих.

— Предполагам, че си го направила.

Той гневно отиде до прозореца и се зазяпа навън. Синди и Шон се плискаха в басейна. Серафина беше горе и подремваше.

— Слушай, ако толкова много искаш ролята, вземи я — изтърси той.

Лицето ѝ грейна.

— Наистина ли, скъпи? Това е чудесно. Ще бъда страшна в нея, няма да съжаляваш — тя се спусна към него и го прегърна отзад, като започна да се потърква в него.

Той се обърна и тя пхна ръце под рибата му.

— Не исках да се жена за актриса — отбеляза той.

Ръцете ѝ си проправяха път под колана на панталона му и тя го сграбчи. Почувства как той се втвърдява и коленичи пред него.

— Не тук, Динди — измърмори той.

— Защо не? Ние сме женени нали?

— Тайната на вечната любов, мила, е да си заета — обяви Серафина на вечеря. — Аз самата никога не съм стояла без работа.

— Мога да го повярвам — отговори Динди, изтощена само да гледа как Серафина се стрелка до кухнята всеки пет минути.

— Когато бях в театъра, зад кулисите галено ме наричаха мис Жизненост.

— Наистина ли? — Динди изглеждаше заинтересувана.

Откакто Чарли ѝ каза, че има ролята във „Въртележка“, тя започна да очарова Серафина и скапаните му хлапета.

— Да, мис Жизненост. О, Господи, какви времена бяха. Мога да си спомня опашката от приятели джентълмени, които чакаха до вратата на сцената, всички заможни и красиви, след това срещнах бащата на Чарли — Бог да даде мир на душата му — прекрасен човек. Съвместният ни живот беше чудесен.

Чарли гледаше изненадано майка си. Сигурно остарява. Старецът беше истински копелдак и я заряза. Хубав живот наистина.

— Чарли разказа ли ти за детството си?

— Не — Динди поклати глава. — Предполагам, че е решил, че ти ще го сториш.

Тя потисна една прозявка и се усмихна лъчезарно. Как ѝ се искаше да каже:

— Някой някога казвал ли ти е, че си една стара досадница?

Телефонът иззвъня и Чарли отиде до масичката. Когато затвори каза:

— Клей и Натали ще наминат за кафе.

— Това е хубаво — каза Серафина. — Някой друг?

Чарли знаеше, че тя се чуди дали е открил „приятели“ за нея. Когато за първи път я помоли да дойде в Холивуд с децата, тя искаше да доведе Арчи, настоящия си любовник. Но Чарли не можеше да понася Арчи, затова ѝ обеща, че ще срещне много интересни мъже, ако дойде сама. Беше проблем човек да уреди майка си. Тя не харесваше млади мъже, предпочиташе те да са по-възрастни от нея, но да се

намери в Холивуд стар мъж, готов да се среща с почти седемдесетгодишна жена беше проблем. Холивуд беше пълен с млади достъпни жени. Това беше един проблем, който Чарли беше решил да игнорира, и когато Серафина стане съвсем неспокойна, да повика Арчи.

— Ъ, не мисля така. Между другото, мислех си, че другия уикенд можем да отлетим до Лас Вегас. Как ти се струва?

Серафина кимна. Не мислеше да прекара ваканцията си затворена в къщата на Чарли. Все още беше привлекателна жена, трябва да излиза и да я видят. Просто Чарли я ревнуваше и не я запознаваше с мъже. Всъщност, човек можеше да го разбере.

— Аз съм шестдесет и три годишна — обяви тя на Динди, като предвидливо извади шест години. — И се чувствам като момиче.

— Изглеждаш чудесно — измърмори Динди, като си мислеше, че ще изглежда по-добре ако почисти всичкия този театрален грим. И изкуствени мигли на нейните години! Наистина!

— Да, хората просто не могат да повярват, но това е истината. А, ти, мила, на колко години си? — Серафина я загледа с пронизващ поглед, като че ли за да не смее да я излъже.

— Двадесет — отговори Динди, като се усмихваше сладко. Скри три години.

Щом старата кучка можеше да си крие годините си, тя също можеше.

— О, двадесет — развълнува се Серафина. Двадесет. По мое време момичетата на двадесет години...

— Показвах ли ти снимките, които имам от Серафина, когато тя е била на двадесет? — прекъсна ги Чарли.

— Не — отговори Динди, като си мислеше: значи така човек си прекарва вечерите, когато е женен за филмова звезда.

— Ще трябва да ти ги покажа. Била е страхотна, нали, мила? — той обгърна с ръка майка си.

Тя се усмихна и Чарли си помисли — трябва да я заведе на добър зъболекар, докато е тук.

— Спомняш ли си старите времена, Чарли, синко?

Да, спомняше си ги. Посърналите театри, прокисналата миризма и приятелите на Серафина.

— Е, че времена бяха — очите ѝ се насълзиха. — Страхотни времена бяха. Само баща ти, ти и аз.

Какви страхотни времена? — помисли си Чарли. Сгушен пред някоя кръчма в някой шибан град с пакет пържени картофи и лимонада, докато Серафина и последния ѝ „красавец“ отживяваха горе. Е, и какво от това. Не е хубаво да се обръщаш назад. Той обичаше Серафина. Тя му беше майка. Тя се беше грижила за него докато беше момче, това беше най-важното.

— Винаги съм знаела, че Чарли ще стане звезда — каза Серафина остро. — Окуражавах до във всичко, което искаше да прави. Той е наследил моята жизненост и сила. Самата аз можех да стана звезда, но се отказах от всичко за да мога да го гледам.

Динди се прозя открито. Миналото на хората беше такава досада. Това, което я касаеше беше, че Чарли е голяма филмова звезда, а какво е било преди тя не искаше да знае.

— Уморена ли си? — попита Серафина.

— Да — отговори Динди. — Следобед трябваше да свърша една работа, която ме изцеди.

Тя пусна една скрита усмивка на Чарли.

Той ѝ се усмихна в отговор. Тя изглеждаше толкова красива и невинна. Той почни не можеше да повярва, че тя е същото момиче, с което бяха правили любов преди малко.

— Ако желаеш скачай в кревата, мила — каза той. — Серафина няма да има нищо против, а аз ще обясня на семейство Алън.

— Сигурен ли си, скъпи? Бих желала.

Тя искаше да се качи горе, да пробва новите дрехи и да чете сценария на „Въртележка“ след като вече имаше ролята.

— Тръгвай, мила, ще се видим по-късно.

Тя каза лека нощ на Серафина, след това го клъвна по бузата. Имаше стегнато секси тяло. Ставаше му хубаво само като си помислеше, че беше изцяло негова. Може би това, че я взе във филма, все пак не беше чак толкова лоша идея. Другите мъже можеха да гледат, но не и да пипат. Нека целият свят види какво има Чарли Брик.

---

[1] Игра на думи — lost (англ.) — загубен — Б.пр. ↑

24.

В Акапулко беше горещо. След първия ден снимки в планината Сънди беше като развалина, жегата беше непоносима. Тя беше работила здравата, заобиколена предимно от мексикански екип и трима американци — режисьорът Уди, операторът Майк и момичето, което се грижеше за грима, Мариса.

Уди и Мариса имаха връзка. Той беше приятен, на около тридесет години, Стив Магнъм лично го беше избрал. Не беше режисирал филм преди това, беше се занимавал само с телевизия. Мариса беше на двадесет и четири години. Беше красива.

Сънди ги хареса и двамата. Като режисьор Уди беше тих, внимателен и страшно ги окуражаваше. Имаше огромна разлика между него и Еб Стейн. Еб представляваше стария стил в Холивуд. Уди — новият.

Като пристигна, тя получи огромна кошница с цветя от Стив с една бележка, гласяща „Добре дошла“. Като се изключи това, не беше чула и дума от него.

— Ти имаше шанс, но го пропиля — каза Кери — вероятно се е залостил в имението с някоя красива мексиканска девственица.

— Надявам се, че е така — отговори Сънди.

Тя тайно беше доволна. Сега, след като вече беше стигнала до етапа да може да решава дали да се хваща с някой, нямаше нужда да го прави.

Една седмица тя и Кери не правиха никой, само се шляеха насам-натам, припичаха се на слънце и плуваха.

В деня преди Сънди да започне работа, Кери си тръгна, като каза: — Е, предполагам, че вече е време за вземане на решения.

Тя откри, че е самотна, след като Кери си отиде. Хотел Лас Бризас Хилтън беше много хубав, но Сънди чувстваше някак си, че беше от този тип места, където трябва да си с мъж.

Тя изкара сама една спокойна вечер, като изпрати за храна и се хвана за учи сценария. На следващия ден Стив щеше да се появи на

сцената в планината, където трябваше да я спасява. По сценарий тя се беше измъкнала, след като я бяха отвлекли.

Това беше любовна сцена и тя я очакваше с една смесица от нетърпение и несигурност.

— Ха! — възкликна Мариса. — Какво ще кажеш за тази дългокоска?

Тя сръга Сънди, която седеше в брезентовия стол до нея и четеше книга.

Стив Магнъм се приближаваше, придружен от младо закръглено мексиканско момиче с дълга черна коса, която се спускаше до кръста ѝ, и гладни зелени очи.

— Здравейте, дами — Стив махна отдалеч приятелски и като потупа момичето по задника, го насочи към тях.

— Наглеждай Енчилада заради мен, Мариса, сладурче.

След това се отпрати към една групичка, където беше и Уди.

— Този мъж — каза Мариса, като поклати глава и се засмя. — Страхотен е!

Момичето, наречено Енчилада, се приближи с копринени подозрителни очи.

— Здравсти — каза Мариса — вземай един стол и се чувствай като у дома си, ще бъде тежък ден. Аз съм Мариса, а това е Сънди Симънс.

Момичето кимна леко и седна на един стол на няколко метра встрани. След това се обърна и се загледа в Стив и Уди.

— Честно казано — забеляза Мариса — Сънди, мисля, че ще се са готови скоро. Ако искаш да се обличаш, ще ти пратя гардеробиерката.

— Добра идея.

Беше единадесет сутринта и на Сънди ѝ беше писнало сам ода седи. На мексиканците като че ли им трябваше доста повече време, за да могат да започнат, отколкото на американците. Тя беше дошла в осем часа, два часа се облича, гримира и прави косата си и започна голямото чакане. Сега Стив се беше скрил в караваната, където се гримираше, така че може би скоро щяха да започнат.

В тази сцена тя беше облечена с бели панталони и оскъдно горнище. На раменете си носеше яке в тон. Тя трябваше да изглежда

разчорлена и объркана.

— Изглеждаш страхотно — каза Стив, когато най-сетне бяха пред камерата. — Хареса ли ти в Акапулко?

— Хубаво е — тя му се усмихна с очи. — Благодаря ти за цветята.

— Ти винаги ми благодариш за цветята. Защо не ми изпратиш някое?

Те двамата се засмяха, докато Енчилада ги гледаше намръщено отстрани.

— Направих си една малка застраховка — каза той.

— Застраховка?

— Срещу теб, скъпа, срещу теб. Малкото ми мексиканско доматице е само на шестнадесет години, така че предполагам, че ще опази алчните ми ръце да не те наградят. Ти го искаше по този начин, нали?

Тя само се усмихна. Изобщо не беше сигурна дали това беше, което искаше. Стив беше магнетично привлекателен, а тя много отдавна не беше била с мъж.

Дойде Уди и им поговори за сцената.

Останалата част от сутринта мина бързо. Стив и Сънди работеха добре заедно и приключиха три къси сцени почти без никакви дубли.

Когато дойде време за обедната почивка, Стив грабна Енчилада и изчезна с хеликоптера си.

Сънди обядва заедно с останалата част от екипа в подвижната столова. Тя седна с Уди и Мариса. Започваше лико да се засяга от очевидната незаинтересованост на Стив.

Първият епизод след обед беше голямата любовна сцена. Започваше със Стив, който ѝ смъква якето, постила го на земята и я събаря върху него. Тя трябваше да се бие и бори с него, а накрая да се предаде.

— Слушай — обясняваше ѝ Уди — когато сте на земята, искам той да ти смъкне горницето. Тогава искам ти да лежиш съвсем неподвижно и да го гледаш с тези твои очи.

— До къде да го смъкне? — попита Сънди подозрително.

— Изцяло, скъпа. Камерата няма да види нищо, Стив ще те прикрива.

— В такъв случай моето горнище няма нужда да бъде смъквано изцяло.

Уди се засмя:

— Не си търся безплатно шоу, но горнището ти ще трябва да се смъкне. Когато казвам, че камерата няма да види нищо, искам да кажа, че няма да се навирате и да снимате гърдите ти в едър план. Но съвсем очевидно е, че не можеш да оставиш каквото и да е от горнището си; ще изглежда странно. Той трябва да го изхвърли. След това ти ще бъдеш прегърната с него, така че всичко, което ще се вижда, ще са ръце и хълбок — само кожа.

— Уди, в договора ми има клауза, която казва, че няма да има голи сцени. Не знаеш ли?

— Не, не знаех — озъби се той. — За Бога, караш ме да се чувствам като извратен ученик, който се опитва да зърне циците на дама. Аз съм режисьор и надявам се, добър, и в тези дни на реализъм ще изглеждаш страшно глупаво вкопчена в горнището си, за да запазиш своята старомодна скромност.

Тонът му се смени и стана убеждаващ и мек:

— Повярвай ми, скъпа. Знаем какво трябва да се направи, за да изглежда както трябва.

Тя въздъхна.

— Не разбирам разликата, все едно е дали ще бъде с горнище или без него.

— Ето, виждаш ли — гласът му беше триумфален. — Ти не разбираш разликата, но аз я разбирам. Така че моля те, повярвай ми, аз съм прав.

— Имах страхотни неприятности с Еб Стейн в...

— Аз не съм Еб Стейн. Ще изпратим къщи всички, които не са необходими. Така о'кей ли е, скъпа, о'кей ли е?

Тя въздъхна.

— Ако мислиш, че наистина е необходимо.

— Наистина мисля така.

Тя искаше Кери да е тук. Защо беше така обсебена от мисълта за голотата? Защо не намери сили да отстоява решението си? Дали защото харесваше и вярваше на Уди? Или подсъзнателно усещаше, че сцената ще бъде по-реалистична така, както я искаше той?

Стив се върна с хеликоптера си, Енчилада вървеше нацупено до него.

Уди се отърваваше от тези членове на екипа, присъствието на които не беше абсолютно наложително.

Мариса влезе в караваната на Сънди и ѝ предложи пакетче дъвка.

— Повярвай ми — каза тя. — Аз щях да съм първата, която ще изпищи, ако така не е най-добре за сцената. Да не мислиш, че искам приятелят ми да си пълни очите с това, което съм сигурна, че е прекрасен чифт цици?

Първо те изрепетираха сцената.

Стив я сграбчи изотзад, смъкна якето от раменете ѝ и я смъкна на земята, като държеше здраво ръцете покрай тялото ѝ. След това я целуна.

— Движенията са чудесни — каза Уди, когато стигнаха до този момент.

— Да! — съгласи се Стив.

Той лежеше върху Сънди и тя усещаше слабото му стегнато тяло. Тя потръпна, въпреки усилията си. Устните му бяха настойчиви и търсещи.

— Сега — каза Уди — искам да продължиш да я държиш с едната ръка, а с другата да ѝ смъкнеш горнището. Ще го направим отначало и ще снимаме.

Стив ѝ се усмихна, докато ставаше:

— Само един път, а?

Тя се усмихна в отговор:

— Ще се опитам.

Чувстваше се въодушевена и възбудена, въпреки всичко. Знаеше, че Стив ще бъде впечатлен от тялото ѝ. Спря да обръща внимание на екипа, на Уди, на всички и се потопи в ролята.

Сцената започна гладко, но след това Стив изфъфли една реплика и Уди извика:

— Стоп.

След това започнаха отново, малкото мексиканче с клапата каза на разчленения си английски:

— „Кеш“, сцена 31. Втори дубъл.

Всичко тръгна добре. Стив започна да я целува и смъкна горнището ѝ. „Мама мия!“ измърмори той почти беззвучно, когато

бегло я зърна и след това плътно я прегърна.

Ризата му беше разтворена и тя чувстваше тънък слой пот между тях. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му.

— Стоп — извика Уди. — Стоп — повтори той, след като те не мръднаха за да се разделят.

Стив бавно се отдели от нея. Тя дишаше тежко и го гледаше втренчено.

— Мисля, че току-що си загубих застраховката — каза той.

25.

„Въртележката“ вървеше добре. Новият сценарий облагодетелстваше Чарли, което му харесваше.

Той изцяло се отдаде на тази роля, като се наслаждаваше. Знаеше, че играе добре — всекидневниците му го казваха, както и начинът, по който екипът се смееше на някои сцени. Беше прословуто трудно да накараш екипа да реагира по някакъв начин. Те бяха тук, за да си вършат работата и нищо не ги вълнуваше. Но Чарли ги пречупи.

Анжела и той се държаха непринудено и приятелски. След скъсването със Стив Магнъм, тя започна връзка със Сай. Мина й през ум, че от професионална гледна точка Сай беше по-добра карта. Затова тя се съсредоточи върху това да играе ролята си добър и да накара Сай да изхвърли Емералд.

В резултат на присъединяването на Динди към снимките започна рекламна вълна. Вестниците започнаха да я наричат филмовата звезда Динди Сайдн или мисис Чарли Брик. Тя позира на безброй снимки и се наслаждаваше на това.

На екрана тя се появяваше учудващо свежа и привлекателна и затова Анжела започна да се оплаква на Сай, че нейната роля е твърде голяма.

Донякъде Чарли беше доволен, но не му харесваше, когато репортери посещаваха студиото и се интересуваха повече от нея, отколкото от него. В края на краищата той беше звездата в семейството. Накрая той настоя да не се допускат никакви репортери и между него и рекламния отдел започна вражда

Динди беше на страната на рекламния отдел и тя и Чарли имаха доста спорове относно неговото отношение. Те също имаха разногласия за парите, които тя харчеше. И за Серафина и децата, които бяха с тях вече близо месец.

Чарли се оплакваше, че Динди не прекарва никакво време с тях. Той беше зает в студиото всеки ден, но тя беше нужна само няколко

дни в седмицата, така че със сигурност имаше достатъчно време, което да прекарва със семейството му, ако иска.

Тя не искаше. Мразеше Серафина и считаше децата да двама пикльовци.

Чарли беше вбесен, особено след като се беше съгласил за нейното участие във „въртележка“, само за да бъде любезна със семейството му. Той тайничко се опита да я отстрани от филма, но тази молба беше отхвърлена. Беше твърде късно.

Сега той напълно съзнаваше, че се бе оженил за инатлива, алчна и амбициозна женска. Точно този тип, който избягваше. По време на един обед той сподели грешката си с Клей.

— Не знам какво да правя, приятел. Не знам какво ми беше станало. Трябва да съм бил съвсем откачен. Дори не я харесвам вече.

Той не каза на Клей, че причината, поради която вече не я харесва, беше, че в скорошна свада тя му изкрещя: „Може да си добър актьор, но си скапан чукач“. Тази забележка остана в него. Той беше изключително чувствителен относно сексуалната си сила.

Беше ли скапан чукач? Мишел Ломас не мислеше така. Той размисли върху това и накрая си легна с една екстра красавица, която го увери, че е фантастичен.

Клей беше затруднен. Задоволяваше се дали да каже на Чарли за Динди и Рим. Бракът вече беше забъркан и Чарли би могъл трудно да преглътне това, че не му го е споменал по-рано.

За щастие Серафина си намери приятел. Той беше градинар в имението, бивш известен актьор, горе-долу на нейната възраст и много очарователен. Представляваха колоритна двойка.

Чарли предложи да направят пътуването до Лас Вегас, което беше обещал на Серафина. Тя щеше да се върне с децата в Лондон след две седмици и той искаше да е сигурен, че тя се е забавлявала добре. Нае частен самолет за краткото пътуване.

Динди не беше ентузиазизирана относно пътуването, но беше поставена пред алтернативата или да избере това, или да остане с децата в Лос Анджелис с децата, затова тя се съгласи да отиде. Щеше да продължи само два дни и може би тя щеше да успее да вмъкне малък сеанс с управителя.

Клей и Натали дойдоха с тях и приятелят на Серафина, чието име беше Мортън и на когото Динди жестоко беше пришила прякора

Мортюъри^[1]. Беше особено вбесена от това, че той ги придружаваше.

— Шибан градинар, само твоята майка може да си избере градинар! — викаше тя.

Те отседнаха във „Форум“. Пристигнаха рано в събота сутринта.

Клей, Натали и Чарли се отпуснаха край басейна, докато Серафина и Мортън, въоръжени с шестстотин долара, които Чарли им беше дал, се заеха да си опитат късмета на игралните маси.

Динди се оплака, че била уморена и излезе, за да подремне.

— Това е живот! — възкликна Клей, когато облечен в тога червенокос келнер им сервира гигантски пунш „Плантърс“ до басейна. — Какво великолепно място!

— Всяко място би било великолепно за теб, стига да има момичета, които ода ти завират задниците си в лицето — каза язвително Натали.

Тя се усмихна на Чарли:

— Идваш ли да поплуваме?

— Не, скъпа, просто искам да се отпусна.

Две жени в многоцветни плувни шапки спореха наблизко:

— Това е той, Етел, знам, че е той.

— Не, не е, той е доста по-дебел от този.

Те се вторачиха настойчиво в Чарли. Едната от тях, наричана Етел, се приближи изведнъж и каза високо:

— Вие Чарли Брик ли сте?

Той каза с гласа си на индианец:

— Много съжалявам, мадам, но вие грешите.

Клей се присъедини и каза:

— Това е много известният суахилски поет, сеньор Чарлз Блийкуърт.

— О! — Устата на жената се отвори. — Казах на приятелката си, че не сте Чарли Брик...

Жената се отдалечи и остави Чарли и Клей да се заливат от смях. Те играеха тази игра от години, измисляха имена, герои, объркваха хората. Като за филмова звезда, Чарли почти не беше разпознаван — факт, който го притесняваше, и радваше едновременно. Той до такава степен се потапяше във всяка роля, която играеше на екрана, че се

превръщаше в този герой и тъй като всяка роля беше различна, истинският Чарли Брик започна да се забелязва много трудно.

Като наближи време за обед, Чарли се зачуди дали да се обади по телефона в стаята и да събуди Динди.

— Аз ще я доведа — каза Натали. — Така или иначе трябва да се кача горе.

— Ще намерим Серафина и ще се срещнем в Залата за Оргии — каза Чарли.

— Къде?

— Това е ресторант, великолепна храна и полуголи келнерки.

— О, Клей ще хареса това. Ще се видим там след около двадесет минути.

— Тя е великолепно момиче — отбеляза Чарли докато наблюдаваше стройната фигура на Натали да изчезва от погледа му. — Ти си късметлия.

Клей се засмя.

— Предполагам, че съм. Знаеш ли, че този месец се навършват седем години, откакто сме женени. Седем години!

— Лорна и аз щяхме да направим тринадесет години тази година. През декември е годишнината ни. Пети декември — въздъхна той. — Знаеш ли, при всичко, което имам сега, парите, славата, всичко, всичко, което искам е да си върна Лорна.

— О, хайде, Чарли, това е приключено, свършено. Сега тя е омъжена да друг, а и ти също си женен. За бога, престани да мислиш за нея. Женският свят ти е в краката.

— Само за това лиси мислиш?

Клей се засмя.

— Дай ми нещо по-добро, за което да мисля. Изчуках две красиви малки парчета, откакто съм тук.

Чарли се дразнеше, когато Клей говореше за сексуалния си живот. Беше общоизвестен факт, че чукаше здравата и тази мисъл накара Чарли страхотно да ревнува. Той винаги внимаваше да не легне с момиче, с което Клей беше спал.

— Натали няма ли нещо против? — попита той, като се сети за неудобната сцена, която беше имал с нея в Лондон.

— Тя не знае — възпротиви се Клей — просто понякога подозира. Всъщност, почти ме хвана веднъж и това беше с германка на калъп. Ужасна борба. Казах ти за това, нали? Когато ме погна гол-големичък в градината и аз паднах в езерото.

— Да — засмя се Чарли, като си спомни историята добре.

— Това германско парче имаше най-големите цици, които съм виждал. Беше грешка на Натали, че я нае. Тя знае, че обичам циците. Между другото, щом сме на тази тема, оная приятелка на Динди — Сънди Симънс — какво ли не бих дал за парче като нея!

— Хм... — Чарли се замисли за Сънди.

Беше мислил за нея няколко пъти от партито насам и реши, че тя беше една от най-красивите жени, които някога е виждал. Той си спомни очите ѝ, страни, тигрови кафяво-жълти очи.

— Чудя се дали се чука — каза Клей.

— Всички го правят — отговори кратко Чарли. — Предложи им работа и всички го правят.

Натали се качи горе и се преоблече в панталони и риза. Мислеше си, че след обедата ще иде на фризьор, искаше да изглежда особено привлекателна тази вечер.

Тя почука на вратата на Динди, те бяха в съседни апартаменти. Никакъв отговор. По дяволите малката мръсница! Тя нямаше да претърсва хотела заради нея. Кучката просто ще трябва да пропусне обедата.

Натали тръгна бавно към асансьора. Нещата вървяха добре между нея и Чарли. Тя беше уловила кратките интимни погледи, които той непрекъснато ѝ хвърляше. Тя се усмихна на себе си. Нямаше да трае дълго.

Асансьорът пристигна и тя влезе вътре. Той се качваше нагоре.

Висока брюнетка в къса тога каза:

— Трябва да сте натиснали погрешен бутон, хората винаги правят така. Почва да те тегли нагоре, трябва да се качиш до последния етаж и после спира на всеки етаж надолу.

Асансьорът тихо се плъзна нагоре и най-сетне спря на осемнадесетия етаж. Момичето в тогата излезе и две момичета влязоха, като натиснаха бутона за задържане за друго момиче, което бързаше да се присъедини към тях.

Натали, която стоеше в задната част на асансьора, видя Динди да се появява от една стая с привлекателен тъмнокос мъж. После вратите на асансьора се затвориха и тя не видя повече.

Момичетата говореха:

— Е, той сграбчи бедрото ми и аз казах: „Разкарай се, боклук“.

— Честно казано, някои момчета са много нахални.

— Можеш да станеш на синини само ако се разхождаш тук.

— Извинете — каза Натали. — Какво има на осемнадесетия етаж? Това част от хотела ли е?

Трите момичета се вторачиха в нея.

— Офиси — каза едното.

— Парто, стаи за персонала, апартаменти за управителите. Англичанка ли сте? — каза другото.

— Да.

— Знаете ли, Чарли Брик е отседнал тук — сподели третото. — А Том Джонс дойде тук една вечер, когато играеше в „Цезар“. Ей, имам братовчедка на едно място на име Лийдс, може би я познавате? Казва се Миртъл Лонг, модел е.

— Не, не я познава — поклати глава Натали.

— Обичам английските актьори — каза първото момиче. — Роджър Мур, Питър Селърс, Омар Шариф. О, боже!

— Омар Шариф не е англичанин — каза момичето с братовчедката. — Той е арабин.

— Е, и с араби се работя.

Натали се усмихна. Парно, офиси, стаи за персонала, апартаменти за управителите — това трябва да са местата, където е била Динди. Тя се чудеше с кого. Но който и да беше, тя планираше да го открие.

— Мисля, че Динди още спи — отбеляза Натали, когато пристигна за обед.

Серафина се мръщеше, вбесена, че са я издърпали от рулетката, за да яде.

— Това момиче ще си проспи живота. Нормалният човек се нуждае от не повече от шест часа сън на нощ.

Мортън се прозя, като че ли за да потвърди факта, че Серафина се нуждае само от шест часа сън.

Клей се хилеше на внушителната като статуя дама, застанала с молив и бележник в ръка, готова да вземе поръчката им.

На Чарли му се искаше да си е вкъщи, в Лос Анджелис, и спокойно да се друса. Той не беше общителен. Не беше добре за него да го насилват да прекарва активен уикенд, когато работи. Трябваше да си почива, да учи сценария. Щеше му се да беше довел Джордж, вместо да го оставя с децата.

— Какво ще правим този следобед? — попита Клей.

— Аз ще ходя на фризьор — съобщи Натали.

— Мортън и аз ще се върнем на масите — каза Серафина. — Слънцето изсмуква жизнената енергия и вреди на кожата.

— Мисля, че мога да поспя — каза Чарли.

В този момент Динди се появи, зачервена и хубава.

— Здравейте. Помислих си, че тук ще ви намеря. Чарли, сладурче, имам снимки този следобед. Ще ми дадеш ли малко мангизи? Видях някои неща, които искам да купя.

— Снимки за какво? — попита Чарли, без да знае, че студиото беше уредило всичко за Динди през този уикенд.

Тя се намуси.

— За едно списание

— Кое списание?

— Просто някакво списание, не знам.

— Е, по-добре да разбереш, иначе забрави за това.

— Да забравя ли? — Сините ѝ очи се свиха. — Какво искаш да кажеш с това да забравя?

Чарли осъзна, че цялата маса слушаше — Клей с неудобство, Серафина със злост, Натали със съчувствие, Мортън без интерес.

Той се усмихна студено.

— Динди, скъпа, бъди добро момиче и изтичай да разбереш кое списание е това. Сега, когато си такава надеждна актриса, няма да е добре за теб да се появиш в лошо списание.

Гласът му беше кротък, но Динди разбра, че беше отишла твърде далеч.

— О'кей, миличък — каза тя и разтърси русите си къдрици. — До скоро, банда.

И тя се изви и отдалечи в стегнати жарсени панталони и нарязан потник.

Чарли въздъхна. Той не искаше това и не се нуждаеше от него. След филма Динди беше аут.

Той се качи горе след обед и се обади на Джордж.

— Изпрати ми телеграма незабавно — каза той. — Текст „Задължителна среща за «Въртележка», спешно. Върни се веднага“. Подпиши я от името на Сай Хамилтън.

Около час по-късно телеграмата пристигна и като изсипваше извинения, Чарли я показа на Серафина, която сега играеше блякджак.

Изглеждаше слисана.

— Това означава ли, че и ние трябва да тръгнем?

— Не, скъпа, съвсем не. Ще ти оставя кредитната си карта и можеш да останеш колкото бяхме планирали. Динди също ще остане, както и Клей и Натали. Ще се чувстваш прекрасно.

Серафина не възрази.

После той откри Клей на басейна да бърби с една танцьорка. Показа ум телеграмата.

— Съжалявам, скъпи, наистина е спешно. Наглеждай Серафина вместо мен, нали ще го направиш? Оставих ѝ кредитната си карта, но ако ѝ трябват пари, дай ѝ.

Клей кимна.

— А Динди?

— И тя остава. Не знам къде е, но ѝ оставих бележка. Просто се увери, че тя остава и гледай да е мила със Серафина.

— Да, шефе!

— Не зная какво щях да правя без теб и Нат.

Клей се ухили.

— Щеше да се оправяш.

Чарли беше в самолета половин час по-късно. На път обратно към Лос Анджелис.

---

[1] Mortuary (англ.) — морка — Б.пр. ↑

26.

Заглавието гласеше: „Стив Магнъм и възхитителната Сънди Симънс, от която не можете да откъснете очи, като че ли се откриха един друг на слънчевия бряг на Акапулко, където снимат заедно «Кеш». Дали не чуваме сватбени камбани?“

Заглавието гласеше: „Сензационната Сънди Симънс и многоженецът Стив Магнъм са непрекъснато заедно на снимките на «Кеш»“.

Заглавието гласеше: „Стив Магнъм като че ли е омагьосал новачката Сънди Симънс. Приятели казват, че те са неразделни. Те работят заедно в «Кеш»“.

Поне веднъж клюкарските колони на вестниците в Холивуд бяха прави. Сънди и Стив бяха непрекъснато заедно.

Тя го намираще очарователен, добряк, и много привлекателен, не приличаше на никой от другите, които беше срещала преди. Владееше всяко положение, винаги се смееше и се шегуваше. Тя не беше сигурна, че е влюбена, затова отказваше да спи с него.

Той не можеше да повярва.

— Скъпа, невероятно е да си девственица. От колко време продължава това, за Бога?

Тя му се усмихна в отговор.

— Достатъчно дълго. Просто не искам да бъда поредното завоевание на Стив Магнъм. Искам да съм сигурна.

И така тя изчакваше.

— Аз съм шокиран — призна той пред приятели. — Тази мръсница ме шокира!

Но се засмя, когато го каза, той я уважаваше и не я насилваше за кревата. Това, което направи, беше да настане Енчилада в един близък хотел и тя го посещаваше, когато Сънди се връщаше нощем в Лас Бриса. Всичко беше почтено уредено. Това, което Сънди не знае, няма да я нарани и щом тя преодолее съмненията си, Енчилада щеше да

бъде изпроводена с няколко хиляди долара, които да успокоят засегнатата ѝ чест.

Всъщност Стив беше много доволен, че Сънди не се присъедини с готовност към дългата редица жени; това предполагаше, че не е имала кой знае колко момчета преди него. Тя му каза и той ѝ повярва, че не е имала никой след съпруга си. Каква промяна беше това след обикновената холивудска сцена, която приличаше на чудновата игра със смяна на партньори.

„Кеш“ беше пред завършване. Филмът, който Сънди направи с Джек Милан беше пуснат, и въпреки че имаше доста малка роля, отзивите в статиите за нея бяха благоприятни и тя започна да получи цяла лавина от почитатели.

Кери ѝ телефонираше всеки ден, за да ѝ докладва за предложенията, които тя получаваше. Имаше един филм в Европа. Един филм а ла „Бони и Клайд“ в Тексас. Една комедия в Холивуд.

Стив я посъветва да не приема нищо.

— Накарай ги да почакай и цената ти ще хвъркне. Когато те видят в нашия филм, ще можеш да поставяш всякакви условия. Каквито пожелаеш.

Сънди не беше сигурна. Щяха да минат месеци, преди „Кеш“ да излезе, и тя не искаше да чака толкова дълго. Беше твърде рисковано за положението, в което в момента се намираше тази индустрия.

Кери беше убедителна:

— О'кей, нека да ковим желязото докато е горещо. Сега ти си хит.

И така Сънди подписа за комедията.

Стив се намуси.

— Не щеш да ме слушаш, а? — оплака се той. — От пет минети си в бизнеса и вече знаеш всичко.

— Не съм от пет минути в бизнеса. Все пак сценарият е много добър.

Те сядяха до басейна в къщата му. Беше привечер и току-що бяха приключили снимките за деня.

— Ще поплувам — обяви тя, отиде в кабинката и се преоблече в бял бански.

— Ей, слушай, направи поне една услуга на стареца и поплувай гола.

— Какво? — попита тя през смях. — Ти си толкова лош, колкото и режисьорите, с които работя.

— Слушай, мила, стига ми, че още те нямам. Ако някой разбере, репутацията ми отива по дяволите. Така че създай ми поне малко евтина емоция, а? Само за възбуда

— Стив, не мога. Къщата ти е пълна със слуги. Все пак, не мисля че...

— О'кей — сви рамене той — о'кей, щом чак толкова не ти пука за мен. Знаеш, че сме напълно изолирани от къщата.

Той се обърна и се загледа в розовите неравни стени, които окръжаваха басейна, като се чудеше, какво толкова има в нея. Какво го привличаше толкова много?

Чу се плясък и след това тя го повика.

Тя се носеше в басейна, мократа ѝ коса се беше разпиляла след нея, голите ѝ гърди ясно се очертаваха в синята вода. Носеше само долнището на банския си.

Той беше доволен.

— Е, скъпа, това вече наистина е нещо.

Тя очакваше и той да се гмурне, но той само пусна прочутата си усмивка и каза:

— Мила, ти си красива.

Той беше така свикнал с мисълта, че няма да я има, че изобщо не му мина на ум, че тя може да е готова. Освен това, беше имал тричасов сеанс с Енчилада предната нощ, а на неговата възраст това беше изтощително.

Тя обиколи басейна, като плуваше бавно. Скоро филмът ще бъде готов и тя ще трябва да решава за себе си и Стив.

— Слушай, мила — каза той. — Обещах да отидем на едно парти довечера. Съгласна ли си?

Тя излезе от басейна и прикри гърдите си с ръце.

— Добре.

Филмовият фестивал в Акапулко беше в разгара си и Сънди и Стив вече бяха ходили заедно на няколко партита.

Сънди ги харесваше. Беше интересно да се срещнеш с чуждестранния контингент и тя се сблъска с двама-трима души, с които беше работила в Рим.

— Ти си доста известна — каза Стив с ревност и гордост едновременно, когато известен италиански режисьор я поздрави с поток от хвалби за филма, който бяха правили заедно.

Съществувах и преди Холивуд — каза тя с усмивка.

— Обзалагам се, че е така и не искам да слушам за това.

Клод Юсан, френски режисьор, беше доведен за да се запознаят от едно усърдно момиче от рекламата.

Клод беше висок ъгловат мъж с тъмни съсухрени черти, черни очи и дълга права коса. Сега той беше последната мания в европейските филмови среди, беше се оженил за една френска актриса, която играеше главната роля в последния му филм. Филмът беше събрал поредица награди, а жена му ласкаеха като младата Гарбо.

Сънди беше въодушевена да се запознае с него, но той я поздрави с очи, излъчващи досада и подчертано без интерес, като говори само със Стив. Това я раздразни. Не можеше да разбере защо е толкова груб. Тя беше видяла новия му филм и го беше харесала много. Тайно се надяваше да работи с него. Знаеше, че се готви за първия си американски филм, въпреки че никой не знаеше нещо определено за това.

На връщане към къщи Стив каза:

— Какво мислиш за Клод?

Тя сви рамене.

— Прави се на много важен.

— Да, хладен е. Дочух, че се държи като копелдак с жените.

— Е, и ти не си точно малко тъжно момченце.

Той накара шофьора да отбие и да спре.

— Слушай, хлапе, стига оплаквания. Ще ти кажа за какво си мислех. Искаш ли опиташ от семейното щастие?

— За какво говориш?

— Сватба, мила. Нека да се оженим. Тогава може би ще си изпрося малко секс.

Мисълта за Сънди, плуваща полугола, го възбуди за първи път този ден.

— Не го казваш сериозно, нали?

— Сериозен съм. Кога искаш да го направим? Господи, мислех си, че дните когато ще държа някоя с пръстен на ръката са приключили, но очевидно не са. Кога, мила? Кажи кой ден.

— Аз, аз не знам.

Предложение за женитба беше последното нещо, което очакваше. Тя със сигурност не го държеше настрани по тази причина.

— Не знам дали сме съвместими. Дали харесваме едни и същи неща?

— Свали си дрехите, сладурче, и скоро ще разберем това.

— Стив, не се шегувай. Ще трябва да си помисля.

Гласът му звучеше невярващо:

— Трябва да си помислиш. Какво има да се мисли? Господи, срещал съм трудни мръсници, но ти биеш всички.

— Просто не мога да се реша така бързо. Нещата не са така прости.

— Господи, Сънди. Мислиш ли, че когато сме оженени на практика ще мога да продължа със сексуалния си живот? Чувствам се като проклет монах, толкова време вече мина.

— Затова ли искаш да се ожениш за мен, само за секс?

— Не говори като идиотка.

— Знаеш ли какво ще ти кажа. Ще легнем заедно и след това ще видим.

— Ще видим какво?

— Ще видим дали искаме да се оженим.

Той поклати глава.

— Знаеш ли, ти си една смахната мръсница.

— Не съм мръсница.

— Да, предполагам, че не си — той запали цигара — и така, кога ще бъда ощастливен?

Тя се усмихна.

— Скоро, обещавам ти.

На следния ден, без да я пита, Стив обяви предстоящата им сватба. Журналисти започнаха да пристигат в Акапулко от целия свят. „Кеш“ получи безплатно реклама за милиони. Името Сънди Симънс стана известно навсякъде

Тя беше ядосана.

— Можеше да изчакаш. Така не е честно.

Той се захили с прочутата си усмивка и ѝ подари безупречен пръстен с квадратен диамант. Беше толкова трудно да му се сърди човек, той беше толкова доволен.

Тя телефонира на Кери, която беше въодушевена от цялата история. След това се обади на Макс Торп. Той не беше предрекъл скорошен брак.

— Бих желала да ви видя — помоли тя. — Утре вечер ще имаме парти за годежа. Имате ли възможност да долетите?

— С удоволствие — каза Макс. — Бранч там ли ще бъде.

— Надявам се.

— И аз, мила, и аз.

Макс се подсмихна и си представи, че е в розовата си нощница.

Като че ли цялото Акапулко беше дошло, плюс една значителна част от Холивуд, както и повечето от международния хайлайф, който непрекъснато обикаляше насам-натам.

Сънди беше удивена от широкия спектър от приятели на Стив.

Нейните гости бяха малко — Маршъл с Кери, която се беше ухилила до уши. Тя ѝ прошепна:

— Искам да чуя цялата история.

Бранч, необикновено тих и тъжен. Макс Торп, който предсказваше бъдеще на няколко души и по-специално на един осемнадесетгодишен рок-идол. И Динди, сама и хубава, в най-оскъдната рокля на света, която показваше всичките ѝ прелести.

— Къде е Чарли? — попита Сънди, разочарована от отсъствието му.

— Този човек е тежка гемия — каза Динди. — Всичко за което си мисли е работата. Сериозно се замислям дали да не го сменя с нещо по-ново сега, когато вече се оправям и сама. Знаеш ли, че ще играя главната роля в „Целият свят обича стриптизьорки“? Страхотна роля е. Много голи сцени, но всичките са страшно артистични и абсолютно подходящи за историята.

— Това е страхотно, съжалявам, че нещата не вървят добре между теб и Чарли.

— Господи, на кой му пука — Динди се доближи плътно до Сънди. — Кажи, истина ли е всичко или не?

— Кое да е истина?

— За секси мистър Магнъм. Истина ли е това за него или не? Искам да кажа, чука ли така, както разправят? Толкова ли е добър?

— Ъ, Дънди, ще те видя след минутка, трябва да поговоря с някои хора. — Сънди се отдалечи бързо.

— Направо е тъпа за едно страхотно изглеждащо момиче — промърмори Динди. — Обзалагам се, че няма да разпознае един добър чукач, дори и да ѝ се навре в лицето.

Динди беше особено смутено от годежа. Тя се беше вързала с един унил английски актьор, а Сънди беше откъснала плода — самият Стив Магнъм.

Стив говореше с един много известен сенатор, когато Динди долетя.

— Здравсти — каза тя. — Аз съм Динди Сайдн, мисис Чарли Брик. Аз съм най-добрата приятелка на Сънди. Предполагам, че ви е разказвала за мен.

— Ако продължите да се саморекламираете, ще вземете цялото студио! — каза Стив през смях.

Динди също се засмя, засмя се и сенаторът, който каза:

— Съпругата ми е голяма почитателка на мъжа ви.

— Не може да бъде — отговори Динди. — Колко мило. Ще кажа на Чарли. Страшна къща имаш, Стив.

— Благодаря. — Откъде ли Сънди беше намерила това кречетало? Ако наистина ѝ беше приятелка, защото Сънди никога не беше споменавала за нея.

— Мога да накарам Чарли да купи къща тук. Как ти се струваме за съседите? — тя се втренчи в Стив с широко отворено очи.

Той я огледа отгоре до долу.

— Адски съм сигурен, че това ще подобри декора.

Кери се освободи от съпругата на сенатора и откри Сънди.

— Знам, че сега не можем да се впускаме в дълги разговори, но кажи ми, щастлива ли си?

— Щастлива? — отговори Сънди. — Знае ли някой? Мисля, че съм щастлива. Знам, че Стив е.

— Можеш да бъдеш сигурна, че изненада всички ни. Искам да кажа, че всички мислеха, че е твърде хлъзгав, за да бъде хванат отново.

— Аз не съм го хващала. Не съм устройвала никакви капани. Той поиска да се ожени за мен.

— Разбира се, че иска. Всичко, което казвам, е че го изигра много умно. Много умно.

— Кери, не съм играла никакви игри. Дори още не съм спала с него.

— Какво?!

— О, не се безпокой, утре ще е големият ден. Не съм толкова глупава, че да се омъжа за човек, когото не познавам сексуално.

— Излизате заедно цели два месеца, ти не си спала с него, и ако това не са играчки! Ау, трябва да си направена от камък — тя започна да се смее. — Наистина трябваше да ти го кажа.

— Да не си посмяла да кажеш и дума на някого. На никого. Стив ще ме убие, ако само си помисли, че съм го казала.

— Знаеш, че можеш да ми вярваш. Какво прави все пак той в тази насока?

— Започваш да говориш като Динди. Нищо. Това е едно от нещата, което харесвам у него, беше подготвен да чака.

— Хайде де. Стив Магнъм?

— Да. Стив Магнъм.

— Щом казваш.

Но Кери наистина не беше подготвена да повярва на това. Сигурно се е уредил с нещичко.

— И все пак с теб какво става? — попита Сънди. — Вече взе ли решение за Маршъл?

Кери изглеждаше сънлива.

— Боже, просто не знам, толкова е трудно. Той е сладък и готин, когато го опознаеш, но брак... Ще имаме много проблеми, които другите хора просто нямат.

— Надявам се, че ще се справиш. Мисля, че единственото място, на което човек може да бъде наистина сигурен, е в добро семейство и то такава, което не се базира само на секса.

По-късно Макс заведе Сънди в един ъгъл и започна да изучава ръката ѝ.

— Знаеш ли, всичко е тук — каза той. — Много силен мъж, мощно влияние. Просто не го виждам като брак. Но, разбира се, е така.

— Виждаш ли деца? — попита тя с нетърпение.

— Може би, след време — ръката на Сънди го объркваше; имаше някакво странно прекъсване, нещо... — Да, виждам деца, евентуално две.

Тя се усмихна.

— Знаеш ли, Макс, откакто дойдох да те посетя онзи ден се чувствам като нов човек.

Той кимна. Знаеше, че има властта да дава сигурност на хората, караше ги да се отпускат. Това му доставяше удоволствие.

— Кажи, мила, познаваш ли сенатора? Много бих искал да се запозная с него.

Макс чувстваше, че трябва да се срещне със сенатора. Обожаваше да среща хора и да гледа как те попадат под магията му, докато им говореше за тях самите. Сенаторът можеше да се окаже важна придобивка. Макс беше доста обезпокоен от начина, по който го третираше Бранч. Беше се опитал да уреди среща, но Бранч го беше отрязал остро. Фактът, че беше направил това, го правеше само още по-интересен.

— Такова секси момче — измърмори Макс под носа си. — Какви мускули!

Срамота е, помисли си той, че не може да предскаже собственото си бъдеще.

Бранч се опитваше да не се мярка на Макс Торп. Струваше му се, че накъдето и да се обърне, тези мръсници го дебнеха. Дори режисьорът на филма, в който той се снимаше, беше такъв, с жена и три деца.

Това отвращаваше Бранч. Правеше го само заради кариерата си и за да преживява. Когато стане Звезда, по-добре ще бъде такива да не му се мяркат.

Той наблюдаваше Сънди с влюбени очи.

Защо не го беше изчакала?

Динди последва Стив внимателно, като се мушкаше в близки до него групи и го държеше под око. Когато той се качи горе, тя го последва дискретно от известно разстояние. Той влезе в една стая и затвори вратата.

След няколко минути тя го последва.

Стаята беше кабинет, който водеше към баня, облицована с черен мрамор.

Той беше в банята и плакаше.

— Оооп, извини ме — каза Динди. — Търсех будоара.

Той свърши това, което вършеше и после небрежно си вдигна ципа така, че тя да не го вижда.

— Да?

— Е, всъщност — закикоти се тя — аз те следвах.

Без да ѝ обръща внимание, той се взираше в отражението си в огледалото и премисляше дали да не си промие набързо очите, тъй като те бяха кръвясали от алкохола, който беше изпил.

Последвах те, защото ми харесваш и защото си помислих, е, вече няма да си ерген и е, знаеш, че имаш най-страшната репутация и си помислих, че ще е удоволствие за теб, както и за мен, ако направим едно чукане „Сбогом Стив Магнъм!“

Той започна да се смее.

— Страхотна приятелка си.

— Не съм точно приятелка на Сънди. Всъщност, аз едва я познавам. Аз дойдох тук с едно момче. Тя никога няма да разбере.

— Зарежи това, мила — той се обърна обратно към огледалото.

— Динди излезе от банята и заключи вратата на кабинета. Тя свали всичките си дрехи, като остави само дългата златна верижка, която носеше около врата си. След това влезе отново в банята и каза:

— Чувам, че обожаваш да те шибат с камшик. Може би за последен път...

27.

На Хърбърт Линкълн Джеферсън му беше необходимо време за да свикне. Фактът, че жена му Мардж беше забъркана в някакъв вид сексуална черна магия, не му стигаше, ами преди да реши какво да прави, беше зашеметен от новината, че младо момиче е било убито от Милър Драйв. Описанието ѝ съвпаднаше с това на момичето, което беше взел предната вечер.

Той беше шокиран. Не можеше да я е убил. Беше невъзможно. Той само я беше ударил, беше се отнесъл с нея така, както тя заслужаваше. Тя не беше първата жена, която той беше бил, а другите винаги се оправяха. Сигурно някой друг ѝ е налетял, след като той си е отишъл с колата.

Във вестника имаше снимка на двама полицаи, които стояха на мястото, където са я намерили. В статията пишеше, че тя е на осемнадесет или деветнадесет години, пристрастена към хероина, жертва на жесток побой, гола, но без признаци за сексуално насилие. Не я бяха идентифицирали. Полицията твърдеше, че работи по няколко следи.

Хърбърт замръзна от страх, когато го прочете. Ако полицията го арестуваше, нямаше да може да го понесе. Това щеше да означава затвор и мръсотия. Беше чул какво става по затворите, където може изнасилват други мъже.

Имаше ли нещо, което да го свърже с момичето? Дали някой я беше видял да се качва в колата му? Дали бяха забелязали номера?

Той остави колата в гаража на Сюзприм Шофър. Отпечатъците от пръстите ѝ сигурно са вътре. Какво ще стане, ако полицията отиде там и ги открие? Трябва да ги почисти веднага. Трепереше от страх, той бързо се качи горе и се облече. Мардж още спеше, хъркаше и като че ли се усмихваше.

Той я разтърси, докато я събуди.

— Ако някой дойде тук да пита къде съм бил снощи, бил съм тук с теб от девет до дванадесет, когато откарах колата обратно. Разбра ли?

— Какво има? — Сънливите ѝ очи се отвориха.

— Бил съм с теб — извика той. — Цяла нощ.

— Но ти беше на работа снощи — изстена тя.

Като потисна един импулс да я измъкне от кревата и да я раздруса, той каза:

— Бил съм тук с теб. Това ще им кажеш. Няма значение как. О'кей?

— Загазил ли си? — попита тя подозрително.

— Може би — измърмори той. — Но по-добре им кажи това, което ти казах, иначе ще съжаляваш.

— Добре. Къде отиваш?

— Трябва да отида до гаража. Има една ранна задача за мен.

— Но ти си нощна смяна.

— Сега запомни, дошъл съм си вкъщи в девет часа, защото съм свършил по-рано. След това съм закарал обратно колата в дванадесет и веднага съм се върнал вкъщи.

— О'кей. — Тя измъкна масивното си тяло от кревата и се протегна за един шоколад върху нощното шкафче.

Когато той излезе, тя стана. Хърбърт беше загазил, тя знаеше това. Но как можеше да му служи за алиби, когато цялата вечер беше в съседната къща? Ще трябва да го обсъди с Луела Крисп.

Каква чудесна съседка беше Луела. Толкова мила и разбираща. Слава Бог, че беше дошла да живее в съседната къща и отърва Мардж от един живот, който се състоеше само от ядене, гледане на телевизия и Хърби.

Тя се затътри надолу да си приготви обичайната закуска от яйца, препречени филии и нискокалоричен шоколадов малц. Опитваше се да намали яденето, беше обещала на Луела, че ще го стори.

Беше толкова чудесно, че Луела ѝ позволи да се присъедини към нейния „кръг от приятели“, както ги наричаше тя. Предната вечер беше нейното посвещение и то включваше секс с всеки от присъстващите петима мъже. Но Мардж нямаше нищо против. Луела ѝ беше обяснила, че трябва да се подчини, за да стане част от групата; всеки нов член правеше това.

— Това е голяма чест — беше ѝ казала Луела. — Ние избираме много малко хора. Мъжете, които ще бъдат с теб, са много уважавани

членове на обществото.

Развълнувана, Мардж беше гледала тайно лицата им, като се надяваше да разпознае поне някоя филмова звезда. Беше малко разочарован, защото те не изглеждаха важни клечки, повечето бяха възрастни и безлични. Но все пак Хърбърт не я беше докосвал толкова отдавна и всъщност нямаше значение как изглеждат те.

Тя взе вестника от пода на кухнята, където Хърбърт го беше оставил, и се зазяпа в една реклама за шапка, имитация на норка. После прочете за убийството на хипарката, като заби зъбите си в една голяма сочна праскова.

* * *

Хърбърт пристигна в Сюзприм Шофър Къмпани за рекордно време.

— Какво правиш тук, Джеферсън? — попита го мъжът зад бюрото. — Не работиш през деня и нощта, нали?

Хърбърт поклати глава, като очите му се движеха неловко.

— Не. Загубих си запалката. Цена е. Помислих си да я потърся веднага+ Кадилака, дето го карах онази вечер, още ли е в гаража?

Мъжът погледна в книгата.

— Не. Изкараха го по работа тази сутрин. Ще го върнат в шест.

Хърбърт почувства, че започва да се поти.

— Накъде тръгна?

— На обичайното място, към Ла Сиенега.

Хърбърт се обърна и излезе. Докато я поправяха щяха да я почистват отвътре и отвън. Но той не смееше да рискува. Ще трябва да отиде в гаража и да я огледа. Може би момичето е изпуснало нещо вътре.

Той ускори крачка към автобусната спирка и се проклинаше, че все още няма кола. Човек умираше без кола в Лос Анджелис, системата за обществен транспорт смърдеше.

Беше гореща мъглива утрин и той чувстваше крещяща нужда от душ. Колко мразеше да се усеща мръсен. Когато майка му беше жива, го биеше ако не искаше да се къпе. „Ти, мръсен малък копелдак“ — пицеше тя. — „Мръсен си като баща си.“

Колко ли щеше да е доволна, ако можеше да го види сега как се къпе по два-три пъти на ден.

В автобуса той се погрижи да седне сам, като се мръщеше през прозореца на минаващите хора.

Мислеше си за писмото, което беше пуснал до Сънди Симънс. Това го караше да се чувства добре.

Той си мислеше за нейния предполагаем годеж със Стив Магнъм.

Разбира се, това не беше вярно — просто реклама, защото те играеха заедно във филм. Хърбърт си мислеше, че е вещь в холивудските игри.

Той си помисли за Мардж и странната сцена, на която беше свидетел у съседите. Господи, когато тази история с убийството излезе от главата му, ще направи нещо за това. Няма да остави жена си да се замесва с банда перверзни типове. Междувременно ще държи Мардж в неведение, ще я накара да мисли, че той не знае нищо.

Колата беше горе на една пряка, а един майстор ровичкаше в нея отдолу.

— Трябва да се кача в колата — каза Хърбърт рязко.

— Така ли? — мъжът го огледа.

— Аз съм от Сюприм Шофър Къмпани. Един клиент е загубил нещо и трябва да го потърся.

Майсторът присви очи.

— Не съм вземал нищо.

Хърбърт кимна нетърпелив.

— Знам, че не сте, просто трябва да хвърля поглед. Може да не е тук, но аз трябва да погледна — сега.

Като се вайкаше, мъжът свали колата и Хърбърт влезе вътре. Той седна зад кормилото, сграбчи го здраво и огледа бавно наоколо. Като направи това, той излезе и наклони седалките напред, наведе се да огледа дебелия пухкави килимчета, първо от страната на шофьора, после останалите.

Претърси внимателно, като злите му кафяви очички покриваха всеки инч. Удовлетворен, той се готвеше да се изправи, когато погледът му улови проблясъка на нещо заклещено долу отстрани на килима. Той го вдигна. Беше прекрасна златна верижка с малко кръгче

на нея. На кръгчето имаше три малки диаманта. Беше гравирана дума „ТАТЕ“.

Той бързо я прибра в джоба си и се отдалечи от колата.

Майсторът беше зает в разговори с друг автомонтьор докато той излизаше.

* * *

Луела Крисп, остра, подобна на птица жена, се взираше с пронизващ поглед в Мардж Линкълн Джеферсън.

— Трябва да разбереш какво е извършил — каза тя за трети път.

— Не знам как бих могла — изстена Мардж в отговор. — Той никога не ми казва нищо, освен ако не почувства, че иска да го направи.

— Казвам ти, че трябва да разбереш. Не разбираш ли, че той трябва да ти каже, ако иска ти да казваш на хората, че е бил с теб.

— Ще се опитам — каза Мардж неохотно.

— Гледай да успееш — Луела плесна с ръце. — Ще има още едно събиране следващата събота. Ще има други мъже, които ще те посветят. Скоро ще бъдеш една от нас. Боя се, че отново трябва да те помоля за петстотинте долара членски внос. Имаш ли ги?

Мардж зашава смутено.

— Боже, скоро ще ти ги дам. Имам ги, но Хърбърт ми е взел книжката. Ще си я взема от него до събота.

— Надявам се, иначе ще бъде невъзможно за теб да продължаваш да идваш на нашите малки партита. — Луела постави слабата си ръка на рамото ѝ. — Много те харесвам, скъпа Мардж, но ако другите членове разберат, че не си платила, е, каквото и да кажа, се боя, че те няма да те искат.

— Ще ги дам, кълна се, че ще ги дам — каза Мардж бързо.

Сега, когато беше намерила Луела и нейния кръг от приятели, изпитваше ужас при мисълта, че би могла да ги загуби. В книжката ѝ имаше хиляда и петстотин долара, пари, които беше спестила преди да познава Хърби. Той се беше опитал да я накара много пъти да ги изтегли, но тя отказваше. Това беше всичко, което имаше. Побеснял по един повод, той беше сграбчил книжката и беше казал, че щом той не

може да ги има и тя няма да може. Беше я скрил но тя знаеше, че трябва да я намери и да изтегли парите за Луела.

28.

„Въртележка“ беше приключен.

Серафина и децата се бяха върнали в Лондон.

В голямата къща бяха само Чарли, Динди, Джордж и прислугата.

В гаража имаше нова бяла ламбоджини Муира^[1].

В кабинета бяха натрупани последни модели фотокамери, в някои неразпечатани кутии имаше „Лайки“ и „Ролфайфлекси“^[2].

Чарли беше подтиснат. Приключването на един филм винаги го оставяше странно меланхоличен и самотен. Трябваша му дни, понякога седмици, за да се оправи, да се освободи от персонажа, който играеше и отново да бъде той самият. За щастие ролята във „Въртележка“ не беше много сложна. Господин Всеки. Обикновен глупак, попаднал в необикновени ситуации. Чарли го беше пресъздал. Човекът от улицата беше едно от най-майсторските комични постижения. Всички в студиото се съгласиха, че това беше едно от най-добрите му изпълнения. Филмът беше обречен да бъде касов бум.

Анжела Картър също беше на ниво, но всички коментираха Динди. Тя се появи красива и привлекателна, Малкото момиченце, което беше изиграла за Чарли на първата им среща. Тя беше късметлия, че Маршъл ѝ беше агент.

— Удивен съм — довери Марш на Кери. — Тя наистина изглежда добре на екрана. Дори жените я харесват. Сай я иска веднага за друг филм.

От Лас Вегас отношенията между Чарли и Динди се бяха обтегнавали. В съвместния им живот враждебността прорязваше атмосферата като нож. Едно от най-честите хленчения на Динди беше за това как е могъл да я остави със семейство Алън, майка му и градинар!

— Ти можеш да се грижиш за себе си — беше казал Чарли, когато тя телефонира вбесена от Лас Вегас.

— Можеш да си заложиш задника, че мога и само ме гледай!

Сведения за нейната връзка с управителя на хотела пристигнаха заедно със Серафина и Натали.

— Беше отвратително и унижително — нареждаше Серафина. — Твоята съпруга, Чарли, съпругата на моя син, да ходи навсякъде с друг мъж.

Натали беше по-тактична.

— Мисля, че трябваше да ти кажа, Чарли, като на приятел. Знам, че е много млада, но тя на практика наистина имаше връзка с този третокласен тип с вид на гангстер.

Натали се взря в него съчувствено и разбиращо постави ръка върху неговата.

— Имаш нужда от по-зряла жена, Чарли, жена, която да те оцени.

— Права си, скъпа. Направих ужасна грешка — призна той.

Натали се усмихна. Скоро щеше да дойде и нейното време.

Тя с разочарование откри, че е бременна, скоро след това. Клей беше унищожил плановете ѝ. Защо точно тя трябваше да бъде, за Бога, една от жените, на които хапчетата са погодили номер?

Клей беше радостен и отказа да ѝ позволи да прави каквото и да било.

— Старият Макс Торп, задникът, беше прав — извика той — не си ли спомняш, че той ни каза на онова парти у Чарли, че ти отново ще прихванеш?

Като присви устни, Натали се замисли колко ще продължи това, кога ще свърши всичко и ще бъде отново във форма. Поне година. Ще чака ли Чарли толкова дълго?

Тя въздъхна. Какъв влудяващ поврат на съдбата! Точно когато Динди беше на път да изчезне.

* * *

Скоро след като се завърна в Лондон, Серафина се разболя.

Чарли не знаеше какво да прави.

— Зле ли е? — попита той приятеля ѝ Арчи, който му телефонира.

— Доста е зле — отговори тъжно Арчи — днес я приеха в болницата. Пита за теб.

— Коя болница? Какъв е телефонът на лекаря й? В отделна стая ли е?

Чарли телефонира на лекаря и откри, че тя е прекарала лек инфаркт.

— Трябва ли да долетя? — попита той.

— Мисля, че това не е необходимо — отговори докторът й — въпреки, че разбира се, тя е на доста години и човек никога не знае.

Чарли затвори унило телефона. Ако не го беше страх да лети, щеше да се качи на самолет без колебание. Но мисълта да седи затворен в самолет, машинария, която според него можеше да се разпадне всеки момент, беше просто твърде ужасяваща. Той беше решил, че когато се връща в Лондон, това ще става с влак и параход.

Думите на лекаря още звучаха в главата му... „Оправя се по малко. Но човек никога не знае.“ Той се луташе в една агония от нерешителност.

По-късно същия ден Динди се върна от Акапулко. Тя се втурна в къщата, като се смееше и дърдореше.

— В Акапулко беше невероятно готино, трябваше да дойдеш. Партито беше приятно, срещнах всякакви хора...

— Сефарина е много болна — каза той мрачно.

— О, така ли? Между другото, какво мислиш за тази идея? В „Целият свят обича стриптизьорки“ ти да играеш нещо като гост актьор, в нещо като гег, който ще се снима само един ден? Рекламата ще бъде страхотна. Джери го предложи. Мисля, че той е най-фантастичното момче в рекламата, което е съществувало някога, той наистина знае какво да направи. Знаеш ли...

— Динди, не ме ли чуваш? Казах, че Серафина е много болна. — Той се взираше в нея с побеляло от яд лице.

— Чух те. Болна е. И какво искаш аз да направя — да изпея хора от „Дикси“^[3]? Твърде много се чука за годините си, това е, което...

Той я плесна по лицето. Шапката й падна и отпечатъкът на ръката му пламна върху кожата й.

— Копелдак — ридаеше тя — мръсен английски копелдак. Защо направи това?

— Говориш за майка ми — започна да вика той — майка ми е добра жена и аз не искам да чувам името ѝ да излиза от устата ти. Ти си курва, Динди, курва. Недей да си мислиш, че не знам какво се случи в Лас Вегас след като аз заминах. Серафина се срамуваше заради теб, срамуваше се...

— Този стар прилеп да се срамува заради мен. Е, беше ми досадно да съм в компанията на тази винаги наплескана с грим стара гарга! Как си позволяваш да говориш за мен, когато тя чукаше шибания градинар! Страшна майка си имаш, истинска стара...

— Вън от дома ми. Дигай си чуковете и изчезвай.

— Шегуваш се, нали? Това е Калифорния, миличък, и ти можеш да вървиш по дяволите от моята къща.

Отвратен, той се обърна, за да излезе.

Динди грабна една снимка на Серафина в сребърна рамка и я хвърли по него.

— Ето това мисля аз за старата ти майка — изкрещя тя.

Рамката на снимката изтрещя на пода. Чарли се наведе да вземе снимката на майка си. Бясна, Динди я грабна от него и я скъса на две. Той я плесна отново, тя го наплю, сълзи течаха по бузите ѝ.

— Знам, че си се опитвал да ме изхвърлиш от филма, знам, че ме ревнуваш заради успеха ми. Ти си изпята песен без приятели. Без приятели, чуваш ли ме? Всички във „Въртележката“ те мразеха.

Бавно той вдигна скъсаната снимка на майка си.

— Знаеш, ли много съм щастлив — той направи усилие и гласът му беше спокоен — много щастлив, че не ми отне много време докато открия за каква путка съм се оженил.

След това той излезе от стаята, от къщата, качи се на ламборджинито и потегли.

Динди го последва, като крещеше обиди, докато колата изчезна от погледа ѝ.

— Копелдак! Хуй! — мърмореше тя, докато постепенно сълзите ѝ спряха и започна да размишлява.

Не беше чак толкова зле, изобщо не беше зле. А и рекламата ще бъде страхотна. Можеше да си се представи в съда, с големи сини и невинни очи, в скромна рокля с цвят на пепел.

— Да, той ме би. Защото ревнува от моя успех. Търпях докато можах. — Изявлението можеше да бъде прекъснато от сподавено

хлипане в този момент.

— Ще го подреда този английски кучи син! — мърмореше тя. — Добре ще го подреда!

Чарли отиде до Бевърли Хилс хотел. Умът му беше бистър, беше спокоен. Телефонира на Джордж в къщата и му каза да стегне една чанта за Лондон. След това направи резервация за вечерния самолет. След това се обади на Маршъл К. Маршъл и взе от него името на най-добрия адвокат в Лос Анджелис.

Успя да се срещне с него преди да отпътува.

— Искам развод — заяви той. — Не ме интересува колко ще струва, но искам да сложим една глобална сума и да се отърва от нея.

Като знаеше любовта на Динди към парите, беше сигурен, че природната ѝ алчност ще я накара да приеме едно плащане наведнъж и не искаше да има повече нищо общо с нея. Мисълта да плаща всеки месец издръжка го отвращаваше.

— Ще бъде ужасно скъпо — каза адвокатът.

— Знам — отговори Чарли. — Направете го.

Лицето на Серафина си струваше дългите часове на страх, през които беше вързан на мястото си, докато прекосяваха Атлантика.

— Ти си добро момче — припя тя тихо.

Беше шокиран, когато я видя без грим. Откакто я помнеше, лицето ѝ беше украсено със сини сенки за очи, цялото дебело намазано с крем, блестящо ярко червено червило.

Сега тя лежеше в болничното легло, лицето ѝ беше нашарено с мъртвешки зелени петна, очите ѝ бяха хлътнали и безжизнени. За първи път той разбра просто колко стара беше майка му.

— Ще се оправя, синко — каза тя. — Арчи се грижи за мен.

Арчи, занемарен дребен човечец, който се беше сгърбил в ъгъла, кимна с готовност.

— Аз се грижа за нея, Чарли, момчето ми, няма за какво да се тревожиш.

Чарли знаеше, че тя ще умре. Нейното уморено, сразено лице му подсказваше това. Но той се усмихна и каза:

— Къде са животът и жизнеността, за които винаги съм слушал? Мислех, че ще се затичаш насам-натам да направиш чай.

Тя успя да се усмихне и да покаже счупените си, развалени зъби.

— Скоро, Чарли, скоро.

След това като че ли заспа, а по-късно през нощта почина.

Чарли отиде в голямата къща в Ричмънд.

Долу всичко беше в идеален порядък, с хубава модерна мебелировка, наредена от декоратора, който той беше наел.

Горе единствените две стаи, които изглеждаха обитавани, бяха спалнята на Серафина и присъединената към нея тоалетна стая, където спеше Арчи.

Стаята беше претъпкана с частици от живота ѝ. Снимки на Чарли бяха навсякъде. Негови снимки като момче. Усмиващ се приятно с палачинка на лицето на първото си появяване на сцена. Как пораста, за да се превърне в един дебел млад мъж. Сватбата им с Лорна, две променени украсени лица. Една рядка снимка на баща му със сурово изражение. Серафина на шестнадесет години, слабо хубаво момиче с разкошни червени букли.

След това идваха снимки на Чарли Брик — звездата. Среца с кралицата. Получаване на награда. Отиване на премиера. Те всички бяха тук, един разказ в картини за неговия живот.

В гардероба ѝ висяха стари нейни сценични рокли, мухлясали и избелели от времето, но още носещи мириса на старите времена, на театри, на грим.

Чарли зарови носа си в тях и беше обзет от толкова много спомени, че в гърлото му заседна буца.

Трудно беше да се повярва, че Серафина е мъртва. Неговата Серафина. Майка му.

Тази нощ той спа в нейното голямо легло с балдахин, на следващия ден уреди погребението и успокояваше Арчи, който беше рухнал тотално.

Чарли съжаляваше, че не го беше взел в Холивуд със Серафина. Изобщо нямаше представа колко я е обичал този смешен малък човек.

Лорна се обади веднага щом научи.

— Искаш ли да доведе децата? — попита тя.

— Не, не... Бих искал да присъстват на погребението. То ще е утре. Ако дойдеш у дома към десет, ще можем всички да отидем заедно.

— Да, разбира се. Чарли, наистина съжалявам. Серафина и аз никога не можахме да се сприятелим истински, но тя беше чудесна стара дама, децата я обожаваха.

— Благодаря ти — той затвори, почти разплакан.

Лорна пристигна навреме на следващата сутрин. Не я беше виждала от толкова отдавна, а тя се беше променила. Косата ѝ беше по-дълга и по-пухкава, а беше и напълняла, тъй като, разбира се, току-що беше родила.

Тя го целуна по бузата и миризмата на отдавна познатия ѝ парфюм за момент го накара да си мисли, че нищо не се беше променило между тях.

— Господи, отслабнал си — възкликна тя.

Той прегърна децата. Малката Синди плачеше:

— Искам Сери, тате — каза тя.

Серафина винаги беше настоявала да не я наричат баба.

— Приличам ли на баба? — питаше тя винаги хората.

Джордж пристигна навреме за погребението. Той беше останал, за да пренесе личните вещи на Чарли от къщата в Бел Еър в Бевърли Хилс хотел и след това хвана първия възможен самолет. Реши да не споменава, че Динди даде страхотно парти, на което като че ли присъстваха всички хаймани от Ел Ей, вечерта, когато Чарли тръгна. Наистина се чувстваше облекчен, че шефът му я беше разбрал сравнително бързо.

— Колко дълго ще останеш? — Лорна попита Чарли, докато пътуваха към гробището.

Той сви рамене.

— Предполагам, че веднага ще се върна обратно. Започвам нов филм на тринадесети. Освен това, тук нищо не ме задържа — той я загледа многозначително.

— Аз... аз говорих с Джим и той каза, че ще бъде хубаво, ако дойдеш у дома на вечеря, преди да си тръгнеш.

Той преглътна един язвителен отговор. В края на краищата тя се опитваше да бъде мила.

— Не, мила, съжалявам, мисля, че това няма да стане.

— Ако си промениш решението, ние сме в една стара къща в Айлингтън. Имаме да оправяме още много неща там, но ще стане

хубаво, като свършим с ремонта.

Тя импулсивно стисна ръката му. Неговата студена, нечувствителна Лорна наистина му стисна ръката.

— Доволна съм, че можем да бъдем приятели, Чарли. Искам да бъдем приятели. Джим и аз бяхме много щастливи и доволни, че ти се ожени отново. Натали ми писа и ми разказа, че тя е много хубава. — Лорна се засмя горчиво: — Не бях достатъчно красива за теб, Чарли.

Той се опита да я прекъсне, но тя продължи:

— Не, не започвай да ми говориш лъжи. Веднага щом стана филмова звезда можех да видя как всички нови хора, с които се срещаме, си мислят: „Хъм, не е много умен, можеше да се уреди доста по-добре.“

— Не е вярно — възпротиви се той.

— О, да, вярно е. Знаеш колко са мръсни всички в шоу бизнеса. Веднъж бяхме на едно парти и две момичета си говореха за теб в тоалетната. „Чарли Брик е доста секси.“ — каза едното от тях, разбира се те не знаеха, коя съм аз; „Да — отговори другото — и достъпен също така, защото е скрил жена си някъде. Никога не съм я виждала, но чух да казват, че е кучка.“

— Не ти вярвам.

— Недей. Всъщност няма значение, най-малко сега, но е истина.

Останалата част от пътя до гробищата те седяха мълчаливи, децата бяха странно притихнали на предната седалка.

Вероятно беше истина, размисли Чарли. Хората бяха толкова мръсни, ако съпругата ти не е някоя зашеметяваща красавица. Със съжаление той можеше да си спомни, че даже и той го е правил, среща звезда и си мисли: — Е, жена му не е нищо особено.

Защо хората отдаваха толкова голямо значение на физическите качества? Той самият го правеше. Това беше причината толкова усърдно да се подлага на диета, да излиза само със зашеметяващи звездички и манекенки и накрая да се ожени за една от тях. Хубавата Динди, която нямаше какво друго да предложи, освен външния си вид.

Може би затова той още искаше Лорна, защото тя беше обикновено същество, което го познаваше още от времето, когато беше никой. Не я харесваше, не беше останало нищо сексуално, но все още я искаше.

Погребението беше подтискащо. Като че ли роднини, за чието съществуване никога не беше подозирал, бяха надошли от цялата страна.

По-възрастната сестра на Серафина, Лили, се облегна върху него плачеща и стенеща. Знаеше със сигурност, че никога не се бяха разбирали и че не се бяха виждали от пет години.

— Всички ме ревнуват — беше казала веднъж Серафина. — Ревнуват ме заради младостта и жизнеността ми и заради прочутия ми син. Винаги съм била кралица в семейството.

Серафина имаше седем сестри и трима братя и всички бяха дошли с почителните си синове, дъщери, зетъове, снахи и внуци. Чарли не познаваше почти никой от тях.

Службата беше кратка. Серафина никога не е била набожна жена. След това всички отидоха на гробището, за да видят как ковчегът се спуска в земята.

Чарли скърцаше със зъби. Реши, че погребенията са ненужни. На хората трябва да им се разрешава достойно да умрат в самота и спокойствие. Той взе решение да напише в завещанието си да бъде кремиран незабавно и да няма никакво погребение.

Лорна стоеше до него, както в църквата, така и на гроба. Всеки от тях държеше по едно дете. Веднъж тя го стисна за ръката и той също я стисна в отговор. Никога не беше чувствал някой толкова близък през целия си живот.

След погребението трябваше да забавлява всички роднини в къщи.

Те дойдоха със своите морисоксфорди, минимайнъри и очукани стари фордове.

Нападнаха масата със закуски.

Охкаха и ахкаха. Три деца паднаха в плувния басейн. Един от братята на Серафина започна да разказва мръсни вицове. Лили попита Чарли какво ще прави с всичките вещи на Серафина. Семейният слух беше пуснат. Серафина беше забравена.

Най-накрая в пет часа и последната мини майнър си тръгна.

— Какъв майтап! — възкликна Чарли. — Каква мръсна, ужасяваща шега. Серафина щеше да припадне, ако беше тук.

— Какво ще правиш сега? — попита Лорна загрижено, докато вземаше палтата на децата и се готвеше да тръгва.

— Не се тревожи за мен, мила. Арчи и аз ще похапнем заедно.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш на вечеря? — добави тя срамежливо. — Бих желала да видиш бебето. Много е сладка. Нарекохме я Джема.

— Съжалявам. Не те попитах за бебето ви.

— Всъщност, няма какво да се пита. Едно бебе си е себе и всички си мислят, че техните са най-хубави. В действителност тя малко прилича на Синди.

Чарли се зачуди, дал това не е някакъв намек по негов адрес, но реши, че не е. След това, защото искаше да я зарадва, каза:

— Реших да летя обратно за Холивуд утре. Може би следващия път, като дойда, ще ви посетя.

— Господи, още утре ли?

— Предполагам, че ще се оправя, мила.

Джордж приготви бекон и яйца за Чарли и Арчи. Те седнаха в кухнята и Чарли забеляза как се беше сбръчкал Арчи след смъртта на Серафина.

Ето, аз гоня единствено благоволенieto на успеха, помисли си Чарли, аз съм един изтъркан дребен комик, и чак сега разбрах, кой наистина се е безпокоял за Серафина.

— Ще се изнеса оттук утре, преди ти да си тръгнеш — каза Арчи, очите му бяха зачервени и тъжни.

— Къде ще отидеш?

— Не знам. Ще попътувам малко. Моите приятели в Манчестър искат да се върна там.

— Слушай, Арчи — каза импулсивно Чарли — няма нужда да ходиш никъде, ти беше добър с майка ми. Искам да вземеш къщата. Тя щеше да поиска ти да я имаш.

— Не, Чарли, не — Арчи поклати бавно глава. Няма нужда да ми даваш къща, защото се грижех за Серафина. Освен това, не бих могъл да живея тук без нея.

— Но аз искам да я вземеш. Продай я, прави каквото искаш с нея, тя е твоя.

Арчи стана от масата с достойнство.

— Не. Аз казах не и това означава не. Сега отивам да спя, ще те видя утре сутрин.

Дребничкият мъж излезе и остави Чарли сам. Подтиснат, той също отиде да си легне, в леглото на серафина. Спа лошо, сънува кошмари за самолетни катастрофи. Събуди се плувнал в студена пот в четири сутринта и не можа да заспи отново.

Сутринта Арчи си беше отишъл. Без да остави адрес, нищо — просто си беше стегнал единствения куфар и беше излязъл тихо.

Чарли беше разстроен. Искаше поне да му даде някакви пари.

Джордж му помогна да опакова всички лични вещи на Серафина, които бяха изпратени на склад.

Агентите бяха инструктирани да обявят къщата за продан.

В четири следобед, подсилен от малко марихуана и защитен от Джордж от напирещите репортери, Чарли се качи на самолета за Лос Анджелис.

---

[1] Скъпа спортна италианска кола — Б.пр. ↑

[2] Марки скъпи фотоапарати — Б.пр. ↑

[3] Няколко песни от средата на миналия век, най-популярна от които е песента на Д. Д. Емет от 1859 г., която се превръща в боен химн на Южните щати по време на Гражданската война — Б.пр. ↑

29.

Сутринта след партито по случай годиша Сънди се събуди от звъненето на телефона. Кери се обаждаше от летището.

— Съжалявам че трябва да хукна така, но ти и Стив не се нуждаете от мен, а аз все пак очаквам важни договори.

— Не би ли могла да останеш поне няколко дни? Почти не можах да те видя.

— Знам, но работа зове. А сега ми кажи за кога си определила великия ден? Не забравяй, че искам първа да разбера.

— Не се притеснявай. Ще ти се обадя веднага, ако вземем решение преди да се върнем. Между другото, ако нещата тръгнат, тази вечер очаквам да се преместя у тях.

Кери се подсмихна.

— Със Стив Магнъм на кормилото и ти на мястото до шофьора, бих искала мъничко да заложа на това, че нещата окончателно ще тръгнат.

Сънди се усмихна. Тя се надяваше да е така. Имаше нужда от такъв мъж сега. Имаше нужда от Стив.

Беше прекрасна сутрин. Ясен горещ приятен ден. Стив беше обещал да ѝ се обади щом се събуди. Това вероятно нямаше да е рано, тъй като партито все още се вихреше когато тя си тръгна в четири сутринта, с Мариса и Уди.

Имаше толкова много хора. Стив имаше много приятели. Тя го откри да играе на зарове с група мъже. Тихо го целуна и прошепна:

— Искам да вечеряме вкъщи утре вечер само двамата.

Той беше пиян. Изсмя се и извика:

— Кажете „беса вок“

После затършува в джоба си и измъкна малко пакетче.

— Отвори това когато си легнеш.

Тя направи както той ѝ каза. Пакетчето съдържаше фигури на мъж и жена, уловени за ръце. Ту бяха високи около два инча, идеално направени от солидно злато. Женската фигура имаше два ярки кръгли

диаманта за гърди и още един диамант с форма на круша, поставен на стратегическо място. Мъжката фигура беше на практика цялата в диаманти.

Имаше бележка към нея. Всичко, което пишеше, беше: „Не че искам да се хваля, но...“

Сънди се засмя. Това беше най-вулгарния подарък, който е получавала някога.

Закуската се състоеше от манго и няколко праскови до нейния малък личен басейн. След това тя поплува, за да прогони лекия махмурлук. После направи ежедневните си упражнения под вода.

— Боже, какви сме енергични — беше Динди, скрита от света зад огромна каубойска шапка, цветни слънчеви очила и жълт костюм с панталон. — Бях сигурна, че ще си станала, затова си помислих да намина преди да тръгна.

Сънди изскочи от басейна, като отърсваше водата от косата си и оправяше дъното на бикините си.

— И ти ли заминаваш? Колко жалко. Кери току-що ми се обади от летището. Предполагам, че трябва да се върнеш при Чарли.

Динди избухна в смях.

— Майтапиш се, нали? Аз трябва да се върна на работа, скъпа, яка работа. Казах ли ти, че играя главната роля в „Целият свят обича стриптизьорки“? В оценките на „Въртележка“ се казва, че съм събитието във филма.

— Това е чудесно. Нямам търпение да го видя.

— Ще ти го пусна — каза тя небрежно. — Ти кога се връщаш?

Сънди сви рамене.

— Не знам. Когато Стив поиска.

Динди свали шапката си и отметна глава назад, за да улови слънцето.

— Мисля, че трябва да ти кажа, в края на краищата ние сме приятелки, а аз не съм от тези дете пазят тайни. Все пак, ако бях аз, щях да искам да знам.

— Да знаеш какво?

— Е, мисля, че беше и моя грешка — призна тя. — Но аз бях малко пияна, ти знаеш каква съм си, когато мъжът го надърви, а пък бях любопитна.

— За какво говориш?

— Сънди, не искам да те наранявам. Знам колко си стегната относно секса, а Бог знае какви проблеми си си имала с оня твой смахнат първи съпруг. Но трябва да бъда честна и мисля, че би било най-добре за теб да знаеш.

Сънди каза хладно:

— Моля те, не обиждай първия ми съпруг. Той беше болен, това е всичко, болен. Е, ти почти не си го познавала.

Динди въздъхна.

— Предполагам, че е трябвало да ти кажа по-рано. Познавах го много добре. Всъщност, Бено ме караше да правя секс с двамата. Бях луда по Бено. Представях си се като римска принцеса. Той беше, като всички мъже впрочем, първокласно лайно и след като Паоло умря, той беше толкова нещастен, че ме изрита. Знаеш, разбира се, че Бено и Паоло го правеха.

Пребледняла, Сънди каза:

— Трябва да си си загубила ума.

Динди сви рамене.

— Ако щеш ми вярвай, ако щеш недей, това няма никакво значение. Литни до прекрасния Рим и попитай сама Бено. Мислех, че знаеш, всички останали знаеха. Всички тези високи руси римски графове и принцове се чукат и по двата начина, това им е в кръвта. Виж, тримата се бяхме залостили в хотела за три дни седмицата преди той да умре.

Сънди каза много спокойно:

— Мисля, че е по-добре да си тръгнеш.

— О, мамка му — възкликна Динди — аз ти правя услуга, като ти казвам истината. Мисля, че си живееш в малка въздушна кула или нещо подобно. И все пак, не дойдох, за да ти кажа това. Това, което исках да ти кажа, е за новия ти приятел, мистър Магнъм.

— Не искам да слушам нищо повече, Динди. Не можеш ли да го разбереш?

— Да, мога да разбера, че се опитваш да се затвориш от живота. Е, независимо дали искаш да го чуеш или не, факт е, че аз изучах твоето приятелче миналата нощ. Те всички са копелета, мила, а Стив Магнъм не е по-различен. Той ме изуча на твоето парти, докато ти учтиво бърбеше с неговите гости — тя въздъхна. — В този живот

колкото и да търсиш номер едно, винаги си сам накрая. Можеш да си мислиш, че съм кучка, но аз те харесвам и си мисля, че е по-добре да знаеш за какво момче се омъжваш — тя стана. — Е, това беше, съжالياвам, ако съм те разстроила, но това е в шоуто — тя си сложи шапката. — Между другото, той е фантастичен чукач!

Известно време Сънди седя мълчаливо. Инстинктивно тя знаеше, че Динди е казала истината. Тя изтласка информацията за Паоло назад в ума си, за да се оправи с нея по-късно.

Стив Магнъм.

— Довиждане.

Тя не искаш да слуша лъжите му.

Бързо хукна към бунгалото, събра си багажа и поръча лимузина. После се обади на секретарката на Кери в Лос Анджелис и ѝ продиктува кратко изявление за пресата.

— Заминавам за около седмица — каза тя на момичето. — Кажете на мис Сейнт Мартин, че се чувствам прекрасно. Не искам да ме безпокоят и ще ѝ се обадя след няколко дни.

Тя взе двете златни фигури, които Стив ѝ беше дал, и ги постави обратно в кутията. После написа кратка бележка: „Разбрах, че си фантастичен.“

После сложи вътре и големия си диамантен годежен пръстен.

Мексиканският шофьор пристигна и започна да товари куфарите ѝ в колата. Тя му подаде пакета и бележката.

— След като ме оставите на летището, моля ви да занесете това на сеньор Магнъм.

Шофьорът кимна, заковал поглед в гърдите ѝ.

30.

— Ти си истински приятел. С приятели като теб не се нуждая от врагове — Чарли седеше в бунгалото си в Бевърли Хилс хотел и гледаше втренчено Клей. — Искам да кажа, каква, по дяволите, беше цялата тази история, че ти си я срещнал заедно с майка й? Ти я чука, нали? Майка й — каква торба с боклук. И най-ужасното нещо е, че аз си седя тук като истински глупак и ти вярвам! — той поклати глава. — Благодаря ти много, приятелю.

Клей глътна уискито си бързо.

— Какво искаш да ти кажа, за Бога? О, да срещнах жена ти, чуках я с един пиан италианец в Рим. В края на краищата, когато аз я срещнах отново, ти беше женен за нея.

— Тъпотии! Достатъчно дълго сме приятели. Можеше да ми кажеш.

— Каква щеше да бъде ползата от това да ти кажа? Мислех, че може би тя се е променила. В края на краищата, ако ти бях казал тогава, можеше накрая да ме намразиш!

— Това е страхотно, на теб не ти пука, че аз се направих на истински глупак, като се ожених за някакъв развеяпрах, ти си загрижен само за себе си. Ти си едно егоистично копеле.

Клей с изсипа още едно уиски от бутилката на масата.

— Хайде, Чарли, да го забравим. На всеки се разрешава да направи по една грешка в живота си. Все пак защо се ожени за нея?

— Кой знае? Бях пиан, превъзмогнах Лорна, тя изглеждаше като един хубав невинен малък ангел и се преструваше страшно.

— Така правят половината проститутки в Холивуд — отбеляза Мъдро Клей.

Беше десет вечерта. Чарли се беше върнал в Лос Анджелис преди една седмица и той и Клей току-що бяха видели един специален необработен откъс от „Въртележка“. Натали беше у дома.

— Цял ден и цяла нощ ѝ се повдига ужасно — отбеляза Клей, като се смееше. — Този път ще бъде момче, чувствам го с ташаците си!

След като гледаха филма, те се върнаха в бунгалото на Чарли, приказваха и пиеха. За първи път Чарли излизаше навън, откакто се беше върнал. Беше се заврял в хотела, работеше върху един сценарий и си играеше с магнетофоните и камерите си.

Динди беше постигнала максималната възможна реклама от предстоящия им развод, беше пуснала няколко противоречиви изявления и позираше за безброй снимки, докато адвокатът ѝ не я накара насила да замълчи.

Чарли просто беше използвал изтъркания цитат: „Без коментар“.

Заедно с развалянето на годежа на Сънди Симънс и Стив Магнъм, Динди и Чарли бяха тема на разговорите в шоубизнеса тази седмица.

— Какво ще кажеш да излезем да се позабавляваме? — предложи Клей. — Не толкова често получавам свободна нощ.

— Къде искаш да отидем?

— Ще обикаляме. Можем да пообикаляме и да хванем две хубави малки сладурчета.

Чарли се засмя.

— Не си се променил много, нали? Помниш ли първия път, когато се срещнахме?

— Мога ли някога да го забравя! — възкликна Клей. — Студията Виъртари. Тъкмо спуквах една от чукане в съблекалнята и ти нахлу. Тя толкова бързо си вдигна кюлотите, че си помислих, че ми е помъкнала хуя.

— Ти винаги си бил разгонен стар копелдак — каза Чарли с възторжено подхилване.

— Ти влезе страшно спокоен и каза с педераския си акцент: „О, дали не дойдох в неподходящо време?“ Можех да те убия! Птичката излетя, а за останах без нищо!

— Начало на едно хубаво приятелство.

— Да. Е, ние и двамата изминахме дълъг път от онези дни, нали? Разбира се, ти си в по-добро положение. Прочута филмова звезда. Можеш да искаш всичко от всеки, когато имаше онзи флирт с Мишел Ломанс, не исках да ти го казвам, но ужасно те ревнувах.

— Така ли?

— Разбира се, че беше така. Всеки мъж, който си заслужава топките, щеше да ревнува.

Чарли се засмя скромно.

— Мишел беше забележителна жена.

— Хайде, нека да изпием още по една чаша за Серафина, тя беше влюбена в уискито. Ще ми липсва тази голяма стара дама.

Тържествено, те отново напълниха чашите си и пиха за Серафина.

Клей каза:

— Как би т се сторило да отидем в някоя дискотека?

Чарли поклати глава.

— Ти върви.

— Хайде, ще ти се отрази добре. Все пак ще се радвам да се повозя в тази твоя лъскава кола.

Дискотеката беше претъпкана както винаги. Чарли беше ходил там само веднъж с Динди. Това място го караше да се чувства неудобно. Беше претъпкано със звездички, момчета от плажа, актьори, млади забележителности и няколко възрастни забележителности, които си мислеха, че още са млади, както и проститутки от двата пола.

Клей си проби път и намери място за двамата на бара. Той веднага започна да бърбори с една блондинка, облечена в котешки костюм, която изглеждаше мъртво пияна.

Чарли си помисли, че по-добре щеше да бъде да не беше идвал. Клей искаше да му направи добро, но това наистина не беше неговата среда.

— Ти си Чарли Брик, нали? — запита го едно по-малко и не толкова красиво копие на Динди.

Тя имаше същата ленена коса и големи сини очи.

— Тук съм с приятеля си, но искам да ти кажа, че ти наистина ми действаш.

Тя се размърда в прозрачното си мини и отнесено се потупа по малките гърди.

— Очилата ти са толкова секси. Каква зодия си?

— Дева — отговори Чарли, докато очарован наблюдаваше как зърната ѝ се втвърдяват при собственото ѝ докосване.

— Хм — тя завъртя поглед нагоре. — Така си и мислех. Аз съм Водолей. Аз съм актриса.

Като че ли не знаех, помисли си той.

— Е, мисля си, че най-добре ще е да се връщам при приятеля си. Да ти се обадя ли?

— Не ми се обаждай, аз ще ти се обадя.

— Ъ?

— Нищо. Това е шега. Добре, обади ми се. Аз съм в Хилтън.

Тя отлетя и Чарли се обърна да види как се оправя Клей. Той се оправяше добре, шепнеше нещо на ухото на блондинката.

— Ъ, мисля, че достатъчно поседяхме тук — отбеляза Чарли. — Ще тръгваме ли?

Клей се съгласи послушно, като надраска телефонния номер на блондинката в малко тefтерче. След това предложи да се спуснат по Стрип, за да разберат какво става там.

— Ако имам късмет, ще мога да си намеря някоя четиринадесетгодишна капчица — пошегува се той.

Чарли беше загубил целя си ентусиазъм. Те просто можеха да позвънят за две проститутки, защото всичко на което се натъкнаха по това време на нощта беше поединично. Той дори не беше сигурен дали му се иска да чука.

— Намали, спри до тротоара — каза Клей възбудено.

Срещу тях вървяха две момичета, и двете облечени в плътно прилепнали памучни панталони, прилепнали потници, и двете размахваха велурен чанти с ресни и дъвчеха дъвка. Те дойдоха до колата, когато тя спря, като първо добре се огледаха за ченгета.

— Искате ли малко забавление? — попита първото момиче, като се наведе към отворения прозорец и се взираше в Клей. — Ние ще ви осигурим всяко забавление, което можете да поискате.

Той започна да отговаря, но Чарли изведнъж настъпи газта и колата излетя напред.

— Ей, какво става? — попита Клей възмутено.

— За Бога, и двете смърдят. Дрогирали са се до козирката!

— Не разбрах, че търсиш мис Америка.

— Еби си майката.

Те караха мълчаливо.

— Тогава какво искаш? — попита най-накрая Клей.

Чарли сви рамене. Беше уморен. Това, което наистина искаше, беше да се върне в къщи и да си легне. Те минаваха покрай едно кръстовище.

— Неца се отбием тук — каза той и изви ламборджинито в един голям съседен паркинг.

Сто на сто беше по-добре от това да шарят нагоре-надолу като двама селяндури.

— Добра идея — лицето на Клей просветна.

Чарли си помисли: „За какво е всичко това? Какво, по дяволите, търсим? Да наградим набързо по някоя цица като ученици“. Беше ядосан на себе си, беше ядосан и на Клей.

Мястото беше скапано, с прости дървени маси, наредени около Г-образна сцена. Една келнерка, облечена с черно трико и украсен червен сутиен, им взе поръчката.

Едно момиче излезе на сцената и започна да си върши работата. Тя носеше бански костюм и лента с надпис, който гласеше „Мис Гореща Калифорния“. Имаше огненочервена коса и огромен бюст. Калифорния имаше повече огромни бюстове, отколкото който и да е друг щат, благодарение на всички доктори, поставящи силиконови инжекции.

Тя се движеше енергично, като се изхлузи от банския костюм преди човек да може да усети и остана само с лентата червено-бялосиня^[1] препаска.

— Ще се изпразня от това! — възкликна щастливо Клей.

Чарли въздъхна. Момичето изглеждаше неестествено. Две огромни топки от добре сложена плът. Той поръча бутилка уиски и се захвана бързо да я изпразва.

Следващата изпълнителка беше се огромна гарвановочерна коса и дълбоко изрязана алена вечерна рокля, украсена с мъниста. Тя беше представена като Щурата Харолд и музиката загърмя „Големият прахосник“. Тя автоматично се друсаше на сцената.

Чарли намираще цялата работа за напълно лишена от сексуалност. Клей беше възбуден като ученик, който се чука за първи път.

Между стиптизьорките един комедиант каза няколко слаби скапани вица с типичен бруклински акцент. Чарли анализираще гласа му. Намираще това за много по-интересно от момичетата. Той

притежаваше особен носов изговор, който Чарли искаше буквално да прекопира за персонажа, който щеше да играе в следващия си филм.

— А сега ще ви окажа една двойка диви мустанги! Малката слаба Сакклот и фантастичната Дебела Фани! — каза комедиантът.

Начинът, по който той каза „мустанг“ шашна Чарли. Той измърмори беззвучно, като се опитваше да налучка точната интонация.

Клей се заля от смях, заедно с останалата публика, когато се появиха двете нови стриптизьорки.

Малката слаба Сакклот беше момиче от типа на Туиги^[2], изключително приятна, тя носеше розова мини риза.

Фантастичната Дебела Фани също беше приятна, огромно, подобно на балон момиче. Бухналите му желеобразните крака вибрираха. Тя също беше облечена в розова мини рокля.

Те обходиха сцената като на парад под звуците на „Хелоу Доли“.

— Господи — измърмори Клей — винаги съм мечтал да имам дебело момиче.

Чарли напредваше с уискито и не чувстваше никаква болка, но дори и мъртво пиян нямаше да хареса дебеланата. Малката слабичка беше нещо друго. Тя беше доста привлекателна с лепената си коса и очи на сърна.

Момичетата сваляха дрехите си в такт. Първо оскъдните мини ризи, под които носеха сутиени, пликчета и чорапи, закопчани със старомодни жартиери.

Дебелата Фани беше гротеска, кифла върху кифла, излязла извън всякакъв контрол плът, трясеща се и вибрираща под такта на музиката. В сравнение с нея слабата Сакклот беше скелет, ребрата на който стърчаха от изпит гръден кош.

Комбинацията от двете женски тела беше почти непристойна. Сутиените им се закопчаваха отпред и сега, докато клатеха бедра под едно шумно изпълнение на „Коравосърдечната Хана“, те ги разкопчаха.

— Ще имам дебелата — изпъшка Клей.

Само да може сега Натали да ги види, помисли си Чарли, развеселен от ентусиазма на Клей. Дебелата Фани приличаше на някакво огромно животно. Огромни цици се кандилкаха и спираха. Зърната ѝ имаха размера на целите цици на слабата.

Те привършиха представлението си. Комедиантът излезе на сцената, пусна няколко солени вица и обеща на всички ново брилянтно шоу точно след един час.

Клей хвана човека по пътя му към бара. Чарли поиска сметката и я плати. Щеше да остави колата на Клей и да отиде да си легне. Ако искаше още да кръстосва, Клей можеше да го направи и сам.

Клей бръкна в джоба си и подаде пари на комедианта.

Чарли стана. Беше свалил очилата си, никой никога не го беше разпознавал без тях, а кой искаше да бъде разпознат в такава дупка?

— Хайде — каза той търпеливо.

— Всичко е уредено — каза Клей възбудено. — Всичко е наред.

— Какво е уредено?

— Фантастичната дебела Фани и слабичката. Дадох на този приятел двеста долара и трябва да пресечем улицата за да отидем в апартамента им. Те имат само един час. Какво ще кажеш за такава организация?

— Двеста долара за тези две нередовни. Мисля, че с се побъркал.

— Не съм побъркан. Хайде да вървим.

Чарли го последва неохотно. Натали винаги твърдеше, че Клей би чукал всичко, но това беше абсурдно.

Малката слаба Саклот отвори вратата на апартамента. Беше облечена в халат, обточен с пера от щраус. Тя се усмихваше безсмислено.

Апартаментът се състоеше от една стая и напомни на Чарли първия му сексуален опит, толкова отдавна, в мръсна гримьорна с една актриса. Имаше същата миризма: евтин парфюм и застояла пот.

Клей се впусна ентусиазирано напред.

— Имате ли нещо за пиене? — попита той.

Слабата го изгледа с отсъстващ поглед.

— Само не казвай, че пиячката е част от сделката.

Чу се шум от вода пусната в клозет и дебелата Фани изплува от банята. Тя носеше същия халат като слабата. Тя веднага пое нещата в свои ръце.

— Ако искаш уиски, ще ти излезе по десет долара. Сваляй гащите и се чувствай у дома си, е не чак у дома си, имаме само един час. Всяко по-така се плаща допълнително, разбра ме добре, нали?

Допълнително. А ако вие двамата искате да го направите с мен едновременно, това също е допълнително.

Тя говореше много бързо с фъфлещ тих глас, който не съответстваше на размера ѝ.

Клей погледна Чарли и Чарли погледна Клей и те двамата избухнаха в смях.

— Е, ти сигурно ще можеш да го вдигнеш, но аз сигурно няма да мога — каза Чарли.

— За двеста долара ще опитам — отговори Клей, свали ципа на панталона си и го събу.

— Мисля, че сам още гледам — каза Чарли вежливо, когато слабото момиче се доближи до него.

Дебеланата се отърси от халата си и легна на един диван. Клей се покатери върху нея с глупашка усмивка на лицето.

— Кажи на приятеля ми, че ще го чакам в колата — каза Чарли на слабата и тихо се замъкна.

---

[1] Цветовете на знамето на САЩ — Б.пр. ↑

[2] Много известна английска манекенка от 60-те години. Изключително слаба — Б.пр. ↑

31.

Сънди хвана първия самолет от летището на Акапулко. Посока — Мексико Сити.

Беше си вързала косата, носеше тъмни очила и си купи билета на името на мис Сандс. Не беше решила къде да отиде, но трябваше да се движи бързо, преди да бъде отприщен пороя от пресата.

Годежът ѝ със Стив Магнъм я хвърли в полезрението на общественото мнение. А сега тя трябваше да се махне оттам — особено от Стив. Тя знаеше, че ако той я открие там, ще има извинения и накрая обиди. Не искаше да търпи всичко това.

Веднага щом пристигна в Мексико Сити, тя проучи полетите. Не искаше да пътува много надалеч. После ѝ хрумна идеята за Рио. Защо не Рио? Не се ли беше вързала откакто родителите ѝ бяха умрели, а това беше отлична възможност. Имаше самолет, който излиташе след около час.

Малкото момче стоеше с широко отворени очи до дървената врата. Сънди го забеляза веднага, защото със сигурност изглеждаше твърде малък, за да пътува сам — на около пет или шест години — и второ, беше най-красивото дете, което някога беше виждала. Имаше дълга тъмна коса, която ограждаше лицето му като ореол, и огромни черни очи на овалното лице с маслинен цвят. Ако някога имам дете, помисли си тя, ми се ще да изглежда точно така.

Момчето стоеше съвсем неподвижно, като от време на време хвърляше тревожен поглед с огромните си очи наоколо, очевидно чакаше някого. Когато повикаха пътниците за самолета, то започна да плаче, но без подсмърчане и хлипане; сълзите като че ли просто се оформяха в неговите големи черни очи и се стичаха по бузите му.

Тя се приближи до него.

— Майка си ли чакаш?

Той поклати глава.

— Някой ще дойде ли да те вземе?

Детето кимна.

— Oui, Papa^[1].

— Французойче е — чу тя отегчен мъжки глас зад себе си. — И той е съвсем добре, благодаря ви, така че сега можете да го оставите на мира.

Мъжът улови момчето здрав за ръката и те тръгнаха към самолета, като оставиха Сънди да стои там.

Тя ги последва и ги настигна, докато влизаха в самолета.

— Съжалява — каза тя. — Мислех, че е сам. Просто исках да видя дали има нужда от помощ. Той плачеше.

— Плакал ли? — Мъжът говореше се развеселен глас. — Жан-Пиер никога не плаче.

— О, вие сте Клод Юсан, нали?

Можеше да си отхапе езика, звучеше като някой преситен почитател.

Той не ѝ обърна внимание, просто те заеха местата си без повече да я погледнат.

Тя осъзна, че той очевидно не я помнеше. Беше издокарана и то по най-фрапантния начин, когато се бяха видели в Акапулко. Сега тя беше скрита зад очилата и косата ѝ беше същински хаос. И все пак, той беше грубиян, а детето плачеше. „Жан-Пиер никога не плаче“. Какво смешно и типично мъжко твърдение, касаещо момче на пет години.

Самолетът, който се движеше по пистата, изведнъж се отлепи и полетя във въздуха. Сънди обичаше да лети. Беше толкова ободрително, толкова страхотно.

Тя се почувства отпусната и до известна степен облекчена. Стив Магнъм не беше точно мъж за нея. Тя го беше приела изцяло като грешка. Долу по пътеката Клод Юсан бърбеше на една стюардеса, която му се усмихваше, а белите ѝ зъби проблясваха. Той не беше груб с нея.

Пътуването мина бързо. При междинното кацане Сънди си купи вестници, но там все още нямаше нищо за нея и Стив Магнъм. Тя изпи едно кафе, отиде до тоалетната и отново забеляза момчето да стои само. Тя му се усмихна и то ѝ се ухили в отговор. Двата му предни зъба липсваха и той изглеждаше като малък хлапак. Тя се чудеше къде ли е баща му — вероятно някъде из бара, където се напиваше.

Тя отново пристигна в офиса си направо от летището. Беше уморена и ѝ беше горещо, а копието на костюма на „Сен Лоран“, който носеше, се беше изпомачкало от пътуването.

Маршъл, който беше летял с нея, употреби цялото време на пътуването, като се опитваше да я убеди, че те трябва да се оженят веднага. Той внезапно, по някаква неизвестна причина, беше загубил цялото си спокойствие, след като тя беше спала с него за първи път след партито на Сънди и Стив. Вместо да казва „Помисли си“, „Прецени“, „Знам, че съм много по-стар от теб“, сега той казваше: „Кажки деня, Кери и нека да е по-скоро; всъщност следващата седмица ще бъде идеално“.

Тя седна зад бюрото си и задъвка молива. Беше се натрупала цяла купчина съобщения, които дори не си даде зор да погледне.

Маршъл беше страхотен в леглото. Изненадващо за един петдесетгодишен мъж. Всъщност беше по-добър от двадесет и три годишния актьор, който беше последното ѝ откритие.

Беше майтап да легне с Маршъл. Стариият Маршъл, с когото тя беше работила седем години. Беше почти кръвосмешение и тя трябваше яката да се напие, преди да се върнат в хотела си.

Определено много можеше да се разказва за техниката на възрастния мъж в кревата. Очевидно можеше да издържи цял ден.

Тя тихо се захили. Сега какво можеше да спре женитбата? Тя беше на двадесет и осем години, беше поживяла, беше готова да се задоми с един мъж, а и Маршъл ѝ беше казал, че ще може да продължи с бизнеса си.

Разбира се, майка ѝ, която живееше в хубава къща в Пасадена с брат ѝ и жена му, щеше да получи удар. Винаги когато Кери ги посещаваше, те се опитваха да я устроят с някой хубав и прогресиращ адвокат или счетоводител. Тя щеше да бъде позора на семейството, ако се омъжеше за бял мъж. И какво от това? Тя нямаше предрасъдъци.

Позвъни на секретарката си. Какво, по дяволите? Ако не го направи сега, няма да го направи никога.

— Сю, свържи ме със Сънди Симънс в Акапулко. — Тя реши, че Сънди трябва да научи първа.

— Тя не е там — каза Сю. — Свързах се със Стив Магнъм.

— Дай ми го.

Последва кратка пауза и след това гласът на Стив настойчиво изгърмя в слушалката:

— Къде е тя, Кери?

— Къде е кой?

— Не се прави на умница. Къде е тя?

— Стив, току-що влизам. Пътуването беше скапано и не се чувствам много добре, така че моля те престани да викаш. Ако търсиш Сънди, аз говорих с нея точно преди да замина и тя беше в леглото. Защо вие двамата не се съберете заедно и тогава няма да си толкова нетърпелив всеки път, когато тя излезе да пазарува или за нещо друго.

— Стига си бълвала глупости — каза той студено.

Сю, която имаше навика да подслушва всички разговори на Кери, изведнъж се втурна в кабинета и взе последното съобщение от купчината пред Кери. Тя ѝ го размаха под носа. Кери го прочете бързо.

— Какво, по дяволите, става? — настоя Стив. — Ще ми кажеш ли къде е тя или не?

— Какво се случи? — каза Кери. — Всичко беше чудесно, когато си тръгнах, но тъпата ми секретарка току-що ми показва едно съобщение от Сънди.

— Какво съобщение?

— Тя като че ли е предала съобщение за пресата, което аз трябва да пусна и е казала, че е добре и че ще ми се обади след няколко дни.

— Какво е съобщението за пресата?

— То гласи: „Сънди Симънс и Стив Магнъм решиха да развалят годеща си по взаимно съгласие“.

— Взаимно съгласие, глупости — изръмжа той. — пусна л иго?

— Казах ти. Току-що го виждам.

— Не искам да пускаш това съобщение.

— Ти не си мой клиент, Стив.

— Вече съм, мила. Изпращам ти един голям договор.

— Съжалявам. Ако Сънди иска да направя съобщение, ще бъде принудена да го направя.

— Ако има нещо, което не мога да понасям, то е почтена печка^[2].

Последва кратко мълчание, по време на което тя се чудеше дали да не затвори.

— Тъъ, съжалявам — каза Стив — знаеш ли какво ще ти кажа, ще те наема, въпреки всичко.

— Какво стана между Сънди и теб? — изръмжа тя.

— Какво се случи? Кой знае? Сънди е странна дама. Аз се напих снощи здравата и предполагам, че съм направил нещо, което не е трябвало да правя според нейните объркани представи.

— Нищо особено — той се забави. — Всеки друг би го отминал със смях.

— Какво е то, за Бога? Трябва да е било нещо обидно за Сънди, за да зареже всичко.

— Имах едно малко приключение с една нищо не означаваща курва — едно петминутно чукане.

— И ти каза на Сънди?

— Да не си откачила? Разбира се, че не съм й казал. Но по някакъв начин тя е разбрала. Изпрати ми обратно пръстена с една бележка и просто изчезна. Когато се събудих днес, тя си беше заминала.

— Динди?

— Ъ?

— Беше Динди Сайдн, нали?

— Не знам коя беше Всичките курви ми изглеждат еднакви. Някаква малка блондинка, която е омъжена за онзи английски актьор — как му беше името — Чарли Брик. Истинска откачалка.

— Да, това е Динди. Обзалагам се, че едвам е изчакала да разкаже на Сънди всичко. Честно, Стив, какво те накара да го направиш?

— Един надървен, мила, просто един добре надървен член. Направи ми една голяма услуга — не пускай това съобщение двадесет и четири часа. Само да я намеря и ще я убедя.

— Не знам, Стив, аз наистина трябва...

— Двадесет и четири часа, за Бога, не искам десет милиона долара. Аз наистина обичам това момиче. Дай ми възможност.

— Добре. Но само двадесет и четири часа и след това ако не чуя нищо, ще трябва да го пусна.

— Няма да съжаляваш, когато станеш шаферка на сватбата ни. Сам оси мъчи. Наел съм детектив, който вече лети от Ел Ей. Той ще я открие бързо.

— Добре, разбира се, аз ще си мълча, но не мога да кажа същото за Динди Сайдн.

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за нея. Обади се, ако чуеш нещо.

Страхотно, помисли си Кери, страшно положение. Тя познаваше Сънди. Разбра, че Стив вече беше загубил.

Въздъхна. Ако погледнеше на това от чисто бизнес гледна точка, рекламата беше фантастична.

---

[1] Да, татко (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Негър — Б.пр. ↑

32.

Мардж Линкълн Джеферсън седеше нервно в офиса на шефа на банката. Тя смутено чупеше потни длани. Тайно ги бършеше в роклята си.

Луела многократно я беше инструктирала как да се държи, какво да каже. Но въпреки това тя беше притеснена докато чакаше мъжът да отговори.

— И така, мисис Линкълн Джеферсън, вие сте загубили банковата си книжка, доколкото разбирам. Трябва да бъдете повнимателна, сама знаете; човек трябва да се грижи за банковата си книжка, да знае къде я слага, така че ние да можем да прибавяме тези хубави тлъсти и сочни лихви без проблеми.

Когато каза тлъсти и сочни, очите му оценяваха големите ѝ увиснали гърди, които изскачаха изпод памучната и рокля в един стар мръсен сутиен. Тя пазеше единствения си по-приличен за събирането в събота.

— Да, знам — каза тя, като събираше смелост — но трябва да получа петстотин долара бързо, трябва да ги имам днес.

— Днес? Хм, сигурен съм, че не мислите, че можете да получите каквото и да било днес. Имаме един седемдневен период за проверки, нали разбирате. Все пак ще взема спесимени от подписа ви и ще запиша подробностите и след това, когато дойдете отново след една седмица, всичко ще бъде наред.

Какво щеше да си помисли Луела за това? Може би тя дори нямаше да я допусне до събирането в събота вечер.

Мардж изцеди две огромни сълзи.

— Аз трябва да ги имам днес. Една седмица време е твърде много. Влизам в болница, женски работи, нали разбирате?

Банковият мениджър се изчерви. Той не искаше да слуша за интимните проблеми на тази огромна жена.

Мардж си спомни какво беше казала Луела: „Видиш ли зор, омай с приказки приятелчето“.

Тя стана и се надвеси над бюрото му, като положи огромния си бюст върху него.

— Трябва да ми дадете шанс — каза тя, като си спомни репликата от един стар филм на Май Уест, който беше гледала шест пъти по телевизията — ъ — бъди добър с мен и аз, ъ — ще бъда добра с теб, нали загряваш какво искам да кажа?

Банковият мениджър разбираше твърде добре какво искаше да каже тя. Той прочисти гърлото си и се закашля нервно.

— Ще проверя дали не можем да направим изключение, мисис Линкълн Джеферсън. Бихте ли изчакали една минута?

Щеше да направи всичко тази ужасна жена да се махне от офиса му.

Мардж седеше и чакаше. Ако Хърби знаеше какво прави тя, щеше да я убие, но Луела ѝ беше казала, че всичко е наред. Луела ѝ беше казала, че трябва да го направи, в противен случай нямаше да има повече приятелски кръгове, няма да има повече събирания, няма да има повече партита и забавления.

Една секретарка влезе и се усмихна на Мардж.

— Бихте ли подписали тези формуляри, моля? — попита тя. — Мистър Марвин трябваше да излезе, но ме упълномощи да ви дам петстотин долара от вашата сметка.

Минаха два дни, през които нищо не се случи. Хърбърт ходеше на работа както обикновено. Преглеждаше вестниците всеки ден, като търсеше новини за убийството, но нямаше нищо, освен първоначалните публикации. Убийства ставаха всеки ден в Лос Анджелис и нямаше човек от какво да се възбуди, освен ако имаше някаква допълнителна интрига, например жертвата да е прочута или престъплението да е особено ужасно.

Мардж продължаваше да пита с цвилеция си носов глас:

— Какво направи, хърби? Защо искаш да отидеш в полицията и да кажа, че си бил тук?

Той не ѝ обръщаше внимание. Взимаше повече душеве от обикновено и си мислеше какво би направил, ако беше Сънди Симънс вместо онова вонящо мръсно хипи — Сънди Симънс си сваля дрехите и му се предлага.

Той взе автобуса, за да отиде на работа както обикновено, опита се да си намери място и реши, че веднага щом му платят, ще направи вноска за кола. Не можеше да търпи пътуването с автобус с цялата тази смрад и всичките тези хора. Трябваше да плати наема на къщата, с който беше закъснял вече от два месеца. Трябваше също така да направи месечните вноски за телевизора и хладилника, но колата беше по-важна. Една кола беше от първа необходимост.

За съжаление Мардж не ходеше на работа. Вече не можеше да получи назначение като гола до кръста келнерка.

Хърбърт се изкашля с отвращение. Той не я желаше вече. Тя беше полезна, колкото да му готви и да му пере дрехите, но той можеше да вика понякога прислужница да върши това. Не, след това, което беше видял миналата вечер, не искаше мръсната кучка да се навърта наоколо.

Разводът беше скъпа работа. Той обмисляше внимателно други начини да се отърве от нея...

— Взех парите — обяви Мардж триумфално.

Луела, която стоеше здраво стиснала устни в стария си зелен шевролет, ги взе от протегнатата ръка на Мардж и ги преброи. След това ги сложи в портмонето си и се усмихна.

— Какво умно момиче си. Сега ти наистина си една от нас.

Те се върнаха обратно в къщата на Луела. Тя направи чай от някакви билки и след това прегледаха вестниците от последните два дни, като ѝ показваше всички заглавия, които беше подчертала.

Имаше четиридесет грабежа, дванадесет измами, нападения на банка, тридесет и три изнасилвания и две убийства.

— Трябва да е някое от тези — каза Луела — искам да прочетеш всичко внимателно, докато се запознаеш подробно с това.

— Трябва ли, Луи? Не съм много добра в четенето.

— Ако искаме да разберем какво се е случило със съпруга ти, трябва да го направиш. Ако ние например открием, че той е бил този, който е изнасилвал самата жена в къщата ѝ, той вече никога няма а може да те командва. Ние ще командваме.

Мардж се захили.

— Предполагам, че си права, но Хърби никога няма да изнасили някоя.

— Откъде знаеш? Това, което трябва да направиш, е да се запознаеш с тези истории и да ги споменеш на Хърбърт. Когато уцелиш, ще разбереш веднага по реакцията му.

— Ами ако не е никоя от тези?

Луела сви рамене.

— Тогава ще съчиним някакъв друг начин да открием какво е направил.

— О'кей, Луи. Господи, не знам какво щях да правя, ако не бяхте дошли да живеете точно до нас. Ти си толкова добра с мен, даваш ми да се присъединя към ваши „кръг от приятели“ и тъй нататък. — Тя вана дланта на Луела с топла дундеста ръка — ти промени целия ми живот, наистина го направи.

Луела се усмихна, усмивката никога не стигаше до малките ѝ виолетови очи. Тя разглеждаше Мардж по същия начин, по който го правеше и Хърбърт, като един тромав безмозъчен идиот. Но глупавите жени като Мардж ѝ даваха възможност да преживява.

Какво щеше да каже Мардж, ако знаеше, че „кръгът от приятели“ се състои от много шантави бизнесмени, които можеха да го вдигнат само като се преструваха, че участват в някаква оргия с черна магия? Самотните жени бяха толкова лесни за откриване в Лос Анджелис — вдовици, разведени, актриси, като никога не са стигнали по-далеч от вратите на студиото. След като Луела ги намереше и се сприятелеше с тях, те бяха твърде щастливи да се присъединят към кръга от приятели и никоя не се противеше на така нареченото „сексуално посвещение“. Нещата се свеждаха до факта, че всички те искаха да имат сексуални контакти, и като му сложиш едно почтено име и като ги таксуваш по петстотин долара, всичко ставаше редовно. Луела намираще жените. Съпругът ѝ събираше неудачници от мъжки пол, които плащаха по петдесет долара и присъстваха само по веднъж. Ако Мардж им беше предложена като проститутка за петдесет долара, те вероятно всички щяха да се дръпнат, но самата странност на ситуацията правеше всички доволни.

След два месеца, през които Мардж щеше да бъде „посветена“ от повече от петдесет мъже, Луела и съпругът ѝ тихо щяха да изчезнат с по-голямата част от петте хиляди долара, като оставят отново Мардж смутена и без приятели.

За четири години те бяха обработили почти четиридесет жени по този начин и бъдещето изглеждаше безоблачно, тъй като те не бяха обходили дори половината щат Калифорния. Никоя от жените никога не се беше оплаквала. Какво можеха да кажат? Това беше толкова просто.

Една рентабилна странична линия, която Луела откри, беше да намериш нещо за жертвите, нещо в тяхното минало, което те искаха да скрият. Това често носеше по няколко стотин долара допълнително.

Луела чувстваше, че ако усети нещо за съпруга на Мардж, щеше да изстиска остатъка от спестяванията ѝ. Хърбърт Линкълн Джеферсън изглеждаше с лабилен характер. Най-малко изнасилвач.

Когато Хърбърт се появи на работа в Сюзприм Шофър Къмпани в събота вечер, мъжът на гишето каза:

— Джеферсън, трябва да се явиш долу в главния офис.

— Аз? — глупаво запита Хърбърт.

— Да, ти, има оплакване или нещо подобно.

Хърбърт се обля в студена пот. Оплакване?

Той се мъчеше да реши какво трябва да направи. Трябва да е полицията. Те трябва да открили момичето. Дали да бяга? Накъде? Имаше само някакво долара в себе си и без кола нямаше да стигне далеч.

Не, най-добре ще е да остане и да отрича всичко. Мардж ще го подкрепи в алибито му. Поне се надяваше, че ще го направи.

Единственото нещо, което вероятно можеше да го свърже с този случай, беше верижката на момичето, която намери на пода на колата, но той я беше скрил внимателно под дюшека на леглото си. Мардж почти никога не оправяше леглото, така че вероятността да я намери беше малка. Там беше на безопасно място. Той даже не беше сигурен, че принадлежи на момичето; всеки от неговите пътници би могъл да я изпусне.

В главния офис мистър Снейк, шефът, се люлееше в черен кожен стол. Краката му бяха вдигнати на бюрото пред него. Той говореше по телефона и не обърна внимание на Хърбърт, който беше набутан в офиса от една секретарка. Хърбърт стоеше вцепенен пред бюрото и си помисли дали да не седне. Мистър Снейк не му беше посочил да го стори, а пред лицето на шефовете Хърбърт винаги искаше да прави

само необходимите неща. Поне нямаше полицаи, нещо, за което трябваше да е благодарен.

Мистър Снейк приключи разговора си, тресна слушалката, протегна се за цигара и изръмжа:

— Пикал ли си в плувните басейни на нашите клиенти, Джеферсън?

— Какво? — попита Хърбърт, жълтеникавата му кожа почервения.

— Чу ме. Да или не?

— Не — каза той бързо. Това беше нещо, което не можеха да докажат.

— Уволнен си. Дадох ти шанс да ми кажеш истината и ти го пропиля. Някакво хлапе е снимало филм за майка си пред да излезе и през стъклената врата се вижда как си пикаеш в басейна им съвсем спокойно. Аз самият видях филма този следобед. Събирай си нещата и се махай оттук. Касиерът е приготвил чета ти със заплатата до днес.

Мистър Снейк взе отново телефона и докато Хърбърт се обърна да си тръгне, беше вече зает с разговор.

33.

След случката с Клей и двете стриптизьорки Чарли изпадна в дълбока депресия. Той се затвори в хотелското бунгало с вечно верния Джордж и отказваше да види когото и да било, освен ако не беше по работа, свързана с филма, който той трябваше да започне. Филмът беше комедия, наречена „Фред“.

Главната женска роля трябваше да играе Лоръл Джоунс, едно грозно приятно момиче, което беше предложено за награда, но не я беше спечелило: миналогодишния Оскар за най-добра второстепенна роля. Тя дойде на вечеря с Чарли в хотела му, като доведе съпруга си, за когото беше женена от два месеца, дългокос член на нашумялата напоследък поп-група „Сънс“.

Чарли ги хареса и двамата. Те непрекъснато говореха за политика, замърсяването на въздуха в световен мащаб, глада по света. За Чарли това беше една ободрителна промяна от разговорите, които се въртяха или около филмовата промишленост, или около това кой кого чукаше.

Лоръл и съпругът ѝ Флос бяха вегетарианци и замисляха да се откъснат от работа за шест месеца, за да се захванат с проблемите на глада в Индия.

— Така е през седемдесетте, човече — каза Флос. Помагаш на хора, които не могат да си помогнат сами.

Лоръл кимна, очите ѝ светеха от одобрение.

— Да, но какво ще стане с кариерите ви? — попита Чарли. — Вие и двамата сте едва в началото. Знам, че прогресирате много добре, но ако зарежете всичко точно сега...

— Всичко сме обмислили — каза Флос.

— Да — присъедини се Лоръл. Флос и момчетата са записали достатъчно много, така че това ще им помогне да задържат темпото, а аз ще правя друг филм след „Фред“.

— Човече, ако не можеш да отделиш шест месеца от живота си, за да помогнеш на други човешки същества, просто не зная — Флос

тъжно поклати глава.

Чарли се опита да си припомни какво той беше направил, за да помогне на други хора. Винаги даваше на Джордж старите си дрехи и беше подарил повече от петдесет хиляди долара на различни благотворителни организации през последните няколко години. Това, разбира се, се приспаднаше от данъците. Преди няколко месеца го бяха поканили да направи публично обръщение в защита на бездомните, но той го беше отхвърлил, не защото не вярваше в каузата, а защото го притесняваше да се появява пред публика, освен ако не играеше. Той беше подписал петиция заедно с редица други видни хора за легализирането на марихуаната. Лоръл и Флос, и двамата по на деветнадесет, го караха да се чувства много стар.

След вечеря той предложи да изпуснат по една доза и да послушат малко музика.

Лоръл и Флос размениха усмивки.

— Ние вече се отказахме — каза Лоръл.

— Да, ти или не се нуждаеш от това, или не и ние установихме, че сме достигнали точката, в която нямаме нужда от това повече — Флос прекара ръка през дългата си руса коса. — Ти давай — добави той.

Овчедушно Чарли сложи настрана цигарата, която беше извадил.

— Не, аз не се нуждая от това — просто си мислех, че вие, ъ...

— Всички мислят, че всичко, което правим, е да се дрогираме, пробни бракове и все такива глупости. Лоръл и аз искаме да покажем на хората, че нашата главна грижа е за бъдещето на света, в който живеем. Всеки иден и двамата медитираме за около час. Това е най-великото. Хвърли си дрехите, човече, и медитирай, това е по-добре отколкото да се друсаш.

След като си тръгнаха, Чарли съблече полото си на черни райета и събу панталоните. Как ли медитира човек?

Той седна със скръстени крака на пода, като се опитваше да се вгълби. После, след пет минути, той каза: „Майната му!“, запали си дозата, пусна някаква музика и си легна.

Освен Лоръл Джоунс във „Фред“ се предвиждаше да играят още шест страхотни момичета. Чарли, който имаше право да одобрява актьорите, каза на Сай Хамилтън младши да наеме когото пожелае.

Бяха само малки роли и Чарли прост не искаше да се притеснява да прослушва цяла дузина звездички.

Сай каза по телефона:

— Слез долу в офиса, глупако, от тук преминават по-сладки гълъбчета от всички, които някога си виждал.

Чарли се чудеше какво прищпорваше мъже като Сай и Клей непрекъснато да търсят достъпни момичета. Те бяха семейни, така че какъв беше смисълът? Колко момичета можеш да чукаш наведнъж? Когато беше женен за Лорна, той никога не си даваше труд да се оглежда; съществуваше само Мишел. Но като премислеше това, той трябваше да признае, че преди Динди беше точно такъв — търсеше най-красивото лице, най-големите гърди, най-дългите крака. Нямаше значение дали бяха адски тъпи, интересуваше го само външния вид. Под всички лъвски гривии от коса, изкуствени мигли, имаше ли въобще някакви наченки на мозък?

— Окончателно си научих урока — довери Чарли на Джордж, който беше свикнал да слуша интимните изповеди на шефа си. — Повече никакви тъпи звездички.

Джордж кимна целомъдрено. Нямаше нищо против да намаже от някоя, която Чарли беше отхвърлил.

* * *

Първия ден от снимките Чарли работеше с висока шест фута и два инча червенокоса Теймз Мейсън.

Тя се усмихна и ококори големите си лешникови очи.

— Мистър Брик, такова удоволствие е да се работи с вас. Просто обожавам всичките ви филми. Не знаете какво вълнение е за мен днес — тя говореше със силен южняшки провлечен акцент.

Чарли се скри зад героя, когото играеше, и стана Фред. Въпреки че акцентът беше очарователен, той нямаше планове да се сприятелява с когото и да било от филма. Щяха да го познават като Фред и това беше всичко — с изключение на Лоръл. Тя и Флос започваха да виждат много от Чарли, който обичаше да ги слуша.

Той ходеше у тях и се запозна с техни приятели. Те бяха от филмовата тълпа — млади продуценти на записи, певци, музиканти.

Повечето от тях носеха хипи облекло и приеха Чарли твърде лесно. Това, което му хареса беше, че никой не изглеждаше впечатлен от това кой е той; всъщност, той въобще не беше сигурен дали някой знае или му пука за това. Той просто беше още един приятел на Лоръл и Флос.

Той отиваше да ги вижда почти всяка вечер след работа, къщата им беше отворена за приятели. Една мексиканска двойка се грижеше за къщата и винаги беше пълно с храна.

Чарли си вземаше личния запас от трева, защото въпреки че Лоръл и Флос не пушеха, те не възразяваха техните приятели да го правят, а повечето от тях го правеха.

От гледна точка на Чарли всичко беше наред. Той си взе няколко дълги и широки връхни дрехи, торбести панталони и мъниста като знак на любов. Спря да носи тежките си очила с рогова рамка и мина на бабешки телени очила. Не можеше да си пусне коса заради филма, но планираше да го направи веднага щом той свърши.

— Изглеждаш великолепно, човече — каза му Флос — наистина си част от седемдесетте.

Чарли се усмихна. Той седеше на пода в хола им, като гледаше диапозитиви с пеперуди, които се прожектираха на стената и слушаше нов албум. Той подаде тревата, която държеше на светлокосото момче до него, което на свой ред я подаде на едно момиче.

— Ти наистина трябва да се отдадеш на медитиране — отбеляза Флос. — Лоръл беше много объркана, докато не я посветих в това.

Чарли кимна.

— Да, ще се опитам.

Той идваше у тях вече от десет дни и Флос все му повтаряше, че трябва да медитира. Около единадесет часа всяка нощ Лоръл, Флос и техните приятели тържествено се събличаха, сядаха с кръстосани крака и мълчаха наред стаята поне половин час.

Чарли наистина не можеше да разбере смисъла на всичко това. Никога не е бил ентузиазизиран от идеята за групов нудизъм.

Лоръл имаше съвършено тяло. Всичко беше много малко и стегнато. Флос беше мускулест и висок. В тяхната къща сексът като че ли беше нормално явление. Имаше две спални на разположение на техните приятели и често някоя двойка се вмъкваше в някоя от тях, прекарваше около час и после се появяваше отново.

Чарли хвърли око на едно момиче. Тя беше англичанка и той я беше виждал само веднъж преди това в къщата. Не беше хубава. Имаше нервно намусено лице с подозрителен поглед, но при всяка дискусия тя винаги говореше интелигентно. Беше млада, много мършава, с дълга кафява коса. Чарли всъщност никога не беше говорил с нея, но тя прие една доза от него и улови втренчения му поглед, когато си събличаше дрехите да медитира. Беше толкова слаба, че гърдният ѝ кош изпъкваше, имаше миниатюрни навирени нагоре гърди със сплескани зърна.

Когато се облече, той я потърси.

— Вие сте англичанка — отбеляза той.

— Бих казала, че това е очевидно — отговори тя, като го гледаше с подозрителните си очи.

— Да, разбира се, така е. Лондон с лек примес на севера.

— Така е. Защо не медитираш? И защо си ми зяпнал тялото? Не съм красива.

— Ъъъ, е, скъпа, е, ъъъ, със сигурност не си грозна.

Тя избухна в смях. Имаше зъби на малко момиче.

— Бих искала нещо сладко. Мислиш ли, че има шоколадова торта някъде наоколо?

— Да отидем и да вземем.

— О'кей.

Те мълчаливо излязоха. Тя не направи коментар относно колата му, просто се държеше така, като че ли се е качвала в лимузини през целия си живот.

— Карай към пазара в Дофени — нареди тя.

Той отиде до там и те взеха шоколадови торти, бисквити, американски орехи, различни сладоледи и захаросани пръчки.

— Какъв пир! — възкликна тя.

Горкото хлапе, помисли си той, тя вероятно не е яла. По всяка вероятност живееше в някаква съборетина на Стрип.

— Да се върнем ли у Лоръл и Флос? — предложи той.

— Както искаш.

Бих искал да чукам, мислеше си той. От Динди насам не беше имал никоя. Но по дяволите с това, той искаше повече от едно бързо изчукване, искаше някаква връзка с момиче, с което би могъл наистина да поговори.

На следващата вечер той научи от Лоръл, че момичето беше лейди Филипа Лонгмийд и че тя е на посещение при майка си и втория си баща, които имаха къща на Бевърли Драйв.

Докато разговаряше с лоръл, като я беше хванал точно преди часа за медитация, Филипа седеше на пода и изсипваше шоколадова торта с шепи в устата на едно женствено момче.

Чарли се приближи и каза:

— Ще медитираш ли тази вечер?

Тя ви рамене.

— Може би, ако няма нещо друго за правене. А ти?

Той бързо поклати глава.

— Със сигурност не.

— Нека всичко да изскочи — запя женственото момче.

— Бих могъл да те заведа у дома — осмели се да каже Чарли.

— Кой, мен ли? — попита момчето.

Филипа натика последното парче от шоколадовата торта в устата на момчето.

— Обикновено не се прибирам вкъщи толкова рано, но ако имаш трева, ще дойда у вас.

По време на пътуването до хотела тя говореше за последните студентски вълнения.

— Много е тъжно да гледаш как тези хлапета ги бият по главите.

После тя заговори за голям рокфестивал на открито, който ще се проведе в Сан Франциско следващата седмица.

— Лоръл и Флос ще ходят. Мога да отида с тях.

В хотела тя разрови неговите албуми с явно неодобрение.

— Нямах ли някакви нови парчета? Не, предполагам, че нямаш.

Най-сетне тя избра един албум на Ролинг Стоунс, които харесваше. После постави мръсните си крака на една маса и започна да пуши дрогата, която той ѝ беше дал. Тя дръпна няколко пъти много дълбоко със затворени очи и изпускаше дима бавно през ноздрите си.

Чарли седеше срещу нея. Той изпитваше силна нужда да спечели одобрението на това момиче. Искаше тя да разбере, че той може да е прехвърлил тридесетте, но че не принадлежи към онова ужасно постаро поколение; беше все още млад, все още в крак с модата.

Те слушаха Стоунс мълчаливо. Когато албумът свърши, тя каза:

— Ако искаш секс, просто ми кажи. Не, че съм се затръшкала, но ако кажеш, нямам нищо против.

Той веднага се развълнува.

— Не, не — каза той. — Не се притеснявай, това е последното нещо, за което мисля.

— Предполагам, че не ме намираш за особено привлекателна при всички тези красиви едрогърдести откачалки, с които си имаш работа. Лично аз мисля, че сексът е духовно нещо.

Той кимна.

— Съгласен съм.

— Така ли? — тя беше учудена. — Наистина ли?

— Да, когато аз харесвам наистина някое момиче — не е толкова важно да легна с него в кревата, искам да кажа — предпочитам преди това да говоря с него. Сексът заради самия секс е просто...

Той се спря, като търсеше думи. О, само ако Клей можеше да ме чуе сега, помисли си той.

— Мисля, че човек може да се контролира, наистина мисля така. Повечето стари мъже мислят твърде различно. Приятелите на моя втори баща винаги са се опитвали да се вредят при мен, това ме отвращава.

Повечето стари може!! Чарли се задави. Тя мислеше ли, че той е стар? Той беше само на тридесет и девет, слаб като пръчка, в отлична форма, издокаран по последна мода. Как беше възможно тя да си мисли, че той е стар?

— На колко си мислиш, че съм? — попита той.

Тя сви рамене, нейният любим жест.

— Не знам на колко си.

— Не, хайде, сериозно, опитай се да отгатнеш. Колко би ми дала?

— Ако кажа, че си много стар, само ще се ядосаш, а ако кажа, че си твърде млад, ще те полаская.

— На колко съм?

Тя го прецени с присвити очи.

— Тридесет и девет — каза тя най-сетне.

— Майтапиш ли се?

— Не, защо? По-млад ли си или по-стар?

— Точно го закова, съвсем точно. Как разбра?

Тя сви рамене.

— Изглеждаш на тридесет и девет.

— Изглеждам на тридесет и девет?

Тя се усмихна с особено зла усмивка.

— Казах ти, че ще се ядосаш.

— Не съм ядосан — каза той бързо. — Защо трябва да съм?

Тя стана и си гриза ноктите мълчаливо няколко секунди.

— Аз съм на осемнадесет и се чувствам стара, затова мога да разбера, че сигурно е много ужасно човек да е на твоята възраст.

— Ще те закарам до вас — каза той рязко.

Това момиче беше идиотка.

— Няма нужда да си правиш труда, така или иначе няма да се прибирам още, трябва да се срещна с приятели на Стрип.

Тя беше по-лоша и от раболепните звездички с техните безцеремонни маниери.

— Чудесно — каза той студено. — Ще ти извикам такси от рецепцията.

— Довиждане — каза тя — благодаря за тревата.

После Чарли се обади на Теймз Мейсън, чийто телефон беше взел за всеки случай.

Тя дойде при него за по-малко от половин час, дългото ѝ шест фута и два инча тяло беше облечено в широка пижама на цветя. Тя си осигури кариерата за десет минути, като предложи ролята ѝ във „Фред“ да бъде разширена и след това се съблече, за да разкрие тяло на амазонка.

Чарли се люби с нея бързо и непълноценно и я изпрати в къщи с обещанието, че ще бъде написан още един епизод за нея.

Когато тя си тръгна, той се почувства по-самотен от когато и да било. Ако не беше това, което е, тя нямаше да дотърчи така.

Така наречени актриси, те не струваха дори колкото едно лайно.

34.

От летището Сънди тръгна направо към хотела. Чувстваше се уморена и ядосана. Каква глупачка беше да вярва на мъж като Стив Магнъм! А възнамеряваше да се омъжва за него! Каква връзка можеше да очаква едно момиче с женена няколко пъти филмова звезда?

Проблемът беше там, че тя не водеше нормален живот. Беше пристигнала в Холивуд депресирана и затворена в себе си, беше направила два филма, бързо един след друг и Стив Магнъм го беше изиграл в най-подходящото време.

Тя се съблече и поръча един хамбургер и млечен шейк в стаята си. Поиска също така да ѝ пратят вестниците, но там все още нямаше нищо за нея и Стив. Ако не се появи на следващия ден, тя просто щеше да се обади на Кери, за да разбере какво става.

Тя решише косата си на прозореца се възхищаваше на гледката. Струваше ли си да лети до Рим, за да разбере истината от Бено? Не, разбира се, че не, защото Динди казваше истината, и сега, когато тя я знаеше, всичко си идваше на мястото. Паоло като че ли никога не се наслаждаваше истински, когато я любеше; винаги ѝ се струваше някак си отнесен, понякога отегчен. Единствените времена, когато той наистина беше страстен бяха, когато успяваше да я убеди да коленичи пред него докато той се наслаждаваше на светлото ѝ красиво тяло в огледалото.

Двамата мъже в живота ѝ, Раф и Паоло, никога не я бяха забавлявали истински.

Като си помислеше за това, тя чувстваше топлина по тялото си. Тя гневно се мушна в леглото. Много добре знаеше какво означава тази ярост. Когато историята със Стив Магнъм приключи, тя ще може да излиза като другите момичета и да завърти флирт с първия мъж, когото хареса достатъчно.

Не можеше да заспи. Мислите я връхлитаха една след друга. След един час въртене насам-натам тя взе две хапчета за сън, от тези, които ѝ бяха дали в Рим след смъртта на Паоло. За първи път от тогава

тя имаше причина да ги ползва. Тя мразеше да гълта лекарства след като беше видяла какво сториха наркотиците с Паоло, но се нуждаеше отчаяно от сън.

Най-накрая заспа, дълбок тежък сън, защото хапчетата бяха силни, а и тя не беше привикнала към тях. Тя сънува Стив. Той беше в леглото с нея, свали нощницата ѝ и започна да мачка гърдите ѝ с груби ръце. Тя стенеше в съня си. Той прикова ръцете ѝ и проникна грубо в нея, тя се задъха, обгърна го с крака и заби нокти в гърба му. След това беше на влакче на ужасите, цялото ѝ тяло беше опънато, нервите ѝ бяха готови да експлодират във фантастичен оргазъм. Нищо нямаше вече значение, освен да стигне върха на планината и когато тя достигна върха, започна да се смее, облекчението и радостта от това бяха невероятни.

След това отвори очи навреме, за да види Клод Юсан да се свлича от нея.

Тя остана неподвижна за момент, съзнанието ѝ беше в мъгла.

Спокойно той запали цигара. Дръпна от нея веднъж и ѝ я подаде.

Тя я отблъсна, истината за това, което току-що се беше случило, бавно ѝ се изясняваше. По някакъв начин той се беше вмъкнал в стаята ѝ и я беше изнасилил, а тя дори не се беше събудила — или може би беше?

— Какво правиш тук? — попита тя с нисък глас, като разбра колко е странен въпросът веднага след като го зададе. — Как влезе?

— Имам си своите начини. Просто отговорих на поканата ти в самолета.

— Каква покана?

Той се засмя.

— Мила лейди, знам какво искаше, дори може би без ти самата да знаеш.

Тя се засрами. Толкова очевидно ли беше, че тя се нуждае от мъж?

Тялото ѝ беше в размекнато състояние на невъздържаност и удовлетвореност.

Ръцете му започнаха отново да я галят.

— Ако греша, ще си отида — каза той.

Тя седна бързо в кревата.

— Изчезвай оттук!

Той зарови ръка в косата ѝ и я дръпна назад. След това я целуна дълго и силно.

— Така е по-добре — каза той — сега ние може да имаме една честна връзка без да минаваме през всички тези merde^[1] на срещи и други подобни хлапашки истории.

Тя изстена, като отговаряше на тялото му. Какво щеше да загуби? Беше твърде късно да побеснява и да надава викове за изнасилване, а още от първата им среща в Акапулко тя беше привлечена от него.

— Добре — промърмори изненадана от самата себе си.

— Ти си умна жена, Сънди — каза Клод със съвсем слаба следа на фрески акцент в говора си — сега аз ще те любя, докато си будна, а утре ще се опознаем.

Докато детективите на Стив Магнъм проследят Сънди, тя и Клод Юсан вече бяха неразделни. Стив беше бесен. Той беше сигурен, че причината, поради която Сънди избяга от него в Акапулко, е френският режисьор. Той изръмжа на Кери да пусне съобщението за пресата, което тя направи веднага, причинявайки много предположения и клюки.

Стив веднага започна да излиза с всяко достъпно момиче в града. Той дори спря да обвинява Динди и излезе и с нея. Тя веднага се впи като пиявица, като постепенно се отърваваше от съперниците и се наместваше като постоянна негова компаньонка.

Кери потрепери при последния избор на Сънди. Клод Юсан имаше репутацията на подло, цинично копеле, което се ползваше с голям успех при жените. Жена му беше лесбийка и той имаше две метреси в Париж, като и двете му бяха родили деца. Беше блестящ режисьор, но очевидно беше убийствено да се работи с него и беше напълно безпощаден, когато ставаше въпрос за чувства на другите хора. Носеше се също слух, че е готов да се впусне в каквато и да е сексуална перверзия, особено в оргии.

Кери поклати глава. Изобщо не ѝ се струваше от типа мъже на Сънди. Искаше Сънди поне да ѝ телефонира. Не беше чула нито дума от нея и въпреки че ѝ остави съобщение в хотела в Рио, тя не ѝ се обади.

Маршъл каза:

— Не се притеснявай. При положение, че се върне навреме за другия филм, останалото не е твоя работа. Тя ти е клиентка, това е всичко.

— Тя ми е и приятелка — отговори Кери и продължи да се притеснява.

Клод Юсан беше в Рио за да се срещне с двама актьори, които искаше за филма си. Тъй като това щеше да бъде първият му американски филм, той искаше за всяка роля най-подходящия актьор.

Той даде на Сънди сценария да го прочете. Тя беше въодушевена от него. Тя искаше главната роля; беше чудесна роля.

— Коя имаш предвид за Стефани? — попита тя несприлично една нощ.

— Искам актриса със страхотен потенциал — отговори Клод — жена като Банкрофт или Едуърт. Една американска Мор.

Тя замълча. Очевидно той никога нямаше да избере нея, въпреки че беше сигурна, че може да изиграе ролята. Стефани, богатата съпруга от Бевърли Хилс, която живееше в имение със съпруга си, застаряващ екзхибиционистичен banker... Един ден в къщата им нахлуват две момчета, които чукаат Стефани и насилват мъжа ѝ да гледа. Те остават, като държат двойката затворници, докато постепенно верността на Стефани се прехвърля от съпруга ѝ към момчетата и тя става като тях.

— Скоро ще трябва да се връщам обратно в Ел Ей — отбеляза тя по-късно същата вечер. — Наистина трябва да уведомя Кери, че съм тръгнала.

— Не те спирам — каза той безцеремонно — нашето споразумение е да правим каквото искаме и когато искаме.

— Но аз не искам да заминавам. Знаеш, че съм подписала договор за филм.

— Филм? Така ли наричате тези лигави парчета боклук, които правите?

Те бяха заедно само две седмици. Тя знаеше, че сигурно е влюбена, защото не ѝ пукаше какво правеше той, тя искаше само да бъде с него. Той беше невероятно груб с всеки — келнери, прислужнички, администраторките от рецепцията на хотела, той се отнасяше с всички тях като с боклук. Имаше презрително отношение към всички.

Един ден тя го попита:

— Как можеш да говориш на хората по този начин?

— Ако те нямат по-голяма амбиция в живота от това да бъдат слуги, заслужават всяко отношение, което получават — изръмжа той.

Тя беше притеснена от държанието му. Усмивваше се на келнера, на който той беше крещял наскоро, даваше бакшиш на прислужничката, която той изхвърли от стаята, приказваше приятелски с гувернантката, която той беше наел временно да се грижи за сина му.

Жан-Пиер беше мило малко момче, въпреки, че беше много тих за петте си години. Клод почти не забелязваше неговото съществуване, но Сънди прекарваше много време с него. Тя го вземаше на плажа, за разходки и започна да го учи на английски.

— Защо той е с теб? — попита тя Клод един ден. — Ти никога не му обръщаш внимание къде е майка му?

Той не ѝ обърна внимание, навик, който имаше, когато не искаше да отговаря на въпроси.

Тя въздъхна. Той беше невъзможен, труден, разглезен мъж. Но когато я любеше всяка нощ, беше толкова вълнуващо и красиво, че тя предпочиташе да не обръща внимание на недостатъците му.

Знаеше, че повече не може да отлага разговора с Кери. Не ѝ се искаше да ѝ се обажда, тъй като знаеше, че тя ще я критикува, но трябваше да го направи, тъй като щеше да се връща в Лос Анджелис. Нямахше да е толкова лошо. Клод щеше да лети за Париж за една седмица и след това също щеше да се върне в Ел Ей.

— Ще доведеш ли Жан-Пиер със себе си — попита тя — или той ще остане в Париж при майка си?

— Майка му не го иска повече при себе си — отговори кратко Клод — обикновено той стои при баба си, но тя е болна, така че предполагам, че ще трябва да го задържа при себе си.

— Много ме натъжава начина, по който се отнасяш с него — каза тя — ти не му обръщаш внимание. Не те ли е грижа?

— Той е с мен, нали? Това трябва да означава, че ме е грижа, нали? — Беше ядосан. — Можех да го оставя, но аз го взех със себе си.

— Да го взема ли в Ел Ей с мен утре? — попита тя импулсивно. — Разбираме се много добре. Мисля, че той ме хареса и в края на краищата ти ще бъдеш при нас след седмица.

Той се обърна. Те лежаха в кревата, докато си почиваха преди поетия за вечерта ангажимент.

Тя докосна нежно гърба му.

— Моля те, разреши ми да дойде с мен, Клод, това ще бъде като частица от теб близо до мен. Ще ми липсваш толкова много. Можем да телефонираме на гувернантката сега и да ѝ кажа да му приготви багажа. Излитам чак следобед, така че има достатъчно време.

Той изрита завивките и легна по гръб.

— Люби ме по начина, по който ми харесва и ако се получи добре, ще видим.

---

[1] Лайно — (фр.) — Б.пр. ↑

35.

Адвокатът на Чарли му се обади на снимачната площадка.

— Тя е съгласна на плащане наведнъж — съобщи той. — Адвокатите ѝ са я посъветвали да настоява за издръжка, но тя реши да приеме предложението ви.

— Вродената ѝ лакомия е надделяла — каза Чарли облекчен. — Знаех, че така ще стане. Приключете с цялата история колкото се може по-бързо.

Той затвори зарадван. Струваше си парите, които трябваше да плати — всичко, за да откъсне Динди Сайдн изцяло то живота си.

Динди също беше зарадвана. Чарли Брик си беше изпълнил предназначението и да се отърве от него плюс получаването на голяма сума пари в брой беше повече, отколкото беше очаквала.

Всичко се нареждаше както го искаше. „Целият свят обича стриптизърки“ вървеше успешно. Тя се радваше на голяма популярност и не само заради филма. По вестниците името ѝ се споменаваше непрекъснато като момичето, което утешава Стив Магнъм след разваления му годеж. И това беше така, тя го утешаваше; нищо не можеше да го утеши по-добре от един дълъг непристоен сеанс с камшик. И тя нямаше нищо против това. Всъщност, тя наистина се забавляваше добре, а и освен това чукаше едно красиво светло русо момче от басейна, което идваше у тях три сутрини седмично, обслужваше я и след тава обслужваше басейна.

Наистина беше много удобно така, както се подреждаха нещата — Сънди се беше свързала с Клод Юсан, а Стив обвиняваше него за държанието на Сънди. Разбира се, Динди беше достатъчно умна за да разбере, че Стив страдаше от нереализираната любов, но това беше само защото той беше имал връзка със Сънди, факт, който беше признал на Динди в пияно състояние. Тайничко Динди се възхищаваше на Сънди. Мис Симънс със сигурност знаеше как да сграбчи един мъж за топките.

Тя се питаше как ли се справя Сънди с милия Клод. Някога, в Рим, Динди беше имала акт с жена му, докато той седеше изцяло облечен на едно канапе и наблюдаваше. Въобще не ѝ беше говорил, просто ѝ платил парите, които ѝ бяха обещали от агента, завел я там. Сънди със сигурност си я биваше да се забърква с ексцентрици!

Когато филмът ѝ приключи, Динди планираше да посети Лас Вегас със Стив. Той имаше навик да залага веднъж годишно. В същото време тя можеше да получи бърз развод от Чарли. Тя просто беше толкова нетърпелива да се отърве от него, колкото и той от нея и ако изиграеше картите си правилно, може би — да се надяваме — би могло да има шанс Динди Брик — по рождение Сайдн — евентуално да стане мисис Стив Магнъм.

— Чух, че всички отивате на този рокфестивал — каза Чарли на Лоръл небрежно.

— Да — съгласи се тя. — Ще бъде толкова страхотно, наехме автобус да ни откара и ще спим на открито в палатки. Флос казва, че ще бъде красиво изживяване. Хей, защо не дойдеш?

— Не, вие не ме искате с вас, ще бъдат само хлапета...

— Чарли, моля те, ела. Знаеш, че обичаме да си с нас. Флос ще бъде шашнат като му кажа, че идваш.

— Може би бих могъл да дойда с колата до там, мога да следвам автобуса ви с колата.

Тя направи гримаса.

— Това би изглеждало малко странно. Не можеш ли да дойдеш с нашия автобус? Мик идва, Тина, Рекс, Джени, Филипа...

— Е, ако си сигурна, че има място.

— Сигурна съм. Ще прекараме страхотно. Ще тръгнем в петък, веднага след като свършим снимките.

Той кимна. Защо да не отиде? Беше един от тайфата, те го бяха приели. Освен това той искаше да види отново Филипа, да ѝ докаже, че не е толкова стар, колкото тя изглежда си мислеше.

Когато приключиха с работата, той накара Джордж да го закара до един магазин за хипарски дрехи, където се зарови в понча, армейски куртки и тениски, на които пишеше „Не се друсай, а вземи това.“ Най-накрая той избра бяла кенарена риза в индийски стил, велурено яке с ресни, подобно на тава, което Флос винаги носеше.

Вън в мерцедеса Джордж се питаше колко време ще продължи тази фаза.

Чарли реши да не ходи у Лоръл и Флос тази вечер. Той нареди на Джордж да го откара направо в хотела. Имаше много съобщения от хора, които искаха да се свържат с него. Натали Алън беше оставила името си няколко пъти миналата седмица, а Маршъл К. Маршъл искаше той да му се обади колкото е възможно по-бързо. Това бяха единствените две обаждания, които Чарли се чувстваше задължен да направи.

Той се обади първо на Натали, като се чувстваше виновен за онази вечер, когато излизаха двамата с Клей.

— Е, е, страннико — каза тя. — Какво правиш със себе си? Опитвам се да се свържа с теб дни наред.

— Съжалявам, скъпа — отговори той топло. — Бях толкова зает с филма, че нямах и минутка свободно време.

— Със сигурност си имал за Клей онази нощ. Той се върна залитайки в къщи в четири сутринта и вонеше на бъчва. Какво правихте вие двамата?

Той смени темата.

— Защо не дойдеш на площадката някой ден да обядваме набързо? Ще изпратя Джордж да те докара.

Бих искала, но съм страхотно изтощена, не мога да излизам от къщи. Защо ти не определиш някоя вечер, сега, когато съм те хванала по телефона, да дойдеш за вечеря. Какво ще кажеш за утре?

Следващата вечер беше четвъртък и той искаше да се приготви за пътуването през уикенда.

— Не мога.

— Тогава в петък или още по-добре ела през деня в събота и остани за вечеря.

— Не, не мога, скъпа, заминавам за уикенда.

— Къде заминаваш?

— Заминавам за онзи, ъъ, големия рокфестивал.

Натали се засмя.

— Какво ще направиш?

Чарли каза отбранително:

— Рокфестивалът на открито. Сигурно ще е страхотно.

— Кой по дяволите, те накара да направиш това? Ще бъде пълно с дрипи. Гледах репортажа по телевизията за предишния и беше невероятно. Всички тези мръсни хлапета, ти ще ги намразиш, Чарли.

Как тя знаеше какво щеше да намрази и какво нямаше да намрази? Проблемът на Натали беше там, че тя не беше в крак с времето.

— Клей там ли е? — попита той.

Кат все още се смееше, тя каза:

— Минутка само, ще го повикам.

После той чу приглушения разговор и смях, докато тя обясняваше на Клей къде ще ходи той.

— При децата-цветя, доколкото чувам — каза Клей, като също се смееше. — Намери ми някоя малка тринадесетгодишна сладурана.

— Да, а ти не желаеш ли да дойдеш с мен?

— Да, искам. Натали иска да знае какво мислиш за вечеря в понеделник.

— Чудесно.

— Приятно прекарване. Ще се видим тогава.

След това Чарли се обади на Маршъл К. Маршъл.

— Бих искал да се срещна с теб — каза Маршъл. — Боя се, че имам лоши новини.

— Лоши новини ли? Какви?

— Искам скоро да се видим, Чарли, да си поговорим сериозно.

— Какво е това, за Бога? Ако има нещо, което не мога да търпя, това е неизвестността.

— Виж, ако си свободен на обед утре, ще дойда в студиото.

— Защо не сега? Не можеш ли да наминеш сега.

— Не, не мога — изръмжа Маршъл. — Имах тежък ден и съм в леглото.

— Не мога ли да намина да те видя. Искам да кажа, ако е толкова важно.

— Не е въпрос на живот и смърт, просто е разговор по работа, който мисля, че трябва да проведем и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Като всички актьори Чарли не можеше да чака. Когато опреше до неговата кариера, той беше свръхчувствителен.

— Ако не възразяваш, ще бъда при теб след половин час.

— Добре, ти си клиентът.

Маршъл затвори и огледа спящата Кери, която лежеше до него. Тя имаше най-красивата кожа, която някога беше виждал, богат горещ млечен шоколад. Той я разтърси за да я събуди. Бяха се тръшнали в леглото в пет часа, а сега беше почти осем.

Тя се събуди с усмивка.

— Ти никога не си удовлетворен, нали? По-лош си от деветнадесетгодишен гимназист. Ако се омъжа за теб, ще ме изцедиш за нула време и...

Той прокара месестата си ръка, пожълтяла от пурите, по твърдите ѝ изопнати гърди.

— Отпусни се, Чарли Брик ще намине, така че си размърдай секси задника, отивай си в къщи и решавай кой ден от следващата седмица ще бъде. И аз имам предвид следващата седмица. И без повече офлянквания.

Тя се усмихна.

— Това, което обичам у теб е, че все още ми говориш, като че ли съм малката секретарка, която ти навремето нае.

Беше негов ред да се усмихне.

— Какво е толкова по-различно сега?

Правя го с шефа, пардон, с бившия шеф — тя си обличаше копието на розовия костюм на Карден, с което отиде в офиса този ден. — Ще се срещна със Сънди на летището сутринта, така че ще ти се обадя, когато се върна в офиса. Долу на стълбите прислужницата пукаше Чарли Брик в момента, в който Кери си тръгваше.

Маршъл слезе долу в дъс халат в кестеняв цвят. Кери му изстреля топла целувка и излезе.

— Това момиче си го бива — отбеляза той.

— Много е привлекателна — съгласи се Чарли.

Беше чул слуховете, че Маршъл възнамерява да се жени за нея.

Те влязоха в хола и Чарли прие едно бренди.

— Е, хайде — каза той, като едва сдържаше раздражението си — какви са тези лоши новини?

— Не исках да говоря за това по телефона — каза Маршъл. — Човек никога не знае, кой би могъл да подслушва, а новините в този град се носят достатъчно бързо и преди да разбереш какво става, някой

ще те скрита отзад. Работата е там, Чарли, че следващият ти договор може да бъде анулиран.

— Какво?

— Да, знам, дяволски е шибано. „Въртележка“ ще донесе много пари и чух, че Фред не може и да върви по добре, но ти знаеш каква е индустриализацията сега, всички се плашат. Много, страшно много си стискат парите. Не могат да се споразумеят, а и откровено казано никога не съм бил впечатлен от този сценарий

— Но това са безсмислици. Моите филми носят пари, още не съм имал провал. Все още съм един от десетте най-касови филмови звезди. Това е смешно

Сигурно е смешно и те ще го разберат. Виж, това няма да те засегне много. Мислех си, че ще се зарадваш на малко свободно време.

— Не ми харесва да не работя — каза Чарли студено — не ми харесва да си седя на задника, докато някои по-нови и по-млади актьори си пробиват път. Намери ми нещо друго, което да правя — независим, евтин, художествен филм. Нямам нищо против да сменя амплоато си. Ще сваля цената си, ако има нещо, което наистина харесам. Вземи участие в работата.

— О'кей, Чарли.

— Дори може да се съглася сам да финансирам нещо.

Маршъл поклати невярващо глава.

— Вие актьорите сте едни и същи, дори сами ще си платите, за да се видите на екрана!

36.

— Какво е това хлапе? — попита Кери с отворена от учудване уста.

Сънди изглеждаше невероятно красива в жълтата рокля. Буйната ѝ коса обгръщаше почернялото ѝ лице. Тя се усмихна.

— Жан-Пиер, запознай се с Кери. Кери, това е Жан-Пиер Юсан.

Малкото момче се загледа в Кери сериозно и протегна ръка.

— Ау — въздъхна Кери — ако бащата поне малко прилича на сина си, разбирам защо си се хванала.

— Бащата е също така красив — засмя се Сънди — о, Кери, толкова съм щастлива!

— Личи ти, в действителност изглеждаш чудесно. Искам да ми разкажеш всичко, но първо да отидем в колата преди някой блуждаещ фотограф да те открие и да те нападне. Между другото, защо ми каза да няма репортери на летището?

Сънди кина към момчето.

— Клод настоя. Както и да е, те щяха да задават само тъпи въпроси за Стив Магнъм.

— Трябва веднага да се захващаме за пробните снимки, трябваше да си тук преди две седмици.

— Съжалявам, но всичко беше толкова чудесно, че не можех да се откъсна и да дойда.

— Разбирам те.

След пробните снимки те отидоха до Шато Мармон, където Сънди събра останалата част от багажа си. Беше се получило огромно количество поща, което тя беше помолила да ѝ съберат.

— Не знам защо не си ги накарала да ти препращат всичко в Акапулко — каза Кери — това е нелепо, може да има нещо важно.

Сънди поклати глава.

— Единственото писмо, което би могло да има някакво нищожно значение, може да бъде от леля ми в Англия, а тя пише само два пъти

годишно. Всъщност, не мога да си представя от кого са всичките тези писма.

— Ще бъдеш изненадана от какви хора получаваш писма, когато си прочути. Вероятно други агенти се опитват да те откраднат!

Сънди се засмя.

— Ще ги отворя вкъщи. Толкова съм възбудена от това. На Жан-Пиер ще му хареса къщата с океана до нея, нали миличък?

Тя побутна малкото момче и то се усмихна, нещо, което вече започваше да прави.

Кери каза:

— Наех къщата вчера, всичко е наред. Минах през няколко магазина, купих туй онуй, наистина не мога да разбра защо искаш да се върнеш в Малибу.

— Не съм вързана за Малибу. Това ще стане в някоя страхотна малка къща, надвиснала над морето, далеч от всичкия този смог и псевдообщество. Мисля, че Клод ще я хареса.

— Клод ще се мести ли при теб?

— Надявам се. Кери, знам, че ще го харесаш, просто не мога да чакам вие двамата да се запознаете. Искан да устроя едно малко барбекю парти, когато той пристигне, може би само ти и Маршъл, Бранч, ако се е върнал и може би Макс Торп.

Групичката ми изглежда забавна. Защо не поканиш Динди и Стив, за да стане истински майтап?

— Те заедно ли са?

— Ключи, а Джойс Хабър си го получи. Разбрах, че така е ухапано шишето, че вече е голям зор да го вдигне.

— Ти наистина си отвратителна.

Но тя се смееше и още веднъж Кери се удиви на промяната в нея. Господи, лош или безразличен, Клод Юсан със сигурност беше направил една нова Сънди.

Те спряха до апартамента на Кери да приберат Лимбо. След това отидоха направо в къщата.

— Страхотна е — възкликна Сънди. — Много по-добре отколкото си мислех. Защо не вземеш един бански и да поплуваме? Хайде, Жан-Пиер, иди да се преоблечеш.

Тя отвори куфара му и му хвърли един малък бански. Либо тичаше наоколо, полудял от възбуда.

— Не мога да остана — каза Кери натъжена — бих желала, но съм извън офиса цял ден, а имам доста неща да върша. Утре пресконференцията ти е за два следобед. Ще уредя да дойде кола да те вземе в един. Мисля, че ще е по-добре да не вземаш детето. Прислужницата ще дойде утре в десет, остави я тя да се грижи за него. Има няколко интересни предложения, които искам да обсъдя с теб, така че мисля, това може да стане утре на вечеря в дома на Маршъл.

— Искам да разбера всичко за това. Ще има ли сватба?

— Слушай, хлапе, трябва да бързам, ще ти се обадя по-късно. Имам един списък с местните служби в кухнята в случай, че се нуждаеш от нещо, а и с мен можеш да се свържеш винаги по телефона.

— Няма да имаме нужда от нищо. Ще поплуваме, ще хапнем и ще си лягаме рано.

Океанът беше топъл и полюшваше големи вълни, които събориха Жан-Пиер и караха Лимбо да тича в бесни кръгове по брега. Сънди сложи малкото момче на раменете си и нагази във водата.

По-късно, когато детето беше вече в леглото, тя разопакова няколко неща, нахрани Лимбо и тръгна да изучава къщата. Кери ѝ се обади и си поприказваха малко. Клод не го направи, въпреки че беше обещал.

Тя се чудеше дали той ще хареса къщата. Щеше да бъде спокойно място за него. Едно място, където той наистина можеше да се отпусне. Той беше така увлечен от работата си, винаги мислеше за нея, непрекъснати дискусии и срещи.

Тя реши, че така е добре. Един мъж трябва да е посветен на работата си. Не ѝ пукаше дали тя ще работи някога отново. Ако нещата тръгнаха добре с Клод, може би нямаше. Щеше да ѝ стига просто да бъде с него, да се грижи за него, да има деца от него, много, много деца и всички да приличат на Жан-Пиер.

Тя въздъхна. Това беше блян. Той още беше женен, а и дори да беше ерген, тя знаеше, че той не е от семейния тип мъже. Е, не я беше грижа. Те просто можеха да живеят заедно. Тя нямаше да го връзва.

За какво ѝ беше и тази кариера в края на краищата? Никой не го беше грижа за нея като актриса, като личност. Всички искаха да видят колкото се може повече от гърдите ѝ, краката ѝ и всичко друго, което можеш да предложи. Даже и да станеше звезда, пак щяха да искат това от нея.

Тя седна и започна да преглежда пощата си. Кери беше права. Две писма бяха от агенти, които предлагаха услугите си; бланки, предлагащи коли, телевизори, домакинско оборудване; кратко писмо от леля ѝ с приложена изрезка от английски вестник, в което тя се оплакваше от оскъдните дрехи на Сънди на снимката. И три големи плика, всички надписани с един и същ неграмотен почерк. Тя прегледа клеймата и отвори първо най-старото. Пластмасово пликче падна от него. „Сънди, кога ще...“

— О, Господи! — изстена тя.

Беше пълно с мръсотии за това какво писателят искаше да направи с нея, въобразяваше си, че прави и твърдеше, че те скоро ще го правят.

Тя го прочете набързо. Беше гадно. Тя го скъса.

Другите две бяха подобни, делириум на един болен мозък.

Беше подтискащо и поради това, че човекът изглеждаше толкова сигурен, че те ще бъдат заедно. Тя беше доволна, че авторът не знае къде е тя в момента; поне знаеше само хотела, където беше досега. В пристъп на паника тя телефонира в Шато и им каза да не дават адреса ѝ.

Нямаше за какво да се притеснява. Кери беше казала, че всички актриси получават писма от този вид.

Тя легна, като се чувстваше зле, очакваше с нетърпение светлината на утрото.

37.

Това беше третият душ на Хърбърт за деня. Хладката вода се стичаше по слабото му тяло без косми. Очите му бяха здраво затворени, докато си мислеше как беше хванал дебелината си съпруга да прави онези курвенски неща. Разкрачила крака, тя беше в съседната къща и изчукваше всички, които бяха дошли. Разбира се, от прозореца, където се беше навел да наблюдава, той нямаше добра видимост, но със сигурност знаеше какво става, о, да, със сигурност знаеше.

Беше хубаво, че не каза на Мардж че е уволнен от Сюзприйм Шофър Къмпани. Сега беше свободен да я шпионира. Всъщност, беше свободен да прави каквото си иска по цял ден и цяла нощ.

Той излизаше от къщи, като че ли продължаваше да работи нощна смяна, по едно и също време. После щеше да прекара вечерта или в киното, където даваха филм на Джак Милан със Сънди Симънс, или щеше да отиде на бар с голи до кръста сервитьорки и да наблюдава гледката със студени безчувствени очи.

Той знаеше кога Мардж планира да излезе. Тя ставаше напрегната и нервна, суетеше се около него, като се опитваше набързо да го изкара от къщи. Той беше така добър да излезе бързо, но после щеше да се върне и да наблюдава гадното й държане през прозореца на съседите.

Парите свършваха. Ще трябва да си намери скоро друга работа. Не се притесняваше, защото доста време преди да го уволнят прояви достатъчна далновидност да открадне от Сюзприйм Шофър Къмпани няколко бланки и си беше написал блестящи препоръки.

Когато намери работа, ще напусне Мардж — просто ще си тръгне и ще я остави. Защо трябва да работи здравата, за да храни тази мръсна повлекана?

Първо той реши, че ще изтегли нейните спестявания и ще си купи кола. Ще я измами да подпише нещо, за да му даде достъп до парите или пък той ще подправи подписа й. Това не би трябвало да е много трудно.

— Цял ден ли ще стоиш тук, Хърби? — изстена Мардж зад вратата.

Тя винаги стенеше за нещо, задаваше му тъпи въпроси за банкови обири и изнасилени жени. Тази сутрин му беше казала:

— Хърби, не е ли малко трудно да изнасилиш жена, ако тя не го иска?

— За нищо друго не мислиш, освен за секс — беше отговорил той с отвращение.

— В това няма нищо лошо, нали? Спомням си как беше изплезил език, когато работех на онова място по голи цици. На теб ти харесваше.

— Сега не го харесвам, ти си дебела крава. Не се ли срамуваш от тялото си?

Мардж потропа силно по вратата на банята.

— Ще се напикая в гащите, ако не ме пуснеш.

Неохотно, той изскочи изпод душа и като се покри с пешкир, отвори вратата.

Тя скочи вътре и като показа за миг дебелиите си бедна, се плъосна върху тоалетната чиния.

— Ей, Хърби, помниш ли онова убийство там на, ъ... , Милър Драйв, съвсем близо до Стрип? Помниш ли го? Някакво младо момиче — тя спря. — Какво има?

Той беше пребледнял. Пешкирът падна от ръцете у и той се вторачи в нея ужасен. Тя знаеше. Кучката знаеше!

С чувство на триумф Мардж разбра, че най-сетне е попаднала на нещо. Луела беше права! Нейният план даде резултати! Цялото изучаване на вестници и запомняне на имена на улици, банки и жертви си струваше.

— Какво знаеш? — попита той грубо.

— Достатъчно — отговори тя, като си спомни съвета на Луела да запази спокойствие. — Достатъчно, за да те тикна зад решетките за цял живот.

Тя добави последното изречение импулсивно; звучеше добре. Лана Търнър го беше казала в последния филм преди две вечери, а момчето на което го беше казала се беше сринало, заровило глава в ръцете си и молило за милост.

Хърбърт не направи нито едно от тези неща. Той просто стоеше гол, без косми по тялото, хапеше долната си устна и присвиваше малките си зли очи.

Мардж се почувства добре. През всичките години на техния съвместен живот Хърбърт се отнасяше към нея като към някаква мебел, тормозеше я и дори я биеше. Нищо чудно, че се беше запуснала да надебелее. Години наред преди да срещне Луела тя почти не излизаше от къщи, освен за да отиде на пазар. И въобще нямаше секс след като тя загуби бебето. Не че Хърбърт беше някакъв голям чукач — напред-назад като заек и право под душа — но това беше по-добре отколкото нищо. По-късно Мардж започна да трупастящо негодувание срещу него, особено след като намери гадните писма, които той пишеше на всички онези превъзнесяни филмови звезди. Въпреки това писмата бяха помогнали; вместо Хърбърт тя вземаше писмата в леглото и си представяше, че той говори на нея.

Умът на Хърбърт работеше трескаво. Как беше разбрала кучката? Да не би да е говорил насън? Как беше разбрала? И, което беше по-важно, какво искаше от него?

— Какво ще правиш? — попита той, вдигна пешкира и го уви около себе си, като се опитваше да остане спокоен и хладнокръвен и да не бие дебелата кучка в случай, че е казала на някой. Може би беше споделила с тази гадна съседка или с някои от мъжете, с които беше на онези отворителни сексуални оргии.

— Не се тревожи — Мардж се отмести от тоалетната. — Защо трябва да правя каквото и да било? Ти си мой съпруг, нали? А съпругът и съпругата трябва да се държат заедно.

Импулсивно тя го обви с ръце и се потърка в него.

Той с ужас разбра какво иска тя.

— Да, ти си ми съпруг и аз съм ти съпруга, така че дори да исках да ида при ченгетата, нямаше да е правилно, нали?

Тя изведнъж смъкна евтината си памучна рокля, като я дърпаше нетърпеливо през главата си. После освободи мамутските си гърди от розовия сутиен и ги разтърси пред него.

— Предполагам, че ще трябва да направим някои от тези неща, които женените хора обичат да правят, ъ? Предполагам, че ще бъде много забавно — тя издърпа пешкира около кръста му.

Той стоеше съвсем неподвижен. Ако той направи това с нея, може да хване нещо. Беше я видял с всички онези мъже; сигурно гъмжеше от бацили.

Но тя не искаше той да ѝ прави това. Тя искаше да ѝ прави нещо много по-интимно, нещо, което се беше опитала да го накара да направи още когато се ожениха, но той беше отказал.

Сега не можеше да откаже. Ядът заседна в гърлото му и той се залови за работа.

По-късно, когато Мардж излезе усмихната, триумфираща и неизмита, Хърбърт писа на Сънди Симънс, като изливаше всичките си желания и нужди и изля цялото си отчаяние в чисто найлоново пликче. Тя беше всичко, което той имаше в живота си, единственото красиво нещо.

Той излезе, пушна писмото и след това отиде да я види във филма на Джек Милан. В киното прекара останалата част от деня и гледа филма четири пъти. Излезе след като плъзна ръка по крака на нищо неподозираща жена. Преди тя да може да се оплаче, той беше излязъл.

Той си купи вестник и седна в едно кафене, като изучаваше обявите за работа. Загради няколко възможности. Утре ще трябва да си намери работа. Нямахте пари, а сега, когато Мардж знаеше какво беше направил, той едва ли можеше да си позволи да излезе и да я напусне; тя ще пусне ченгетата след него за нула време.

Единствената възможност, осъзна той, е да се отърве от Мардж — да се отърве от нея веднъж завинаги.

Това трябваше да се обмисли и трябваше да се направи.

38.

— Не мислех, че изобщо ще те видя тук — каза лейди Филипа.

Тя седеше до Чарли в автобуса, дългата ѝ тънка коса обрамчваше негримираното ѝ лице. Беше облечена в алена щампована свободна рокля. Беше без обувки.

— Защо не? — попита Чарли, като се чувстваше до голяма степен част от тайфата в новото си одеяние.

— Е, ти си от тези филмови звезди, нали? Големи коли и къщи. Заобиколени от имущество. Имуществата са това, към което се стремиш, нали? Ти сигурно употребяваш и жените като имущество. Каж ми една жена за теб сексуален предмет ли е или не?

— Не, не е — отговори той остро.

Това нервно момиче имаше страхотния талант да го ядосва.

— И имуществата не са моята страст. Аз дори нямам собствена къща.

— Пълни глупости — тя започна да се смее. — Нямах даже една малка собствена къщичка, това наистина е кофти.

— Има ли нещо, което да не харесваш в мен? — попита той студено.

— Нищо в теб персонално. Във вас изобщо. Искам да кажа, че ти си част от така нареченото общество, ти си един от тях, а не един от нас. Защо се влачиш с нас?

— Аз не се влача с теб — пътувам си с Лоръл, Флос и останалите. Защо това те дразни?

— Защото ти принадлежиш към друго поколение. Същият си като майка ми. Ти не принадлежиш към нас.

Споменаването на различните поколения нарани Чарли. Той се зазяпа през прозореца, като си мислеше, че щеше да е по-добре да не беше тръгвал.

След известно време Филипа каза:

— Бих желала да полетя. Имаш ли нещо?

— О, аз съм добър, защото те снабдявам с трева, нали?

— Да, ако ти харесва, ще ти платя като спя с теб.

— За втори път ми предлагаш секс. Нямах ли пари?

Тя се изчерви.

— Казах ти, че не си падам много по секса, за мен парите са по-важни, така че ти предлагам по-маловажното.

— Страхотно! — Може би щеше да е по-добре с някое едрогърдо тъпо момиче. — Между другото аз дори не познавам майка ти.

— Няма нужда да я познаваш. Ти си част от големия шоубизнес, нали?

— Такива са и Лоръл и Флос — отбеляза той меко.

— Те са различни.

Той извади една доза, като се чудеше дали ще е добре да пушат в автобуса. Не му се искаше, но трябваше да прави компания на Филипа и затова запали. След две минути Флос беше до него. Той изсъска:

— Полудял ли си? Ако ченгетата ни спрат, няма да има никакво пътуване.

— Съжалявам — каза Чарли и бързо загаси цигарата.

Филипа се засмя.

— Всички са токова напрегнати. Опиташ се да си направиш кефа с малко трева и това е кофти.

— И аз мисля така — съгласи се той.

— Да, но останалата част от твоята невротична възрастова група не мисли така.

Ето че започна отново, още един намек аз годините му.

— Те не искат да видят младите да се наслаждават на всички неща, които те не са имали. Те мразят да мислят, че ние правим това, което искаме, обличаме се както си искаме, друσαμε се и правим секс без да чувстваше вина от това.

— Ти се чувстваш виновна за секса.

— Не.

— Да, в противен случай щеше да ти хареса.

Тя спокойно обясни:

— Не ми харесва сексът, защото не мога да стигна до какъвто и да било организъм. Така съм устроена.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. Хайде сега, започни да ми обясняваш, че ти си този единствен мъж, който може да ме докара до пълен и красив

оргазъм.

— Може и да съм — той започна да се чувства леко възбуден. Може би щеше да успее.

Тя се засмя тъжно.

— Знаеш и колко много стари мъже са ми казвали това?

— Колко много стари мъже си имала?

— Четири, е, добре, пет, ако искаш да броиш втория ми баща, но той беше гаден. Той съобщи една интересна подробност, че майка ми също не може да достигне до оргазъм. Какво ще кажеш за това? А тя е женена два пъти и има безброй приятели.

— А аз си мислех, че ти си модерно момиче! Но ти си наистина очарователно старомодна, даже си изучакала и собствения си втори баща. Не можа и да го направиш поне с баща си?

Тя сви рамене.

— Наистина не ми пука дали ми вярваш или не. Вече съм минала етапа, когато се тревожех от това какво мислят хората за мен.

Той се чудеше колко време ще трябва на Джордж да дойде и да го вземе. Лейди Филипа Лонгмийд беше откачена девойка и не беше това, от което той имаше нужда.

Лоръл дойде по пътеката.

— Нали е гот? — попита тя ентузиазирано, лицето ѝ светеше и беше зачервено. — Още само три часа и след това една прекрасна нощ под звездите. Нали не си забравил спалния си чувал?

— Ти не ми каза, че трябва да взема спален чувал.

— Така ли? Понякога съм такава забравана. Фили, ще може ли Чарли да се мушне при теб?

— Мисля, че точно това иска той.

Лоръл се усмихна.

— Обичам ви и двамата. Знаете това нали, наистина ви обичам.

Тя ги докосна и двамата по раменете, като че ли беше лечителка проповедничка, и отмина по пътеката.

— Бяхме заедно в училище в Швейцария — отбеляза Филипа — учехме френски, да готвим и да мастубираме.

— Сега какво правиш? — попита Чарли.

— Мотам се. Трябва да уча съвременен дизайн, но точно сега си почивам, за да се съвзема след аборта. Всъщност, не ми се налага да правя каквото и да било истинско; имам много пари — акции от

тръстове и тям подобни. Когато се върна в Лондон, ще купя една къща някъде в Хемпстед или може би в провинцията и ще я превърна в комуна. Хората ще могат свободно да идват и да с отиват и да правят каквото си искат. Никакви правила, само един приятен живот без усложнения.

— И ти ще плащаш всички сметки?

— Защо не? Имам парите, защо да не ги употребявам за други хора. Какво правиш ти с всичките си пари?

— Плащам данъци, грижа се за децата си и плащам сметки. Понякога си купувам кола или камера, или нещо друго, което ми харесва.

— Включително и жена, един сексуален предмет.

— Като човек, който не се интересува от секса, ти говориш само за това.

— Майка ми изобщо не знае за какво става въпрос. Тя е като теб, винаги се опитва да бъде умна. Тук ме праща на психоаналитик. Влизаш вътре да се видиш с него и той те кара да съблечеш всичките си дрехи и да легнеш на един диван. Всичко трябва да се вижда. Той казва, че може да види точките на напрежение по тялото по този начин. Какво ще кажеш за това? Трябва да е бил шокиран, когато за първи път ме видя; нищо, което да напълни алчните ум малки очички.

Чарли се засмя. Можеше да си представи сцената.

— Защо отиде?

— Майка ми е член на управителния съвет. Няма да получа парите си докато не стана на двадесет и една години, така че междуременно тя ми подхвърля милостиня толкова, колкото мисли, че трябва да получа. Всъщност, тя не може да ме понася, това е взаимно. Би ли желала да се запознаеш с нея? Тя с удоволствие ще се запознае с теб.

— Каниш ли ме?

Тя се прозя.

— Не ти ли писна вече с мен. Обикновено ставам досадна още в самото начало на една връзка.

Е, тя беше различна.

* * *

Фестивалът се провеждаше на ливадите около една голяма стара селска къща. Акри и акри зеленина гъмжаха от хиляди млади посетители, които непрекъснато се увеличаваха.

Гледката беше доста впечатляваща. Те пристигаха пеш, с коли, мотоциклети, автобуси и влакове. Колоритна процесия, някои от момчетата носеха бебета, няколко дребосъка се мотаха из тълпата. Почти всички бяха с дълги коси и широки дрехи. Нормално облечените хора гледаха с подозрение.

Можеха да се забележат няколко полицаи. Те се движеха по двойки и изглеждаха сурови и стегнати в своите тъмни униформи.

Току-що започваше да се стъмва. Лоръл и Флос заедно с тяхната група се движеха уверено през тълпите, като се мъчеха да намерят добро място за да отседнат за през нощта. Павилиони за хотдог, хамбургери и сладолед бяха пръснати наоколо. За през нощта се издигаха палатки. Някои хора носеха само одеяла, върху които да легнат.

Филипа вървеше мълчаливо до Чарли, който носеше тежкия ѝ спален чувал. Не беше си го представял точно по този начин. Лоръл съвсем определено беше споменала палатки и той си беше помислил, че цялата работа ще бъде уредена. Беше си представял луксозни палатки, издигнати на хълм, но в никакъв случай спални чували между тълпата.

Беше уморен от работата през деня в студиото, горещото и рано пътуване с автобуса, а сега от дългото вървене пеш. Умираще от глад и страшно му се пикаеше. Едно момиче със замаян ви седеше на тревата и кърмеше доста едро бебе. Две тийнейджърчета — фенове разпознаха Флос и се закикотиха около него. Една група момчета с кожени якета минаха гордо край тях, всички бяха с мазни коси и горделиви физиономии. Над всичко това висеше острият горчииво-сладък аромат на марихуана.

Лоръл и Флос най-накрая намериха място, където да се установят и лоръл обиколи и попита всичките си приятели сладко:

— Това устройва ли те? Сигурен ли си?

Филипа каза на Чарли:

— Трябва да отида до кенефа.

Най-сетне нещо общо! Те тръгнаха заедно да търсят палатките за облекчение, като Флос ги уверяваше, че не са много надалеч.

Всъщност те вървяха десет минути преди да ги намерят, през което време се мръкна и Чарли се чудеше как ще намерят пътя на връщане.

— Чакай ме точно отпред — изкомандва той Филипа.

Тя му пусна една усмивка.

— Знаеш ли, не си чак толкова лош. Не мога да си представя майка ми да прави това.

Страхотно, помисли си той. Трябваше да подгоня майката!

В ужасно смърдящата мъжка тоалетна едно брадато момче си биеше инжекция, стар колан беше вързан здраво около ръката му, вената беше изпъкнала. Две други брадати физиономии се въртяха наоколо и гледаха. Чарли се измъкна колкото се може по-бързо навън.

Филипа се забави и след това излезе разчорлена.

— Не можеш да повярваш какво става там — забеляза тя — две жени ченгета претърсват всички за ЛСД или трева, или каквото и да е странно нещо. Какво нахалство!

Чарли беше щастлив, е те не бяха там, където отиде той. Веднага можа да си представи заглавието: „АКТЬОР ХВАНАТ С МАРИХУАНА НА ПОПФЕСТИВАЛ“.

— Никога няма да можем да намерим пътя на връщане — оплака се тя.

Той я хвана за ръка и я поведе през тълпите. Винаги беше имал добро чувство за ориентация.

Какво ли щеше да каже, ако ѝ предложеше да се чупят оттук и да си отидат вкъщи? Започна да ръми, хубав топъл дъжд, който почти не се усещаше.

— Гладна съм — изплака тя.

Как ли ще го бъде в спален чувал под дъжда, зачуди се Чарли.

Той спря и купи два хотдога — убийствени за диетата му — и те продължиха да търсят тайфата.

— Ето ги — изписка най-сетне Филипа — ето ги Джейни и Рекс. Ей, къде са всички други?

От целия автобус бяха останали само няколко души.

Джейни, дебело момиче, облечено като циганка, каза:

— Всички се ометоха. Не им хареса. Ченгетата патрулират навсякъде с огромни кучета и е неспокойно. Човек даже не може да се надрусва на спокойствие.

— Къде отидоха? — попита Чарли, бесен от факта, че е изоставен.

— На някакво парти, което прави една от рок-групите. Те всички ще се върнат утре за шоуто. Ние трябва да им пазим места. Може ли да си хапна малко от хотдога ти?

— Лоръл и Флос не оставиха ли съобщение за нас? — попита Чарли гневно.

Джейн поклати глава.

— Предполагам, че не.

— Хайде — той бутна остатъците от хотдога си на дебелото момиче и стисна ръката на Филипа — да се махаме оттук.

39.

Пресконференцията на Сънди мина гладко. Тя парираше въпросите за нея и Стив Магнъм с чар и такт.

Кери беше решила, че най-добрия начин да представят Сънди на пресата щеше да е на един коктейл, където можеше спокойно да се разхожда между репортерите. Тя беше сензацията на деня. Само заради силата на филма на Джек Милан, тя получаваше огромна купчина писма от почитатели.

Кери трябваше да обсъди с нея няколко стабилни предложения. Щеше да е умен ход да се задържи подписването на каквото и да било, докато не се разнесе мълвата. Сега Сънди можеше да избира.

— Какво ще кажете за вас и Клод Юсан? — попита разтропана репортерка.

Сънди се усмихна. Тя искаше да каже: „Ние сме влюбени и се надявам, че винаги ще бъдем заедно“, но Кери я беше предупредила да не казва нищо за него, освен изтърканата фраза, че са просто добри приятели.

— Ние сме просто приятели — каза тя неубедително.

— Но нали вие бяхте в Южна Америка с него и неговия син? — настояваше момичето.

— Е, да — тя беше учудена, предполагаше се, че никой не би трябвало да знае за това.

— Вярно ли е, че се развежда с жена си?

— Не знам. Така ли е?

— Мислех, че ако някой нае, това сте вие.

Гласът на момичето беше саркастичен. Тя не обичаше актрисите. Самата тя някога беше актриса и се провали.

— Извинете ме — каза Сънди учтиво. — Имат нужда от мен за снимка.

— Само още един въпрос преди да си отидете. Бихте ли могли да обичате мъж като Клод Юсан? Той не е просто друг Стив Магнъм с френски акцент?

Сънди премигна.

— Ще трябва да ме извините — и тя се отдалечи.

По-късно имаше вечеря в къщата на Маршъл. Бяха само тримата и обсъждаха различните предложения.

— Не искам да вземам каквито и да е решения, докато не говоря с Клод — заяви Сънди.

Кери сви рамене.

— Добре. Но лично моето мнение е, че трябва да приемем новия филм на Милан. В края на краищата ролята е равностойна и сценарият — прекрасен. После можем да продължим с филм на Констабл, той е такъв великолепен режисьор.

Сънди кимна. Нито едно от предложенията не я вълнуваше особено. Всички те изискваха от нея да изглежда фантастично, а и парите бяха добри, но беше ли твърде много да се очаква, че нейната роля би могла да изисква някакво актьорско майсторство?

— Знаеш, че индустрията е в шантаво състояние — каза Маршъл. — Почти никой не работи, здравата се е закучило. Ти като че ли си златното момиче за момента. Радвай се на това, скъпа, докато можеш.

Сънди стана, за да си тръгне.

— Не забравяй пробните снимки и тестовете за Рим в десет утре — напомни ѝ Кери. — Ще дойде да те вземе кола в девет. Между другото, кога пристига Клод?

— В края на седмицата. Трябваше да ми се обади, но предполагам, че е бил твърде зает. Той работи толкова здраво, че понякога забравя да яде.

Кери и Маршъл размениха погледи.

* * *

На следващия ден разтропаното момиче репортер написа в своята широко популярна клюкарска рубрика: „Сънди Симънс е красивата нова секс богиня на нашия град, който вечно търси фалшив блясък. Срегнах се с нея снощи и тя ми довери — като размахваше изкуствени мигли дълги един фут и отмяташе водопада си от

кестеняви коси — че доколкото това засяга нея, набеденият за новата любов на нейния живот, прословутият френски филмов режисьор Клод Юсан е просто още един Стив Магнъм с френски акцент. Нашият Стив, както можете да си спомните, е последният годеник на изгряващата мис Симънс. Това хубаво момиче с тяло на Раquel Уелч и фрази ала Мики Маус май ще стигне далеч.“

Сънди беше смаяна. Ами ако Клод го види? Това я правеше да изглежда празноглава малка глупачка.

Тя се нахвърли върху Кери:

— Повече никакви партита за пресата. Не ми пука дали изобщо моето име ще се появи отново в клюкарската рубрика. Няма да говоря вече с нито една от тези мръсни зловни жени!

— Чудесно — успокой я Кери. — Но не всички са такива. Не е толкова ужасно. Хората просто помнят, че са видели твоето име, а не казаното за теб.

— Така мислиш ти — отговори Сънди кратко — аз винаги помня това, което чета и все пак, как мислиш, че ще се почувства Клод?

— Клод дори няма да го види, освен ако ти не му го покажеш.

Тази вечер Сънди вечеря с Бранч. Той я заведе в техния любим ресторант за здравословна храна. Когато стигнаха до кафето, Макс Торп се появи, пълничък и червендалест, с изрусената си на кичури коса. Той поздрави Сънди топло и се присъедини към тях.

— Казах ти, че ще наминем у вас по-късно — каза Бранч сърдито.

— Знам, знам, но нямах търпение да видя красивата Сънди Симънс — каза Макс ентусиазирано. Воднистите му очи бързо огледаха мястото и се спряха на Бранч: — Нямах нищо против, нали?

Стиснал устни, Бранч поклати глава.

— Той се справя много добре — каза Макс като потупа Сънди по ръката.

— Да, знам — усмихна се тя — мисля, че телевизионните серии с него ще бъдат чудесни.

— Той каза ли ти, че се мести при мен? Толкова е глупаво от негова страна да дава всички тези пари за хотел, след като имам голяма къща — Макс премести ръката си от Сънди на Бранч, където тя се

задържа — понякога човек се чувства толкова самотен; хубаво е да има компания.

Бранч погледна жално към Сънди. Тя почувства напрежението между двамата мъже и престорено се прозя.

— Извинявам се на всички, но мисля, че е време да тръгвам. Утре рано имам разговор.

— Не ми харесва това, че ще се върнеш сама на брега — измърмори Бранч. — Този град е пълен с откачалки.

— Не бъди глупав. Имам напълно сигурен форд, който съм взела под наем, пълен е с бензин, ще затворя всички прозорци и ще заключа всички врати.

Бранч изсумтя и поиска сметката, която Макс плати.

Всички тръгнаха към паркинга, където Бранч потегли с Макс в неговия бял ролс ройс, а Сънди към брега в нейния светлосин форд. Тя караше бързо, като се придържаше към средната лента и не се оглеждаше наоколо, когато спираше на светофарите. Ако се озърташ наляво-наясно беше много вероятно да срещнеш някой мъжки поглед и той да приеме това за незабавна покана. Лос Анджелис беше от тези градове, където жените, особено тези, които изглеждаха като Сънди Симънс, рядко караха сами през нощта.

Клод не се беше обадил и тя се притесняваше за него. Тя дори не знаеше със сигурност кой ден ще пристигне. Тя мислеше за Бранч и Макс, Кери и Маршъл.

Тя не забеляза старя сив буик, който я следваше с морен покрит с кал и шофьор, който се прикриваше зад тежки тъмни очила.

Беше твърде заета с мислите си, затова не забеляза нищо. Дори когато зави по пустия път покрай брега и старият сив буик беше точно зад нея.

40.

От кога си тук? — попита Натали, като вежливата фраза едва прикриваше отвращението към слабото босоного момиче, което Чарли беше довел на вечеря.

Филипа се прозяваше открито, не си даваше зор за прикрие зяпналата си уста с ръка и даваше възможност на всички добре да огледат сливиците ѝ.

— Достатъчно дълго — каза тя с равния си леко северен акцент.

Тя беше накарала Чарли да обещае, че няма да им казва коя е до края на вечерята. Тя искаше да му докаже как се променя отношението на хората, когато разберат, че тя има титла.

Натали се задави с някакъв коктейл от дълбоководни скариди. Коя си мислеше че е тази мака кучка? Някоя, която Чарли е забърсал на онова ужасно хипарско събиране, където беше отишъл.

— Хареса ми облеклото ти — отбеляза Клей — много хубаво, много необикновено.

— Благодаря — Филипа хвърли една от редките си усмивки. — Купих го от една вехтошарска сергия на Портобело Роуд.

Тя носеше доста груба, почти прозрачна рокля. На места беше избродирана с дантела и беше разцепена около кръста ѝ. Малкият ѝ бюст оставаше прикрит и изскачаше навън само когато се протягаше за чашата с вино. Клей гледаше очаровано.

— Как мина концертът? — попита Натали. — Видях по новините, че едно момиче беше с бебето си там. — Тя потупа собствения си малък корем закрилнически. — Сигурно е било ужасно там.

— По-лошо за присъстващите, предполагам — каза Филипа, като извади една скарида от устата си и я огледа, преди да я сложи отстрани на чинията си.

— Нещо не е наред, ли? — попита Натали, когато това окаяно момиче направи същото с втора скарида.

— Мисля, че са скапани — безцеремонно отговори Филипа.

Всички спряха да ядат, а Натали се облещи. Ако имаше нещо, което да не понася, то това беше да се пилее храна.

— Не може да са скапани — каза тя бързо — купих ги от пазара аз самата тази сутрин.

Клей побутна чинията си настрана.

— Да не рискуваме, мила.

Очите на Натали се напълниха със сълзи от яд.

— Какво е следващото? — попита Клей.

— Печено агнешко — отговори Натали сопнато.

— А, приятели — каза Клей — семейство Алън сега ще ви поднесат малко гранясало печено агнешко.

И той избухна в смях.

— Не си забавен — каза Натали студено и като блъсна чиниите излезе от стаята.

— Не знам какво става с нея — каза Клей замислено — толкова дяволски чувствителна е напоследък.

— Тя е бременна — каза тихо Чарли. — Жените винаги са чувствителни, когато са бременни.

За момент си спомни Лорна, когато тя беше бременна с двете му деца. Това бяха най-щастливите периоди в живота му. Тя беше нежна, топла и чувствителна. Жените са красиви, когато са бременни. Той последва Натали в кухнята.

Филипа задърпа кожата около нокътя си и Клей ѝ напълни чашата с вино.

— Къде се срещнахте със стария Чарли? — попита той.

— На една оргия — отговори Филипа и се концентрира върху нокътя си.

След вечеря те излязоха отвън на балкона за кафе. Натали беше спокойна и щастлива. Чарли беше изключително мил с нея. Неговата невероятна приятелка беше потънала в мълчание от цял час.

Струваше му се, че няма смисъл да казва на семейство Алън, че простата Филипа в действителност е лейди Филипа Лонгмийд. Чарли беше сигурен, че за тях няма да има никаква разлика.

— Днес наех шофьор — отбеляза Клей. — Едно приятно тихо момче. Ще може да развежда Натали наоколо. Лекарят каза, че тя трябва да се откаже от шофирането, заради гърба си или нещо подобно.

— Исках да ме оставиш аз да поговоря с него — каза Натали. В края на краищата аз ще съм тази, която ще е през повечето време с него.

— Ти спеше, скъпа. Както и да е, бях щастлив да го наема. Той ще бъде тук в десет сутринта, така че скоро ще можеш да го огледаш достатъчно добре. Името му е Хърбърт Линкълн Джеферсън. Какво ще кажеш за такова име^[1]?

Те седяха в ламборджинито пред дома на родителите на Филипа.

— Приятелите ти не ме харесаха, но не ми пука — каза тя.

— Е, ти не се държа по възможно най-чаровния начин, нали? Да кажеш на Натали, че скаридите са скапани. Можеше просто да си замълчиш.

— Защо?

— Защото така щеше да бъде учтиво.

— О, Чарли, не бъди толкова стегнат и неадекватен. Това е проблемът на вашето тъпо поколение, вие сте толкова заети с това да бъдете вежливи, че не можете да видите дори какво става под носа ви. Войни и насилие, гладуващи хора, млади хлапета се изпращат за да им пръснат мозъците и, което е още по-зле, ако загубят ръка или крак, просто ги изхвърлят в някоя гадна армейска болница и ги оставят да се скапят като боклук.

— Не искам твоите лекции. Знам какво става и аз не го харесвам като теб, но това е животът и трябва да го приемеш.

— Да го приема? — устните ѝ се извиха саркастично. — Точно това ние няма да направим.

Тя излезе от колата и влезе в къщата, без да се обърне назад.

Чарли седеше тъжно и я гледаше как изчезва. Беше странно момиче. Караше го да се чувства виновен. Караше го да усеща, че животът му е толкова дребен и безсмислен и че не върши нищо. Все пак поне можеше да си отвори устата и да говори. Беше загрижена, а това беше забележително качество.

Колата изрева и потегли, и като се чувстваше подтиснат, той се върна в хотела.

Чарли и Лоръл почти не си говореха. Той не можеше да преодолее гнева си заради това как тя и Флос просто се бяха чупили на

рокфестивала. Никой не го споменаваше, но между тях се беше установила някаква студена преграда, която всички забелязаха. Той спря да ходи в къщата им. Беше зает да чете обяви за собственост, като търсеше нещо, което можеше да прави в паузата, която му беше останала от анулирания филм. Нямахше причини в Англия до края на годината.

Виждаше се с Филипа. Почти всяка вечер тя идваше в хотела му и стоеше докато той четеше. Понякога ум четеше сценариите. Беше ярко критична и когато я опозна, тя се отпусна и беше много по-приятна личност, отколкото преди. Връзката им беше чисто платонична. Той не я харесваше сексуално, така че не я насилваше. Разбира се, всички мислеха, че го правят денонощно. Като се изключи това, че Клей минаваше понякога, те не се виждаха почти с никого.

Един ден Филипа каза:

— Майка ми ще прави едно от партитата си. Искат да те заведе.

Чарли я погледна изненадан.

— Мислех, че мразиш партитата.

— Мразя ги. Но тя непрекъснато ми говори за теб, така че в момент на слабост приех.

— Не знаех, че ти имаш моменти на слабост.

Тя се изчерви.

— Партито е утре вечер в осем. Ще дойдеш ли?

— Ако искаш.

* * *

Майката на Филипа, Джейн, беше в началото на четиридесетте. Беше слаба, стройна, чудесно издокарана, с типично английска красота. Въобще не приличаше на дъщеря си. Носеше дълга червена рокля и две тънки диамантени гривни на всяка китка. Косата ѝ беше прибрана назад в кок и контрастиращо на съпруга си съпруга си, тя беше като еталон за добър вкус. Съпругът Сол, нисък и шкембест, с гигантска пура, забита неприлично между устните му, не обръщаше внимание на факта, че те дават парти. Носеше крещяща риза ала Палм Бийч и торбести кафяви панталони.

Джейн протегна елегантна ръка и каза:

— Толкова се радвам да се запозная с вас, мистър Брик. Филипа говори за вас непрекъснато.

Сол премести пурата в ъгъла на устните си и изръмжа с чист бруклински акцент:

— Ей, Чарли, сладур, гот е че та скивам. Кажу к'ва отрова шъ пийш.

Филипа не се виждаше никъде.

Чарли се устрои удобно на бара и се заприказва с Анжела Картър и придружителя ѝ. Измина един час преди Филипа да се появи. Чарли едва я позна. Необикновено дългата ѝ пусната коса беше направена в някакво подобие на прическа и вместо торбестите си рокли носеше бяла викторианска рокля и обувки! Лицето ѝ с малкото количество грим, което беше сложила, не беше толкова интересно, но по-привлекателно.

— Изглеждаш страхотно — каза той с усмивка.

— Така ли? — изведнъж тя се превърна в доста срамежливо осемнадесетгодишно момиче, не беше вече суровото независимо хипи, с което той беше свикнал.

Майка ѝ се появи и вдигна ужасено ръце.

— Филипа, какво си облякла? Частно казано, мистър Брик, просто не знам какво да правя с това момиче. Винаги изглежда така ужасно.

Израз на болка за миг премина по лицето на Филипа и изчезна също толкова бързо. Тя събу обувките си предизвикателно.

— Съжалявам, Джейн, знам, че мразиш миризмата на краката ми, но така е много по-здравословно!

Джейн се усмихна:

— Такова младо момиче, тя ще се научи, нали мистър Брик? Или да ви наричам Чарли? В края на краищата когато ни ебяхме на нейните годни, също трябваше да преминем през тази тъпа бохемска фаза, но толкова е досадно, докато тя трае. Съгласен ли сте с мен?

Те стояха от двете му страни: Филипа с навъсени и предизвикателни очи, Джейн уверена и уравновесена. Те чакаха да видят чия страна ще вземе той.

Той смени темата и каза:

— Къщата е наистина хубава. Дълго ли живеете тук?

Когато Джейн отиде да приказва с други гости, Филипа прошепна:

— Да се махаме. Това е наистина ужасно. Не мога да понасям всичките тези фалшиви хора.

Чарли тъкмо щещ да се съгласи, когато забеляза Динди на вратата. Тя беше облечена в бял сатенен свободен костюм с панталони, цепнат до кръста. Почернелите ѝ гърди бяха едва прикрити, русата ѝ коса беше бухнала около нацупеното ѝ лице. Тя беше със Стив Магнъм и антуража му.

Чарли почувства пристъп на ярост като я видя. Той никога нямаше да забрави начина, по който тя беше говорила за Серафина в деня преди майка му да умре. Той я ненавиждаше и се вбесяваше, че тя прогресира така бързо. Тя го беше използвала, факт, който той винаги щеще да помни.

Той рязко изпи останалата част от питието си и каза на Филипа, която разсеяно си играеше с дългата си коса:

— Още едно питие и тръгваме. Така става ли, мила? — Не му се искаше да се измъкне в момента, в който Динди се появи.

През стаята тя го беше забелязала и на висок глас каза на Стив:

— Кой, по дяволите, е с Чарли?

— Чарли кой? — попита Стив, като леко се олюляваше.

— Човек може да си помисли, че ще се вреди с нещо по-добро от това — кикотеше се Динди. — Предполагам, лоши времена. Чух, че са анулирали следващия му филм.

Стив не слушаше. Той прегръщаше Джейн, с която навремето беше имал връзка.

Динди се отправи през стаята към Чарли.

— Здравей — каза тя високо.

Той искаше да не ѝ обърне внимание, но почувства, че това ще ѝ достави по-голямо удоволствие от един студен поздрав. Той кимна студено към нея:

— Динди.

— Понапълнял си, забелязвам — кикотеше се тя по обичайния си начин.

Той се усмихна студено. Тя го удари там, където го заболя — егото му.

В този момент Джейн се присъедини към тях, целуна Динди по двете бузи и заговори:

— Но, разбира се, вие двамата се познавате, нали? Наистина много трудно е да се запази в тайна кой за кого е женен в този град.

— Ти успяваш — измърмори Филипа почти беззвучно.

— Какво, мила? О, Динди, скъпа, познаваш ли малката ми дъщеря, тя ме кара да се чувствам почти древна. Филипа, това е Динди Сайдн. — Тя се усмихна мило на Чарли. — Бившата съпруга на мистър Брик, вие вече разведени ли сте, човек никога не знае?

Мълчаливо, Чарли разглеждаше трите жени: Джейн, толкова сигурна в себе си, с лек курвенски блясък в плоските сиви очи. Динди с изхвъркналия си бюст, огромна руса коса и гадно свити устни. Филпа, зачервена и леко паникьосана.

Той хвана Филипа с костеливата ръка и каза:

— Току-що си спомних за една много спешна среща, благодаря ви много. — И я преведе през стаята, през хола и навън през вратата.

— Слава Богу, че го направи — възкликна тя — не мисля, че бих издържала още една минута там. Наистина ли си бил женен за нея?

— Беше за кратко — измърмори той бързо. — Да се връщаме в хотела и да запалим една хубава голяма дебела отпускателна цигара с марихуана. Имам нужда да изкарам от носа си миризмата на тази крава.

— Коя — Джейн или Динди?

— И двете — те двете страшно си пасват.

По-късно, когато те и двамата се яха извисили и гласът на Нина Симон изпълваше стаята, Чарли я съблече.

Беше време. Бяха заедно вече седмици без да са били наистина.

Тя беше болезнено слаба и се вдърви в ръцете му, въпреки че не възрази нито с една дума. Беше скована от антипатии, стегната, суха, негостоприемна.

Той измъкна бурканче с вазелин и тя се отдръпна с отвращение. Цялата тази работа беше една грешка. Беше грешка.

Чарли почувства как цялото му желание го напуска и й каза да се облича.

Тя промърмори:

— Съжалявам. Казах ти, че не ми харесва. Предупредих те.

Той се заключи в банята и се загледа в отражението си в огледалото. Бавно свали модните си очила, които носеше и ги счупи на две. Какво се опитваше да докаже? Че е млад нехранимайко? Щеше да ай хареса достатъчно, ако беше някой млад жребец.

Когато излезе, тя си беше отишла.

---

[1] Хърбърт Кларк Хувър — президент на САЩ през 1929–1933; Ейбрахам Линкълн — президент на САЩ през 1861–1865; Томас Джеферсън — президент на САЩ през 1801–1809 — Б.пр. ↑

41.

Клод Юсан пристигна в града и отседна в Бевърли хилс хотел.

Сънди разбра за това, като го прочете в Холивуд рипортър.

Беше бясна и веднага позвъни на Кери от снимачната площадка.

— Можеш ли да излезеш да обядваме? — попита тя. — Имам нужда от съвета ти.

— Разбира се, ще бъда там в дванадесет — Кери затвори телефона замислено. Тя също беше прочела новините.

Тази сутрин режисьорът трябваше да бъде много търпелив със Сънди. Тя фъфлеше репликите, млъкваше, няколко пъти прекъсна ненавреме други актьори. Просто като че ли не беше тя.

Кери беше първа в ресторанта към студиото. Тя пушеше цигара и си мислеше какво да каже.

Сънди нахълта след петнадесет минути. Беше завита в розова копринена домашна дреха, дългите ѝ почернели крака привлякоха всеобщо внимание. Тя се тръшна, поръча портокалов сок и салатата с яйце и след това каза:

— Просто не мога да разбера, много е странно. Обадих се в хотела, но ми отговориха, че е наредил да не го безпокоят. Кери, не става въпрос за мен, но при мен е неговото дете! Не ми се обади нито веднъж, откакто си тръгнах от Рио. Това беше преди две седмици.

— Успокой се — за първи път Кери виждаше Сънди да избухва. — Просто се отпусни и аз ще ти изложа фактите.

— Какви факти?

— Той е пристигнал вчера сутринта с жена си. Очевидно е зает с подбора на артисти и по цял ден провежда интервюта. Трима клиенти на Маршъл имат срещи днес с него. Както знаеш, филмът му трябва да започне след три седмици, а той все още няма звезда.

Сънди прехапа устни.

— Жена му? Но аз си мислех, че те са разделени, че се развеждат...

— Той ли ти каза това?

— Не, просто така си мислех. Той никога не говори за нея, освен за да каже, че тя не иска Жан-Пиер. Просто не мога да повярвам, че са заедно. Защо не ми телефонира, да ми обясни?

— Не исках да ти разрушавам въздушната кула, ти изглеждаше толкова щастлива. Той наистина е подло копеле. Има ужасна репутация и честно казано бях изненадана, когато ти се хвана с него.

— Ти винаги мислиш най-лошото за хората. Клод е красив чувствителен мъж — но дори в момента, когато го казваше, думите звучаха фалшиво.

Клод беше груб, непоносим копелдак, но тя го обичаше.

— Тогава защо не ти се обади?

— Трябва да има някаква причина. Сигурна съм, че има някакво просто логично обяснение. Може би, като се върна в къщи ще го намеря да си играе с Жан-Пиер на плажа.

Тя клъвна от яйчената салата.

— Как върви филмът? — попита Кери. — Мисля, че мога да прекарам известно време утре сутринта на площадката.

— О'кей. Между другото получих още от тези гадни писма, за които ти говорих. Три през тази седмица — и който и да е, той ми знае адреса. Не ми харесва, Кери.

— Казах ти, късай ги и не им обръщай внимание. Може и да е приятелски настроеният млекар. Тези откачалки никога не правят нищо. В офиса за теб пристига цяла купчина мръсотии.

— Но това е същият човек, който ми пишеше и в Шато, мисля, че трябва...

— Здравей, Кери — Чарли Брик спря до масата. — Къде е Маршъл?

— Не сме непрекъснато заедно, знаеш. Мисля, че се поти в офиса. Чарли, познаваш ли Сънди Симънс?

— Ъ, да — той й се усмихна; след това си спомни, че тя беше приятелка на Динди и усмивката му замръзна.

— Промъкнах се на вашата площадка онзи ден — каза Сънди — бяхте великолепен. Когато бях хлапе ви бях почитателка, всъщност още съм.

Защо винаги звучи така тъпо, когато се възхищаваш от някого?

Боже всемогъщи! Целият му живот ли ще бъде изпълнен от тъпи намеци за годините му? Кога е била хлапе?! Той снимаше филми едва

от десет години.

— Благодаря ви. Заповядайте пак. Ще ви черпя едно кафе.

— С удоволствие. Веднага щом имам почивка ще дойда.

— Много е привлекателен с този свой смешен английски маниер — забеляза Кери, когато той напусна. — Когато играе себе си е страхотен. Наистина харесвам този вид фин чар. Маршъл също го притежава. Мисля, че всъщност вече можем да се оженим. Той успя да ме убеди.

— Това е чудесно. Нищо не си ми казала.

— Защо трябва да ти казвам? Имаш си достатъчно проблеми. Както и да е, взех съдбоносното решение и сега трябва да посоча деня. Майка и ще ме убие!

* * *

Сънди приключи снимките рано. Режисьорът я предупреди да си отиде в къщи и добре да се наспи.

Тя мина два пъти с колата покрай Бевърли Хилс хотел, като се чудеше дали да не влезе. Знаеше, че това не беше подходящият начин да подходи с Клод, но отчаяно ѝ се искаше нещата да се уредят добре.

Разстроена тя подкара към Малибу. Жан-Пиер играеше на плажа с Катя, младо мексиканско момиче, което беше наела да се грижи за него. Мистър Юсан не се беше обаждал.

Джек Милан пристигна в шест за по едно питие, най-младото му дете, Виктория, беше с него. Той притежаваше къща наблизо на плажа и се беше обадил на Сънди, за да попита дали може да говори с нея.

Радвам се да те видя. Онзи ден говорих с Ели, че трябва да те поканим на вечеря — каза той.

Тя се усмихна:

— Какво ще пиеш?

— Скоч с лед — той обиколи малката къща. — Хубаво местенце си имаш тук, много е уютно.

— Харесва и.

— Да, знаеш ли, току-що открих, че имаш дете. Знаеш как да пазиш тайна.

— Не е мое. Бих желала да е. Просто един приятел ме помоли да се грижи за него.

— Разбира се — каза Джек невярващо. — Срамота е това, за теб и Стив, бяхте страшна двойка. Аз се поздравявах, че съм изиграл ролята на Купидон.

Тя се усмихна отново и се чуди какво иска той. Беше сигурна, че не е посещение на вежливост. Телефонът извъня и тя го вдигна автоматично.

— Искам да те чукам — прошепна глас. — Иска да...

Тя бързо тресна слушалката.

— О, Боже!

Денят стана прекалено тежък и тя избухна в сълзи.

— Хей, мила, какво има? — Джек беше притеснен.

— Джек, моля те, върви си. Просто съм уморена, много ми се насъбра. Моля те, разбери се.

Детето я наблюдаваше с нескрит интерес.

Джек стана послушно.

— Сигурна ли си, че не мога да ти помогна с нещо?

— Нищо. Съжалявам наистина. Извини ме.

— Ако обещаеш да вечеряш с нас следващата седмица. Ели ще ти се обади.

— Ще бъде чудесно.

Той си тръгна и тя се обади в Бевърли Хилс хотел, но мистър Юсан отсъстваше, така че тя си остави името и си легна.

Отвън един стар сив буик бавно преминаваше покрай къщата.

42.

Да получи работа при Клей Алън беше лесно. Хърбърт отговори на едно съобщение във вестника, облече си единствения костюм, показа блестящите препоръки, които сам си беше написал и готово.

Работата беше лесна. Повечето от времето прекарваше като се мотаеше из кухнята на Алънови, тъй като никой от тях двамата не излизаше много навън. Обикновено Клей пишеше в помещението с плувния басейн, а Натали отиваше до Сакс или до семейство Магнъм. Тя изпращаше прислужницата на пазар и понякога той трябваше да закара гувернантката и децата им до нечия къща. Държеше се затворено, не общуваше нито с прислужницата, нито с гувернантката.

Клей му плати авансово и той си купи един стар сив буик.

Ако не беше Мардж, имаше всички основания да е доволен. Но тя беше станала непоносима. Командваше и настояваше, заяждаше се и пишеше. Най-лошото то всичко беше, че искаше от него сексуални услуги. Това го изненадваше, след като виждаше какво става непрекъснато в съседната къща.

Сега, когато имаше кола, внимателно планираше как да се отърве от нея. Първото нещо, което щеше да направи е да се махнат от тези вонящи съседни и да отидат някъде, където никой не ги познава. Нямахме да е лесно да се преместят и Мардж щеше да побеснее, но той имаше план, а сега с работа и кола нещата започваха да се проясняват.

Той намери време да проследи Сънди Симънс. Беше прочел за завръщането ѝ от Рио и беше елементарно да изчака пред офиса на Кери Сейнт Мартин и да я следи, докато тя не го заведе до Сънди и къщата на брега. След това я следеше винаги, когато беше свободен. Той знаеше по кое време обикновено тя излиза от студиото и ако имаше възможност беше там. Понякога преспиваше цяла нощ в колата близо до къщата ѝ и след това отново я проследяваше в седем сутринта, когато тя тръгваше за студиото. Дори и в този час тя беше красива с опънатата си назад коса и големите слънчеви очила.

Един ден той изчака Сънди да тръгне, след това и мексиканското момиче да отиде с детето на пазар. Беше лесно да се вмъкне в къщата през балкона. Той обиколи навсякъде, като нетърпеливо миришеше вещите ѝ. Записа си телефонния ѝ номер и взе няколко снимки от една голяма купчина, която беше на масата. В спалнята ѝ пъкна в джоба си един дантелен сутиен и бикини; след това се изниза така, както се беше вмъкнал.

Той мислеше, че когато Мардж се махне от пътя му, той и Сънди ще бъдат заедно. Изобщо не можеше да си помисли, че тя може да му откаже, след като веднъж ѝ обясни кой е.

Той и написа много писма, всяко едно по-добро от предишното. На два пъти дори рискува и ѝ се обажда по телефона, но тя веднага затваряше и той реши, че най-добре ще е да изчака, докато му се отдаде възможност да ѝ се разкрие.

* * *

Мардж изчака две седмици, преди да каже на Луела за своето откритие. Тя се чувстваше чудесно. Хърбърт правеше каквото тя поискаше и тя не желаше да развали това.

Защо трябва да казва на Луела все пак? Това не беше нейна работа. Понякога Луела беше почти толкова подла колкото и Хърбърт, особено последната събота вечер, когато я накара да приеме един „кръг от приятели“ по най-неописуем начин.

— Не иска да правя това — протестираше Мардж. — Така боли!

— Да не искаш да напуснеш кръга? — попита студено Луела. — Много женище бъдат щастливи да заемат твоето място.

Мардж се съгласи, беше отвратена и се разплака.

Луела ѝ се изсмя пред всички.

— Държиш е като шестнадесетгодишна девственица — подигра се тя.

По-късно се разкая, приготви на Мардж горещо мляко и си говори мило с нея.

Само гордостта от постижението я накара най-сетне да разкрие работата. Когато тя разказваше на Луела, грандиозността на това я

шокира за първи път. Хърбърт беше убил едно момиче. Беше невъобразимо.

Започна да циври, да реве и да се паникьосва. Може би само това, че знаеше я правеше съучастник.

Луела потвърди най-сериозните ѝ опасения.

— Разбира се, че си замесена — отбеляза тя. — Само това, че не си отишла в полицията, те прави толкова виновна колкото и него.

Мардж подскочи от уплаха.

— Ти също знаеш — изциври тя.

— Да, но аз може и да отида в полицията.

Лицето на Мардж се изкриви от ужас.

— Но, но ти няма да сториш това.

— Може би ще трябва. Не знаех, че ще се окаже толкова сериозно.

Мардж започна да реве високо. Защо изобщо ѝ трябваше да се намесва? Защо изобщо се сприятели с Луела Крисп? Беше щастлива, когато гледаше телевизия и ядеше.

— Все пак — продължи Луела — може би като твоя приятелка ще мога да ти помогна. Разбира се ще трябва пари. Колко имаш?

— Хиляда долара — запелтечи Мардж. — Това е всичко, което имам, нещо като спестявания за стари години. — Тя направи болезнена гримаса. — За какво ти трябва пари?

Луела каза:

— Ако ще задаваш тъпи въпроси, мисля, че няма да мога да ти помогна. Нужен ни е професионален съвет и аз разбира се има приятел в главното управление на полицията. Хиляда долара няма да са достатъчни, ако искаме това разследване да бъде прекратено.

— Какво разследване? — изпищя уплашено Мардж.

— Не исках да те тревожа предварително, но подозирах какво е сторил Хърбърт, направих някои проучвания и открих, че те здравата работят по този случай.

— О! — Мардж побеля и устата ѝ увисна отворена по някакъв странен начин, като че ли нещо се беше случило с челюстите ѝ.

— Разбира се, да кажем с три хиляди долара ще можем да уредим всичко.

Мардж отново започна да плаче.

— Нямам три хиляди долара.

— Ами Хърбърт? — Луела мислеше трескаво.

Дали три хиляди долара не бяха твърде много? Мардж, тъпата кучка, беше повярвала на историята ѝ, но дали Хърбърт нямаше да усети изнудването? Вероятно беше по-умен от Мардж, но колко по-умен можеше да бъде след като се е оженил за нея, в края на краищата?

— Хърби няма никакви пари — изви Мардж. — Винаги е на червено, все се оправя на заплата за това или онова.

— По-добре говори с него — каза Луела студено.

— Не мога да го направя! Той ще ме убие.

— Тогава с нищо не мога да ти помогна. Ще трябва да отида право в полицията, в противен случай ще попадна в същото положение, в което си и ти, а аз не искам да прекарам остатъка от живота си в затвора.

Мардж потръпна.

— Ще ти дам хиляда долара — каза тя бързо и ще говоря с Хърби, той ще измисли нещо. Така става ли? Това ще ни помогне ли?

Луела кимна.

— Мисля, че да. Само, че мисля, се моят приятел няма да може да чака дълго за останалите пари.

Хърбърт не се прибра в къщи тази нощ. Беше открил път към задния балкон на къщата на Сънди. Като пълзеше и после легна по корем, той успя да надникне през пролуката на пердетата в спалнята ѝ.

Той изчака два часа след като светлините угаснаха, за да е сигурен, че всички са заспали. Особено беше напрегнат от мисълта, че малкото куче ще се събуди, ще започне да джафка и ще го издаде. Той се промъкна бавно и мълчаливо към нейния прозорец, после се повдигна и погледна вътре.

Имаше късмет. Тя не си беше дала труда въобще да се открие със завивките и той ясно я виждаше просната на леглото, покрита само с тънък чаршаф. Над чаршафа бяха метнати един дълъг загорял крак и една гола ръка.

Мина му през ума, че тя беше гола под чаршафа и че ако той прояви търпението да изчака, та ще се отвие цялата. Устата му пресъхна при тази мисъл, а дишането му стана учестено и тежко.

Щеше да бъде толкова лесно, помисли си той, да насили резето на прозореца и да влезе. Беше уверен, че веднага щом се разкрие като

автора на писмата, тя ще го посрещне с отворени обятия.

Но беше твърде рано. Той не беше готов. Трябваше да бъде свободен.

Като дъвчеше долната си устна, той се сви неудобно и я наблюдава до зори. После се върна обратно в колата си и дремна докато тя излезе в седем часа и потегли към студиото.

Той я последва. Едва след като тя влезе благополучно през вратите на студиото, той се върна в къщи при Мардж.

43.

Чарли беше в депресия. Рожденият му ден дойде и мина и той го отпразнува сам в хотела си.

Не се беше обаждал на Филипа от вечерта, когато си беше отишла от него. Беше се отказал от борбата.

Той излезе с Темз Мейсън, която му досаждаше с разговори за това по колко корици на списания се е появила тази година. Излезе с една секретарка от студиото с миша физиономия, и го отегчи страхотно. Излезе с една псевдоинтелектуалка, която пишеше по списанията, и която искаше да бъде връзвана и изнасилвана. Излезе с една руса красива сладурана, която за нещастие му напомняше на Динди. Излизаше с различни жени всяка вечер.

Една вечер, докато седеше отзад в мерцедеса с една шведска звездичка, той се скара на Джордж:

— Караш тази кола като автобус, не можеш ли да ускориш малко?

Джордж хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Съвсем не беше в стила на Чарли да му се сопва за дреболии, когато във всеки случай вече беше надвишил ограничението за скоростта.

Чарли се облегна, като се опита да избегне словесния порой на шведката. Тя не беше спряла цяла нощ. След пет минути, прекарани в нейната компания, той беше готов да ѝ пререже гръкляна, а сега те бяха заедно от цели два часа.

— И така продуцентът ми каза: „Ти си красиво момиче, Лена, и звездата отказва да играе в един епизод с теб. Можеш ли да я обвиняваш?“, казва той. И затова е отрязаха. Разбира се, мога да го разбера, Клара е с десет години по-стара от мен и...

Чарли пусна радиото. Беше повече от достатъчно. Ще се обади на Филипа на следващия ден.

— Хайде, Джордж имам разговор в седем сутринта — каза той раздражено.

Джордж натисна педала и колата профуча напред. Те приближаваха към променяща се светлина и като усещаше нетърпението на шефа си, Джордж натисна педала още по-силно. Тъкмо можеха да минат.

Това беше последното, което Джордж помнеше от преди катастрофата. Той дори не видя кадилака, който идваше от другата страна.

За частица от секундата, преди колите да се блъснат, Чарли разбра какво става и грабна момичето, като я покри с тялото си.

Събуди се два дни по-късно, в Седарс, в Ливанската болница.

Беше най-странното чувство: да си отвориш очите и да не знаеш къде си и какво става. Имаше система на ръката у, но освен това той не чувстваше и не виждаше никакъв белег от рана.

Беше в едноцветна бяла стая. Една сестра седеше до леглото у и плетеше, навела глава съсредоточено.

— Сестра — опита се да каже той. Гласът му прозвуча като приглушено грачене, точно толкова, колкото да привлече вниманието ѝ.

Тя остави плетивото и подскочи.

— Мистър Брик — стресна се тя — вие сте буден, това е чудесно. Моля ви, не се движете. Ще повикам лекаря.

— Искам вода — каза задъхано той. Гърлото му беше подуто и нетърпимо сухо.

Тя вдигна главата му и му позволи да отпие няколко глътки, въпреки че той можеше да изпие цялата кана на два пъти. После тя излезе и се върна с доктора и още две сестри.

Бавно той сглоби историята в ума си. Двете коли, които пътуваха в противоположни посоки, се опитаха едновременно да минат при сменяща се светлина. Пътникът от предната седалка на кадилака беше починал. Шофьорът и Джордж бяха ранени на много места. Чарли, закриляйки момичето отзад, си беше ударил главата отстрани и беше в безсъзнание два дни. Момичето — Лена — се беше отървало с няколко натъртвания. Чарли имаше цицина на челото с размери на яйце и кофти резки на челото.

Беше късметлия, че е жив. Едва се беше отървал и лекарите не можеха да кажат колко време ще стои в безсъзнание. Можеше да бъдат

седмици и дори месеци.

— Никога не съм си мислел, че на толкова много хора им пука — каза той на Клей седмица по-късно. — Трябваше да видиш някои от писмата, които получих, превъзходни бяха.

Той си мислеше за писмото от Лорна, писмо, изпълнено с цялата любов и нежност, които никога не му беше давала по време на техния брак. Господи, тя се беше променила. Но и той също.

— Много хора мислеха, че няма да се измъкнеш — отбеляза Клей. — Тези рани по главата са много коварни.

— Видях вестниците. Господи, английските почти ми бяха направили некролог. Но аз се чувствам добре. Всъщност, наистина не усетих нищо, освен дяволска болка, когато се събудих. Безпокоях се само за горкия стар Джордж. Той е изпотрошен навсякъде, където може да бъде трошен. Казват, че ще се оправи, въпреки че трябва да мине известно време. Не знам какво ще правя без него.

— Искам да поговорим за това. На наше разположение е онзи великолепен шофьор, който май никога няма да използваме. Натали е твърде уморена, за да пазарува, а аз все пак предпочита да се возя сам, така че той е твой.

— Чакай малко, аз не искам да...

— Без възражения, Чарли. Не ти трябва цялата тази история с разговори и търсене на някой, това момче ще ти свърши чудесна работа. Името му е Хърбърт. Ще ти го доведе утре. Всъщност, аз ще дойда с него.

Чарли с нетърпение чакаше да излезе от болницата. Лекарите бяха настояли да остане поне още една седмица под наблюдение, но той беше отегчен и нервен и чувстваше, че има нужда. Освен това имаше и филм, в който се снимаше; отлагането костваше много пари. Той знаеше, че докато е бил в безсъзнание, се е говорело за заместване. Режисьорът и продуцентът дойдоха да го видят и той ги беше убедил, че ще се върне до една седмица.

Посети го цял поток от хора.

Дойдоха Лоръл и Флос, приятелски настроени и загрижени, като носеха за подарък шоколадова торта, здраво натъпкана с трева, която Чарли, без да знае, беше дал на сестрите и те не бяха съвсем същите оттогава.

Беше щастлив а види Филипа, сериозна и с много извинения за последната вечер, която бяха прекарали заедно. В края на краищата, имаше много по-важни неща в една връзка от секса.

Шведската звездичка, която беше с него по време на катастрофата, се радваше на цялата публичност. Тя дойде да го посети с двама фотографи. Той се видя с нея, но не пусна фотографите. Тя беше вбесена.

Той знаеше, че на неговата възраст и положение е смешно да се разхожда с малки звездички само за да видят хората колко си го бива. Защо трябваше да го е грижа за това, което хората мислят?

Верен на обещанието си, Клей пристигна със своя шофьор, за да заведе Чарли в къщи.

Домът му беше неговият апартамент в Бевърли Хилс хотел, който изглеждаше подтискащо тих и празен, без Джордж да се мотае наоколо.

Клей го беше поканил да остане няколко дни с Натали и него, но Чарли отказа. Искаше да приключи с филма и после да си вземе отпуск. В известен смисъл нещата вървяха по най-добрия начин. Сега не беше ангажиран до края на годината и можеше да прави какво си иска.

Той отново се върна към навика си да работи в студиото по цял ден и да се вижда с Филипа вечерите. Използваше шофьора на Клей, но го намираще за студен и затворен и не можа да установи никакъв контакт с него. Това притесни Чарли. Той се нуждаеше от някаква връзка с хората, които работеха за него.

Филипа се оплакваше, че Хърбърт винаги я зяпа по странен начин. Чарли отговори, че това е така, защото повечето от нейните дълги хипарски дрехи са прозрачни.

— Виждала съм го някъде преди — каза тя. — Ще ми се да се сетя къде. Не ми хареса. Надявам се скоро да се отървеш от него.

На следващия ден Чарли даде на Хърбърт възнаграждение от сто долара и го върна на Клей.

Клей, който наистина не се нуждаеше повече от него, му даде заплата за една седмица и го освободи.

Близо седмица след това Филипа се сети къде го беше виждала.

— Беше на Стрип една вечер, преди няколко месеца. Той обикаляше наоколо с голяма черна кола и взе това момиче. Не я

познавах, но си бяхме побъбрили — беше закъсала — имаше нужда от пари. Във всеки случай това влечуго с колата я взе и на следващия ден тя беше намерена убита на хълмовете.

Чарли се засмя недоверчиво.

— Това е смехотворно.

— Защо? — Лицето ѝ беше обтегнато и сериозно. — Той беше, сигурен съм.

— О, хайде, говориш като в лош филм, скъпа. Във всеки случай, ако беше толкова важно, щеше да си спомниш за него по-рано.

— Мисля, че трябва да направим нещо.

Чарли се засмя.

— Какво ти е хрумнало? Да се обадя на Клей и да му кажа: „Ей, там за твоя шофьор — Филипа току-що си спомни, че го видяла да взема момиче преди няколко месеца, което по-късно било намерено убито“?

— Не мога да понасям когато си лекомислен, напомняш ми на майка ми.

Знаеше къде да настъпи.

— Добре, ако това ще те направи щастлива, ще се обадим в полицията и ще видиш, че случаят е би приключен на следващия ден и че Хърбърт или как му беше името ще те осъди да му платиш цяло състояние.

— Да го забравим, Чарли, нека просто да го забравим.

44.

Една седмица след пристигането си Клод телефонира на Сънди. Тя едва можеше да прикрие болката и яда си.

— Бях толкова зает — оплака се той.

— Не получи ли съобщенията ми? — попита тя.

— Ела довечера в хотела ми. Ще вечеряме и ще ти обясня.

— Не искаш ли да дойдеш у дома и да видиш Жан-Пиер?

— Той е добре, нали?

— Да, разбира се — тя прехапа устни, като едновременно го мразеше и обичаше. — Мислех си, че би искал да го видиш.

— Друг път — каза той безцеремонно. — Довечера искам да говоря с теб. Ще те чакам в осем.

Той затвори, като я остави ядосана и смутена. Тя разбра, че ако е умна ще му върне детето и ще прекрати тази връзка. И реши да бъде умна.

Клод отвори вратата на апартамента си. Беше облечен цял в черно, носеше и черни очила. Пушеше къса черна цигара.

Сънди не можа да не си помисли колко много прилича на френска филмова звезда. Властно, почти грозно лице, високо стройно тяло. Тя почувства как намеренията ѝ започват да рухват.

Напомни си, че привличането е само физическо. Той беше дошъл при нея първоначално само с тялото си и това беше всичко, което ѝ беше дал.

— Здравей — той я целуна бегло по бузата.

Тя нервно приглади косата си с ръка, твърдо решена да не се поддава.

— Здравей, Клод, изглеждаш добре.

Всичко, което искаше да му каже, изглеждаше като обвинение, така че замълча. Това от което се нуждаеше беше едно питие и разговор кога да у върне Жан-Пиер, без да се драматизират нещата, без истерии.

— Гърдите ти са се смалили — забеляза той, като фамилиарно прекара ръце по тях.

Тя се отдръпна ядосано. Внезапно омекна и разбра, че само едно докосване от негова страна я накара да го желае и тя знаеше, че той също знае това.

Щеше ли да има някакво значение, ако легне с него за последен път? Мъжете винаги се държаха по този начин. В края на краищата тя беше голяма жена и нямаше нищо лошо в това да желае секс.

Като че ли четеше мислите ѝ, Клод каза:

— Хайде първо да се чукаме и след това да поговорим — и той вече сваляше полото от гърба си.

Тя се забави. Много ѝ се искаше да може да каже не.

— Хайде — той стоеше пред нея гол и грубо си играеше с колана от змийска кожа на кафявите ѝ панталони.

Тя стоеше неподвижна докато той събличаше дрехите ѝ една по една, докато не бяха натрупани на една спретната купчина до нея.

След това се качи върху нея, облада я на пода, ръцете и устата ум бяха груби.

Тя мълчеше и слушаше потока от обиди на френски и английски. Това ѝ напомняше по някакъв ужасяващ начин за писмата, които получаваше.

Тялото ѝ откликна на неговото, но умът ѝ остана далеч като страничен наблюдател.

След това, когато Клод влезе в банята, тя се сви на пода, като усещаше ухапванията и одраскванията, които ѝ беше направил. Защо все още го обичаше толкова много?

Той излезе в приповдигнато настроение.

— Променила си се — каза той. — Сега си по-добра. Кой те учи на това?

Тя се чувстваше обидена от това, че не го интересуваше дали е била с друг мъж.

— Искам да участваш във филма ми — каза той рязко. — Сигурно си ужасна актриса, но аз съм режисьор, който може да направи нещо за теб. Не вярвам във фалшивата скромност. Ако участваш, ще те направя актриса. Но ще трябва да се оставиш изцяло в ръцете ми. Трябва да живееш, да ядеш и дори да дишаш като Стефани.

Тя беше чела сценария. Знаеш, че може да се справи с ролята, но никога, дори за миг не си беше мислила, че ще я играе.

Тя се вгледа в него продължително, след това кимна:

— Благодаря ти Клод, знам, че няма да съжаляваш.

* * *

Кери не беше очарована от перспективата да се запознае с Клод Юсан. Тя мислеше, че той е едно мръсно копеле и беше скептично настроена за участието на Сънди в неговия филм. Дали това беше подходящо за нея? Кери прочете сценария и не беше сигурна. И което беше по-важно, дали тя е достатъчно добра като актриса? Ролята беше трудна, във филма имаше и обстойни секс сцени. В ръцете на американски режисьор те нямаше да представляват проблем, но кой знаеше какво ще иска Юсан от главната си актриса?

Сънди ѝ беше позвънила тази сутрин, преливаща от възторг. Според нея нямаше никакви проблеми: щеше да направи филма и точка. Кери трябваше да настоява веднага да ѝ прати сценария, тъй като Сънди искаше да уредят договора и парите още същия следобед.

— Приемай всичко — беше казала Сънди. — Трябва да го направя.

Кери щеше да се чувства много по-щастлива, ако тя направеше филма с Джек Милан. Сега дойде тази бомба с първия американски филм на Клод Юсан. Страхотна работа.

Той настоя да се срещне с Кери в апартамента си, докато тя предпочиташе да се срещне с него в офиса си.

Една секретарка ѝ отвори вратата, една от многото безработни актриси, които можеха да пишат и на машина. Тя помоли Кери да седне и след това изчезна в спалнята.

Кери прелисти един брой Филмс енд Филминг.

Секретарката се върна скоро, този път облечена в бански на точки. Тя събра някакви хартии на бюрото и каза:

— Мистър Юсан ей сега ще дойде.

И излезе през вратата.

Кери забеляза първо очите на Юсан. Това бяха очи на мъж, който беше успял, но му се беше наложило да свърши много неща за да

стигне до тук. След това можа да огледа всичко останало и изведнъж разбра Сънди.

— Искате ли питие? — предложи той.

Тя отказа, подразнена, че не си даде зор да се представи или дори да покаже, че знае коя е тя. Но това беше глупаво. Разбира се, че знаеше коя е тя.

Той се разположи в един стол срещу нея и я загледа втренчено.

Тя се опита да вземе нещата в свои ръце.

— Не съм сигурна, че това е подходяща роля за моята клиентка — започна тя.

Той я прекъсна.

— Нито пък аз. Вероятно тя е ужасна актриса, но в моите ръце това няма значение. Знам какво искам и съм готов да поема риска. Този филм ще я създаде.

— Тя вече е създадена. Мога да подпиша за нея договор утре, който ще ѝ даде възможност за сериозна работа. Тя е много търсена.

— Боклук, това е всичко, което е направила досега, търговски боклук. Аз ще направя актриса от това момиче, а не някакво едрогърдесто чудо.

— Не мога да споря — каза Кери рязко. — Сънди вече е решила, както много добре знаете. Цената ѝ ще бъде висока, обичайните уговорки, че тя трябва да одобрява рекламните снимки и материали, които касаят нея, никакви голи сцени, никакви...

— Не си хабете думите. Ще ѝ платим петдесет хиляди долара, освен това ще подпише личен договор с мен. Ако я иска да увисне гола на полилея, ще я накарам да го стори. Не се тревожете за това, просто кажете на Сънди да приеме — той отиде до бюрото и взе някакви хартии. — Ето договора. Искам го подписан тук утре.

* * *

Трепереща от гняв, Кери подкара направо към студиото.

— Не можеш да го направиш — каза тя на Сънди, когато тя излезе от площадката. — Той няма да плати необходимите пари и не разрешава никакви специални клаузи. Ще бъдеш изцяло в ръцете му. Може да те провали.

— Отпусни се, няма да ме провали. Виждала ли си някой от неговите филми? Той е гениален.

— Но ти не можеш да сваляш цената си, това ще изглежда зле. Знам, че мога да ти осигуря добри пари във филма на Милан, може би дори част от печалбата, аз...

— Не се престаравай, Кери. Обичам те и ценя всичко, което си сторила за мен, но независимо от това дали ти харесва или не аз трябва да участвам във филм на Клод.

Кери въздъхна.

— Този мъж те е сграбчил здравата и мога да се обзаложа, че знам къде. Точно между краката.

— Бъркаш, не е така. Просто бъди търпелива и е подкрепи. Знам, че този филм е подходящ за мен, а ако не е — тя се усмихна меко — ще се оттегля от тази работа.

45.

Лена, шведската звездичка, съдеше Чарли за три милиона долара.

— Всичко, което получи бяха няколко охлузвания — каза той недоверчиво на адвокатата си.

— Тя те съди за нараняване на гърба, постоянно главоболие, белег на крака и увредено зрение.

— Защо не прибави и счупен врат, щом е почнала? Господи, тези алчни за пари курви са невероятни!

— Разбира се, ти няма да плащаш. Застраховката ще го покрие. Ще те информирам постоянно.

— Благодаря много.

Беше свършил снимките на филма и беше отседнал в една наета къща в Палм Спрингс с Филипа. По лекарско предписание трябваше да отпочине и да не се притеснява за нищо в продължение на няколко месеца. Не знаеше как ще направи това, тъй като само след една седмица бездействие той полудяваше.

Филипа не беше от голяма полза. Тя беше тук и това беше всичко относно връзката им — никакъв секс, просто компаньонка и то доста странна компаньонка при това. Тя говореше рядко и то за да коментира някое бедствие някъде по света.

Той често се чудеше, защо щом е толкова загрижена не направи нещо? Тя изглеждаше съвсем доволна да съществува с него в този лукс, който непрекъснато критикуваше.

Дните протичаха еднообразно. Ставане в девет, тренировка, сауна, плуване. След това четеше вестниците до басейна, докато прислужницата не сервираше обета. След обета се качваше горе да поспи и след това от четири до вечерята в седем си губеше времето със стереоуредбите или камерите.

Филипа неохотно позираше за снимките му. Той трябваше да я измъкне от стола ѝ, докато тя се оплакваше, и почти насила да я завърти. Това го разсмя. Ясно пролича разликата между актрисите и другите момичета. Актрисите с огромно желание позираха за безброй

снимки, сменяха дрехите си, израженията си, прическите си, всичко за да продължат любовната си авантюра с камерата. Той си спомни как един ден започна да снима Динди рано сутринта и тя щастливо му позира до осем вечерта. Беше сменила дрехите си четиридесет пъти!

След вечеря те гледаха телевизия, като обикновено попушваха по малко трева.

Чарли искаше да може да направи нещо съзидателно, може и да напише или да нарисува нещо, но неговият талант си беше само в актьорството.

Никога през живота си не беше изглеждал толкова добре — слаб, загорял, в страхотна форма.

Прекарваше много време на телефона, говореше с децата си или приказваше с Джордж в болницата, за да го ободри. Говори с Лорна, която очевидно беше притеснена за писмото, което му беше изпратила, като си е мислила, че може би няма да се оправи. Разговорът беше къс и объркан.

Той се чудеше дали тя е щастлива. Дали ѝ липсваше той и възбудата от съвместния им живот? Въпреки че що за възбуда беше това в действителност? Винаги той вършеше всичко. Обикновено тя беше вързана в къщи с хлапетата.

Сигурно беше по-добре във втория си брак, отколкото беше с него. Може би трябваше да направи така, че Динди да забременее. Това щеше да я укроти и да я задържи в къщи. Но как може да забременее едно момиче, което употребява диафрагма и взема хапчета?

Идваха много покани — партита, вечери, празненства на открито, но Чарли не искаше да ходи никъде, а и Филипа със сигурност не си падаше по светския живот.

Той подсъзнателно усещаше, че тяхната връзка не е от полза и за двамата. Тя като че ли се беше отдръпнала от всичко, и докато неговият ден беше запълнен с всякакви дреболии, Филипа просто се появяваше сутрин, изтягаше се в един шезлонг и проспиваше целия ден.

Нямаше никакъв секс. Тя не искаше да опитва отново, а той не искаше да ѝ се натрапва, но нещата ставаха все по-отчаяни. Добрата му физическа форма като че ли увеличаваше сексуалния му апетит.

Проблемът беше доста коварен. Не искаше да притеснява Филипа, която братски обичаше, но нуждата му ставаше все по-

настойчива.

Накрая реши да покани на гости хора за уикенда. Натали и Клей; Маршъл и Кери; И Теймз Мейсън с ужасно изглеждащ педераст, наречен Марвин Марибу, който беше работил по рекламата на последния му филм. Това щеше да се отрази добре на Филипа, а срещу обещание за една роля Теймз щеше да бъде дискретна.

Уикендът започна зле. Кери се появи без Маршъл в петък вечер. Каза, че има работа и ще дойде на другия ден. Клей пристигна без Натали, на която ѝ се гадеше непрекъснато и беше решила да остане в къщи. За да обърка окончателно нещата, Теймз дойде в петък през нощта с новината, че Марвин е бил пребит от някакъв педераст и изобщо няма да идва!

На вечерята в петък Клей започна да настъпва първо към Кери, а след това и към Теймз. Очевидно харесваше и двете.

Филипа стоеше мълчаливо в единия край на масата и правеше гримаси на Чарли, това беше нейният начин да покаже, че не одобрява никой от гостите му.

Кери парираше Клей при всеки негов опит. Съвсем ясно му показва, че няма да постигне абсолютно нищо с нея.

Теймз, все пак, намираше поведението му за очарователно, особено когато ѝ каза каква чудесна идея ще бъде да напише една телевизионна серия за нея.

— Изненадан съм, че никой не го е предложил преди мен — каза той, като се наведе по-близо до нея през аспарагуса. — Всеки идиот може да види, че имаш огромен комичен потенциал. Можеш да бъдеш една млада Люсил Бол.

Теймз видимо се наду.

— За това ще се сети всеки идиот! — каза Чарли, вбесен от факта, който ставаше все по-очевиден: Теймз щеше да сподели леглото на Клей тази нощ, а не неговото.

— Излизам да се поразходя — обяви Филипа, като стана внезапно.

— Но вечерята още не е приключила — протестира Чарли.

— Не съм гладна. Ще се видим утре сутрин.

Той разбираше, че тя се чувства зле. Тя знаеше защо той организира този уикенд и очевидно не искаше да стои и да гледа как

Клей и той се заяждат заради Теймз. Той се изсмя високо. Положението изведнъж му се стори ужасно комично.

— Какво има? — попита Кери.

Той забеляза какъв фантастичен цвят на кафе с мляко има кожата ѝ.

— Нищо, мила, просто си мислех.

Беше много женствена. Никога не беше имал... Той бързо прогони мислите си. Тя беше на Маршъл.

След вечеря той отиде в кабинета, за да избере някои запаси.

Клей го последва, пиан и щастлив.

— Нямах нищо против, старче, нали? попита той. — Тя е узряла и е готова. Къде, за Бога, я откри? Добре, че Натали не дойде.

Като всеки друг и Клей си въобразяваше, че Чарли и Филипа имат връзка. Не можеше да му мине през ума, че Чарли беше поканил Теймз за себе си.

— Давай — каза Чарли. — Чукай която щеш.

Беше отвратен от Клей. Струваше му се, че някак с и не е честно да правиш такива неща когато жена ти лежи в къщи бременна.

— Разбира се, аз страшно харесвам черното пиленце — продължи Клей. — Но в тази посока не се предлага нищо свободно.

Трудна е — каза Чарли, сложи запис на Майлз Дейвис и го наду здравата.

Четиримата седяха в дневната, пиеха, говореха и слушаха музика. Чарли извади марихуана и всички запушиха, включително и Кери. Тя наистина искаше да си ляга, но не беше пушила от много отдавна, тъй като това не допадаше на Маршъл. Харесваше ѝ. Това, че беше решила да се омъжи за Маршъл не означаваше, че трябва да спре да живее.

Теймз се кикотеше непрекъснато. Тя щеше да остави Клей да я съблече и да я има пред всички, ако пожелаеше, но той я помъкна към спалнята си, като изблея едно „лека нощ“.

— Къде е Филипа? — попита Кери.

— Не знам — Чарли беше раздразнен. — Тя е странно момиче. Може би обикаля из пустинята.

— Познаваш ли Клод Юсан? Страшен копелдак е, наистина подъл мръсник — мислите на Кери бяха несвързани, тъй като тя беше

зашеметена и прескачаше от тема на тема, без да изчаква отговор.

Чарли от своя страна, като видя, че няма да може да отдаде на сексуална дейност, беше станал доста меланхоличен и черноглед.

— За какво е всичко това, скъпа — внезапно попита той. — За какво си говорим?

— Маршъл те харесва — отбеляза Кери. — Пусни Арета Франклин.

Той смени записите и почувства страшно силен импулс да люби Кери. Тя се беше изтегнала по гръб на стола си, очите ѝ бяха затворени.

— Никога ли не си искала да станеш актриса? — попита той. — За повечето красиви жени, особено в този град, това е амбицията на живота им.

Тя поклати глава.

— Не, по дяволите. Кому е потрябвала тази гадост? Не мога да се оправям като Сънди. Тя наистина си знае мястото или поне мислех, че го знае, докато не срещна Клод.

— Как ти се струва тя? — попита той без особен интерес.

В края на краищата, мислеше си той, Маршъл не е чак толкова близък приятел, и ако той легнеше с нея кой щеше да разбере?

— Сънди е чудесно момиче. Много младо в някои отношения, а в други — възрастно. Понякога тя... Чарли, какво правиш?

Той се приближи отзад, наведе се над нея и пхна ръцете си в деколтето на роклята ѝ. Тя не носеше сутиен и той успя да измъкне малките и гърди навън, преди тя да започне да протестира.

Тя стана бързо.

— Ти, копеле! Аз не съм някоя малка холивудска проститутка. Как се осмели!

Той не очакваше такава реакция. Да си филмова звезда означаваше, че повечето жени са готови и го искат.

— Съжалявам — измърмори той и бързо се отдалечи от нея. — Аз, ъ, само си помислих...

— Е, помисли си пак.

Гневът ѝ се дължеше на факта, че тя го харесваше и се ядосваше на себе си. Беше решила, че когато се омъжи за Маршъл ще му бъде вярна; няма да чука други, както правеха всички нещастно женени двойки които тя познаваше.

Той зарови глава в ръцете си.

— Винаги откривам — каза той тъжно — че жените, които желая обикновено са тези, които не мога да имам. Искан жена, която като се върна в къщи и кажа „Хайде да се чукаме“, просто да ми отговори: „Да, мили, готово, хайде да си лягаме“. Понякога си мисля, че е по-добре да тръгна с проститутка, така поне знаеш какво те чака. Всичко, което искат те, са парите ти.

Като оправяше роклята си, Кери слушаше внимателно.

— Грещиш, Чарли — каза тя. — Има много момичета, които не те искат само заради името ти. Ти си много привлекателен мъж.

— Наистина ли го мислиш? — лицето му просветна.

— Да, мисля го. Бедата е там, че си се събрал с неподходящи хора. Бас държа, че всичките ти приятели са само от шоу-бизнеса. Как е работата между теб и Филипа?

— Платоническа. Само приятелство. Тя е добро момиче, но е много млада.

Кери го целуна по бузата.

— Отивам да си лягам.

Той я прихвана леко през кръста.

— Нямах лоши чувства към мен, нали?

— Всичко е забравено. Нека си останем приятели, Чарли.

— Много добре, мила. Това ми харесва, наистина ми харесва.

46.

Сънди беше разтревожена от това, че Кери не хареса Клод. Знаеше, че не е от най-харесващите се, но беше сигурна, че когато се опознаят по-добре, отношенията между тях няма да бъдат толкова обтегнати.

Клод каза за Кери.

— Тя е бясна, защото няма да може да получи голяма комисионна от теб.

— Кери не се притеснява за парите — защити я Сънди. — Тя не е сигурна дали ролята е подходяща за мен.

Беше уикенд и те лежаха на балкона пред плажа. Сънди най-накрая беше успяла да го накара да дойде в дома ѝ и като че ли той се забавляваше да мързелува и да не прави нищо.

— Момчето те харесва — отбеляза Клод — повече отколкото майка си.

Тя искаше да запита: „Вярно ли е, че тя е тук с теб?“. Но вместо това прехапа устни и каза:

— Мислиш ли, че трябва да бъде с теб? Гувернантката е много добра, ят ще остане.

— Писна ли ти от него? — каза той.

— Не ставай глупав. Би ми харесало да остане тук; просто си мислех за теб.

— Мисли за момчето, то е по-щастливо тук с теб.

— Какво ще правим при снимките в Палм Спрингс? Той с мен ли ще дойде или с теб?

— Ще го оставим тук с гувернантката. Ти ще работиш, ще създаваш образ. Не искам дете да ти се мотае през това време. Това няма да бъде едно лесно боклуче, на което целия екип да се възхищава, докато ти си показваш циците и само изглеждаш красива. Между другото, ще живеем в къщата.

— Каква къща?

— Къщата в Палм Спрингс, в която ще снимам филма — той се прозя. — Ще ти хареса, ще видиш.

След това тя премисли разговора им. Не беше вече сигурна в чувствата си. Дали го обичаше или това беше само физическо привличане? Той беше разглезен, арогантен, груб копелдак. Как можеше да обича такъв мъж?

Тя се успокояваше с факта, че връзката им мимолетна и вероятно ще трае само докато снимат филма.

Ставам твърда, помисли си тя. Мисля си само за това, кое е добро за мен. В определен смисъл аз използвам Клод, но от друга страна и той ме използва, така че сме квит.

* * *

Времето в Палм Спрингс беше непоносимо горещо. Идеята на Клод да живеят и да снимат в една и съща къща беше шантава.

Къщата, заобиколена от всички страни с акри пустиня, беше достатъчно добра. Имаше плувен басейн, тенискорт, сауна, бiliarдна и всички други допълнения, които високопоставените чиновници от Лос Анджелис очакваха да имат удобните си свърталища в пустинята. Сънди откри, че Клод иска да спят в спалнята, в която той снимаше филма. Беше ужасно да спиш в легло, в което през стаята се целеше камера. Стойки на прожектори и звукозаписна техника бяха навсякъде.

— Не мога да понасям това — обяви тя първата нощ. — Няма никакво уединение. Все едно че си на витрина на магазин.

Той се втренчи в нея.

— Ако поне веднъж искаш да бъдеш актриса, опитай и живеи в ролята без да хленчиш.

Той беше труден за работа — взискателен, критичен, груб. Всеки детайл трябваше да бъде точно така, всеки дубъл — идеален.

На площадката имаше само трима други актьори — мъжът, който играеше съпруга ѝ и двамата младежи, които щяха да се вмъкнат в къщата и да я изнасят.

Нюхът на Клод за персонаж беше безгрешен. Тримата мъже пасваха идеално на ролите си. Съпругът беше шкембест, слаб и с алчни очи. Първото момче, слабо, русо, южняк с бавна и зла усмивка и

зелени очи. Второто момче, актьорът, заради когото Клод беше отишъл в Рио, беше мургав, на около двадесет години. Имаше черни очи с дълги мигли, походка на пантера, беше съсредоточен, красив. Името му беше Карлос Ло.

Клод не разрешаваше на Сънди никакви контакти с тях, освен когато работеха заедно върху някоя сцена. Това беше умно решение, което даваше добри резултати.

Четиримата актьори ставаха персонажи от филма и Клод просто ги манипулираше както си искаше.

47.

Хърбърт прочете, че Сънди Симънс ще ходи в Палм Спрингс. Може би щеше да я последва. Мардж можеше да бъде излъгана, че Альнови заминават. Тя беше под погрешното впечатление, че той все още работи аз тях. Може би това щеше да бъде решението на всичките му проблеми. Щеше да намери възможност да се представи на Сънди, която със своите пари и влияние можеше да му помогне, може би да го отведе в Европа, далеч от Мардж и нейните обвинения.

Идеята му хареса.

Онази вечер той проследи Сънди до Малибу. Докато седеше в паркираната си кла, той с раздразнение наблюдаваше как дълъг черен кадилак се приближава до къщата ѝ и от него излиза един мъж. Това означаваше, че тя няма да си легне рано, както правеше обикновено, а той ще трябва да чака мъжът да си тръгне, преди да може да пропълзи отстрани на къщата и да я наблюдава докато спи.

Той се отпусна на мястото на шофьора, като си даваше сметка, леко намусен от отвращение, че има нужда от душ. Щеше да е добре, ако си беше отишъл вкъщи по-рано и беше се изкъпал, но сега той избягваше максимално Мардж, тъй като от него се очакваше да извършва отвратителни сексуални действия веднага щом влезеше вкъщи. Раздърпаната вещица беше станала ненаситна. Само при мисълта за нея почувства, че му се гади.

— Трябва да ти говоря, Хърби — беше изцвилила тя точно онази сутрин — опитай се да се прибереш рано.

Той не беше глупак. Знаеше защо иска да се прибере вкъщи рано.

Трябва да е бил задрямал, защото когато погледна часовника си, беше един часа, а кадилакът все още стоеше там, въпреки че къщата беше потънала в мрак.

Тялото му беше сковано и схванато. Той изпълзя от колата и се насочи към къщата. Вътре беше тихо. Той пропълзя отстрани и се наведе в обичайната си поза над прозореца на Сънди.

Тя беше заспала, легнала по гръб, гола. До нея, прехвърлил черна косата ръка небрежно през корема ѝ, лежеше мъж.

Първото, което Хърбърт усети, беше болка — такава силна болка, че беше принуден да се оригне, за да се отърве от нея. Не мърдаше, просто стоеше втренчен в очертанията на кръглите ѝ съвършени гърди, дългите загорели крака и малкото бяло пространство, което бикините прикриваха.

Болката го разтърси. Той стоеше съвсем неподвижен и мълчалив, докато тя постепенно утихна и се превърна в дълбока ожесточена омраза.

Кучка! Защо не го беше чакала!

Как би искал да види лицето ѝ, ако се изправи пред нея сега. Тя щеше да се гърчи, да се извинява, да го моли за прошка. Но щеше да е много късно.

Изведнъж го обхвана страхотна възбуда, чувство, което беше доста трудно, за да го сдържи. С конвулсивно дърпане той се облекчи в панталоните си. После скришом и тихо се измъкна, обратно в колата си, обратно към Мардж.

Мардж се беше подпряла в леглото, гледаше последния филм и решително поглъщаше четири шоколада „Хърши“, гигантски пакет с пукайки, три пакетчета орехи и два банана. Тя имаше нужда от всичко това. То ѝ беше нещо като защита срещу изблика на гняв, който щеше да излезе Хърбърт, като му каже, че Луела знае всичко.

Хърбърт, който пристигна вкъщи много по-късно, с раздражение установи, че лампата свети. Искаше да се промуши без да го видят, да се отърве от мръсните си панталони и да си вземе един хубав горещ душ. Сега Мардж щеше да започне да се суети и да го сграбчи.

Той с удоволствие видя, че е заспала. Пропълзя скришом с надеждата, че няма да я събуди.

Беше му трудно да повярва, че е видял Сънди Симънс да лежи в обятията на друг мъж. Знаеше, че понякога жените — дори почтените — имат нужда от секс. Но Сънди със сигурност не се нуждаеше от нищо друго освен от писмата, които той ѝ изпращаше. Трябваше да е де подготвена да чака. Той ѝ беше казал достатъчно ясно, че ще бъдат заедно. Тя заслужаваше да бъде наказана.

Веднага щом изключи телевизора, Мардж се събуди. С натежали за сън очи тя започна да му разказва истината.

— Хърби, направих глупаво нещо, е, ами, то всъщност не е толкова глупаво, искам да кажа, че ти беше глупав. Виждаш ли...

Той слушаше мрачен и мълчалив, гневът му намаля само малко, защото сега няма да е необходимо да прави секс с нея. Тя беше уплашена от Луела така, както той трябваше да бъде. Но той ще намери начин да се справи с изнудвачката от съседната къща.

Мардж цивреше и подсмърчаше. Той я попита много студено, кои бяха всичките мъже, с които развратничеше до тях. Тя му каза, като хълцаше, за кръга от приятели на Луела.

Той започна да я удря с тежки, изпълнени с омраза шамари по лицето и тялото.

Тя се свиваше под него, като се боеше да вика, а той продължаваше да я бие, докато се почувства по-добре. После седна на края на леглото и огледа ръцете си, слаби бели ръце с грижливо изрязани нокти.

Бавно, в главата му започнаха да се оформят идеи. Идеи относно всички. Той можеше да накаже Сънди и в същото време да плати на Луела двете хиляди долара, за да я разкара.

Беше странна идея, но имаше голяма вероятност да даде резултат.

48.

Бездействието не се отразяваше добре на Чарли. Той стана стеснителен и несигурен. Имаше нужда да чувства върху себе си вдъхващото уверено око на камерата.

Според него докторите бяха пълни откачалки и след две досадни седмици на слънце в Палм Спрингс той се обади на Маршъл да му го каже.

Маршъл не прояви съчувствие.

— Предполага се, че трябва да почиваш — напомни му той. — Във всеки случай сега няма нищо за теб.

— Ще се появя като гост — настоя Чарли — няколко дни или нещо подобно, за една импровизация. Какво ще кажеш аз едно специално телевизионно шоу?

Маршъл замълча за момент.

— Няма да ти хареса.

— За Бога, драги, трябва да има нещо.

Бяха необходими два дни на Филипа, за да се върне, след като излезе след вечерята. Тя изчака докато гостите си тръгнат и тогава се върна.

— Къде беше? — вилнееше Чарли.

Тя изглеждаше мръсна и размъкната.

— Бях с приятели. Пътувахме нонстоп два дни, беше криво изживяване. Нося ти страхотен хашиш.

Очите ѝ бяха разширени и фиксирани в една точка и той знаеше, че тя е вземала ЛСД. Не го одобряваше. Едно беше да пушиш трева, но всичко друго той отхвърляше.

— Направих много интересно откритие — каза тя — като смеси трева и стимулант мисля, че мога да го правя.

— Какво да правиш? — попита той остро.

— Чуването, разбира се. Секс. Знаеш какво имам предвид — онова нещо, за което имаш голямата върлина отдолу.

— Мисля, че ти е време да се върнеш при майка си. Ако си мислиш, че съм поласкан като ми казваш, че можеш да го правиш с мен само като си надрусана до козирката, моля те да помислиш отново.

— Е, беше толкова тъжна картинка в чукането, а този твой ужасен приятел, Клей или как му беше името, и оная жена, Кери, мразя твоите приятели, те са фалшиви лайна!

— И ти си такава, Филипа, драги, и ти си такава. Всъщност, ти си много по-фалшива от тях, защото се преструваш, че си нещо, което съвсем не си. Наистина си шибана, знаеш го, нали?

— Ти, старецо — подигра му се тя. — Ти тъп старецо. А и какво да кажа за теб тогава? Пазиш диети, пускаш си дълга коса, носиш смахнати дрехи и си добре приет навсякъде само защото си филмова звезда. Хората ти се смеят. Ти си смешен, така че си помисли за това.

Неговото обаждане на Маршъл беше отчаяно. Да стоиш сам вкъщи в Палм Спрингс беше убийствено. Ако Маршъл не се появи с нещо в рамките на следващите няколко дни, той сериозно се замисляше да си иде вкъщи в Лондон.

Мъчно му беше, че всеки път, когато една връзка приключеше, той като че ли биваше обливан с оскърбления. Дори Филипа го обиди, като му каза, че е уважаван само защото е Чарли Брик, филмовата звезда. Той някак си не беше мислил, че е гледала на него по този начин.

Тъпи звездички или не, те всички бяха еднакви в основата си и беше много по-гот със звездичките, когато опираше до секса.

Кери беше в града и Чарли я изведе навечеря.

Тя кипеше.

— Този кучи син, френската суперзвезда режисьор, ще съсипе кариерата на Сънди. Заклучил я е в онази къща и дори не ме пуска да поговоря с нея за повече от две минути. Мисли си, че е Бог.

— Кери, скъпа, трябва да поговориш с Марш, тук ще се скапя. Цял живот съм работил и това само ме размазва. В отлично състояние съм. Кажи му да договори нещо за мен.

— Но лекарите казаха, че трябва да почиваш.

— Заеби ги тя шибани лекари, скъпа, аз трябва да работя.

— Ще поговоря с Маршъл. Знам, че мисли, че сега трябва да си спокоен. В края на краищата предстоят ти два филма в края на

годината. Ще дойдеш на сватбата ни, нали?

— Няма да пропусна. Ей, скъпа, имам страхотна идея. Колко хора ще поканиш?

— Петдесет. Ще обидим по-голямата част от Холивуд, но просто не понасям тарапаните. Ограничено е в семеен кръг и близки приятели.

— Защо не го направите тук?

— Къде?

— В къщата и тук. В тази суперскъпа барака под наем. В градината ще бъде идеално. Ще наемем свещеник. Ще доведем всички със специален самолет. Това е великолепна идея. Моят сватбен подарък на теб и Марш.

Тя се засмя.

— Това е шантава идея. Защо не? Не сме уреждали нищо. — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Мисля, че ще бъде чудесно. Можем ли да го приготвим заедно до събота?

— Остави на мен, така ще имам какво да правя.

Чарли искаше венчавката да бъде специална. Познаваше Маршъл от години и много го харесваше — а той харесваше и Кери. Той нае секретарка на име Маги, която да уреди всички подробности и даде инструкции за това, което искаше.

Маги беше с лице на боксьор, червенокоса, цялата в лунички. Тя му правеше компания. Беше добър слушател и не говореше много.

Чарли беше решил, че разговорите са забранени.

49.

— Вземи тези хапчета.

— Казах ти, че не вземам хапчета. От тях се чувствам зле, а и не се нуждая от хапчета за сън.

Сънди лежеше в леглото с Клод, камерата се беше надвесила над тях като трети човек. Беше три сутринта и тя беше достатъчно изморена за да затвори очи и да заспи дълбоко.

Клод беше в някакво странно настроение цяла вечер, говори й за филма, персонажите, какво означава всичко това. След това в един часа поиска да правят любов и беше по-добър от всякога, владеец положението, командващ. Той задържаеше за да не стигнат до оргазъм, палеше цигара или се разхождаше из стаята. Най-накрая, когато дойде моментът, беше зашеметяващо. Сега тя се чувстваше съвсем отпуснат, а той я караше да вземе хапчета за сън.

— Искам да ги вземеш — настоя той. — Има много важна причина.

— Каква причина?

— Слушай, казах ти, че ако работиш добре утре сутрин, ще можеш да отидеш на сватбата на приятелката си. Добре, аз ще направя нещо за теб, но и ти ще направиш нещо за мен. Сега ги вземай и престани да спориш като хлапе.

Той й набута две тюркоазени капсулки.

— Не, Клод, няма да взема хапчета. Това е. Освен това, ако започнем да снимаме в седем, аз все още ще съм заспала.

Той въздъхна.

— Умно момиче, полузаспала, така те искам, полузаспала и гроги. Искях да те изненадам, но щом си толкова упорита... Утре първо ще снимаме сцената с изнасилването. Не искам изобщо да ставаш от кревата.

— Е, стига де! — тя не му повярва. — С немито лице и зъби?

— Как, по дяволите, мислиш е била Стефани, когато момчетата са се вмъкнали? Тя е била в леглото, нали? Спяла е, нали? А тя взема

хапчета за сън, нали? Така ще го снимаме и ние. Ако искаш да бъдеш актриса, тогава прави това, което аз искам.

Послушно тя глътна хапчетата и затвори очи. В тази сцена нямаше диалог, само много борба. Тя разсеяно се зачуди как ли ще я снима Клод. Едри планове, това вероятно щеше да бъде неговото виждане, едри планове на лицето ѝ, затова я искаше да изглежда истинска.

Тя безгрижно заспа. Той беше гениален режисьор. Тя му имаше доверие.

Първото усещане беше, че завивките се ахат, след това някаква тежест, нещо тежко се покатери върху нея.

Тя се опита да се размърда. След това раздраната ѝ нощница беше махната.

Тя се опита да отвори очи, но клепачите ѝ като че ли бяха залепени. Някакви ръце бяха обхванали гърдите ѝ, непохватни ръце. Тя чуваше висок шум на нещо въртящо се, камерата. Къде Беше Клод?

Тя успя да отвори очи, но заслепяващите светлини я накараха бързо да ги затвори отново.

Тя каза:

— Махни се от мен — и като в мъгла отвори отново очи и се вгледа изненадано в лицето на Карлос Ло.

Той я беше възседнал, ръцете му бяха на гърдите ѝ, дишаше учестено.

До него, наведен над нея беше другият актьор, който се смееше тихо.

— Какво е това? — протестира тя.

Чувстваше се слаба, безсилна, полузаспала.

— О, това копеле — измърмори тя — мръсното копеле. Той наистина снима. Всъщност той ще остави тези два боклука наистина да ме изнасят.

Тя започна да се бори, но в движенията ѝ нямаше сила.

Единият от актьорите натисна ръцете ѝ, докато другият ѝ разтвори краката и в момента когато проникна в нея Клод се надвеси с ръчна камера, обективът се беше наврял в лицето ѝ толкова близо, колкото това беше възможно.

— Копелдак! — изпищя тя слабо.

След това дойде ред на слабия мъж, злите зелени очи ѝ се хилеха. Тя се отпусна. Нямаше смисъл да се съпротивлява. Не можеше да се противопостави на двамата.

Той ѝ ближеше лицето, докато го правеше. След това слезе и камерата се изтегли като още един любовник.

Тя лежеше съвсем неподвижна, разпростряна върху кревата, така, както я бяха оставили.

— Никога няма да ти простя това, Клод — измърмори тя. — Никога.

— Може би когато прочетеш блестящите отзиви ще го направиш.

Той спокойно остави камерата и тя забеляза, че голямата камера още работи. Двамата актьори бяха излезли.

— Между другото — продължи Клод. — Искам да те запозная с жена си.

Една жена се показа иззад голямата камера, слаба блондинка на около тридесет години. Тя се усмихна добросърдечно.

— Не се притеснявай за това, мила. Това е маниерът на Клод. Интересува го само крайния резултат, сигурно ще се съгласиш с мен.

Сънди седна в леглото, обхвана с ръце коленете си, като невярващо се люлееше напред-назад.

— Винаги сме знаели, че ти си най-подходяща за Стефани. Имаш красиво тяло. Клод е голям щастливец, че има възможността да му се радва. Но сега уви, нещата са различни. Сигурна съм, че разбираш. Може да има — как го казвате вие голяма конкуренция. Сигурна съм, че мога да ти покажа някои неща, които дори Клод не може да прави.

— Вие да не би наистина да мислите, е аз ще остана и ще довърша този филм? — попита Сънди, като се опитваше да контролира гласа си.

— Ще бъдеш най-глупавото момиче, ако не го направиш. Няма да получиш нищо, но ще загубиш всичко.

Тя се засмя скептично. Всичко това ѝ се струваше като някакъв кошмар, все още се чувстваше гроги и полузаспала, беше твърде изморена за да спори.

— Ти наистина нямаш друг шанс, освен да довършиш филма — продължи жената на Клод. — Първо, имаме договор. Второ, ако откажеш, филмът, който току-що заснехме ще бъде използван — знаеш какво искам да кажа — не във връзка с тази продукция, просто Сънди

Симънс извън снимачната площадка. Такива неща се радват на огромна популярност.

Сънди се взря в Клод.

— Защо? — извика тя.

Жена му отговори вместо него:

— Защото Клод е артист, гений, всичко трябва да бъде перфектно. От материала, който засне тази сутрин, той ще използва само очите ти, лицето ти. Ще бъде идеално. Ще те провъзгласят за голяма актриса. Почакай, скъпа, докато излезе филмът, и ще си ни благодарна.

Трепереща, тя стана от леглото. Чувстваше се мръсна и използвана. Искаше само да се махне от тези двама болни. Искаше да се махне от къщата.

Облече джинси и потник.

— Къде отиваш? — попита Клод, когато тя тръгна с нестабилни крачки към вратата.

— На сватба.

— Добре. Но утре ще работим както обикновено. Сигурен съм, че като размислиш, ще видиш колко правилно е всичко.

Тя взе чантата си и излезе без да каже дума.

За щастие колата ѝ беше отвън. Тя облегна главата си на волана и се опита да помисли накъде да тръгне. Беше много далеч за да се опита да кара до Лос Анджелис, поне за състоянието, в което се намираше. Нямаше къде другаде да отиде. Беше седем сутринта. Хотел?

Изведнъж тя се сети за Чарли Брик. Той имаше къща. Кери щеше да се жени там днес следобед. Тя порови в чантата си и намери поканата, след това подкара до най-близката бензиностанция и попита за посоката.

50.

Чарли винаги се будеше рано. Обичаше да плува преди да е станало твърде горещо. Тази сутрин беше особено нетърпелив да провери всичко, да огледа терасата и арката от цветя, специално издигната за сватбата, да пробва платформата, където трябваше да застане двойката, за да бъде оженена.

Дългите бели маси бяха готови да бъдат натоварени с храна. Раирани тенти, обсипани с цветя, щяха да ги пазят от слънцето.

Той сложи внимателно двете си филмови камери, японския аргус и болекса на специална маса. До тях бяха фотоапаратите — лайката, ролайфлекса и пентакса, както и спретнатата купчина филми.

Кери щеше да пристигне в единадесет, продуктите щяха да бъдат доставени в дванадесет, проповедникът в един, гостите в два. Сватбата щеше да се състои в два и половина. Имаше много време.

Погледна часовника си, едва минаваше седем. Нямахме какво толкова да се върши. Беше решил какво ще облече. Може би трябваше да се обади на стария Марш, да го събуди и да му каже да дойде за кафе. Маршъл беше отседнал с приятели наблизко.

След това чу да пристига кола и се запъти към алеята да види кой е. Колата изскърца със спирачки и Сънди Симънс слезе от нея.

Отначало той не я позна. Косата ѝ беше разрошена, буйна и под очите ѝ имаше големи сенки. След това я огледа цялата и си спомни. Никой не можеше да изглежда като нея!

— Подранила си малко, скъпа — пошегува се той и след това като забеляза, че тя не може съвсем добре да си фокусира погледа, отиде бързо до нея и я хвана за ръката. — Хей, какво става?

Тя се облегна на него, като дори не беше съвсем сигурна, че е намерила къщата, чувстваше се зле и уморена.

— Мисля, че ще повърна — измърмори тя.

Той я вкара вътре в къщата до тоалетната на долния етаж. Държа я докато повръщаше.

Какво ставаше? Да не е пияница? Или се е друсала с наркотици?

Тя не носеше нищо под потника. Сигурно е имала скандал с приятеля си. Но защо беше дошла при него?

Когато видя, че започва да се оправя, той я остави сама, влезе в кухнята и каза на прислужницата да приготви чай и препечен хляб. Изпи една голяма чаша с ябълков сок и взе две лъжици житни кълнове и мед. Беше настроен на здравословна вълна.

Тя не се показа двадесет минути. Беше измила лицето си и вчесала назад косата си.

Той я хвана за ръка, заведе я до столовата и я накара да изпие горещия сладък чай, който я очакваше.

Никой от тях не каза дума.

Тя се опъна назад в стола и се загледа през стъклените врати в приготвянията за сватбата.

Той си помисли, че никога не е виждал толкова красива жена.

— Това е най-хубавата чаша чай, която пия след като напуснах Лондон — каза тя най-накрая. — Може ли да ми сипеш още, моля?

Той ѝ наля още една чаша.

— Винаги си нося собствен чай — отговори той със смешен кокни акцент^[1]. — Тези скапани янки изобщо нямат и понятие от чай.

Тя се усмихна меко.

Телефонът иззвъня и тя с яростни жестове показа, че не е тук.

Беше Маршъл. Чарли бързо приключи разговора, като му каза, че ще му се обади по-късно. Обърна се към Сънди и каза:

— Не мислиш ли, че трябва да ми кажеш какво става?

Тя кимна.

— Мисля, че трябва да ти кажа, тъй като дойдох и се изгърсих на вратата ти. Това е дълга история, а аз се чувствам достатъчно ужасно. Това, от което наистина се нуждая е баня и сън. Дойдох тук, защото не искам да изпусна сватбата на Кери. Разбираш ли, тя беше съвсем права, тя ме предупреждаваше, че...

Тя рязко спря, когато Маги се втурна вътре, облечена в къс хавлиен плажен елек, червената ѝ коса беше на кичури.

— Оооп, извинете, да не прекъсвам нещо? — каза весело Маги. — Искан да стана рано и да помогна.

— Всичко е наред, скъпа. — Чарли беше тайно удивен.

Маги никога не беше ставала преди десет. Тя просто беше ужасно шумна.

— Маги, това е Сънди Симънс.

— Здравей — каза Маги, седна и грабна една препечена филия.

— Мисля, че стаята ти е вече готова — каза Чарли на Сънди. — Знаеш ли, скъпа, наистина беше мила изненада, че успя да дойдеш тук толкова рано. Хайде, ела да те заведе.

Той я заведе горе.

— Не обръщай внимание на Маги — каза той. — Тя е идиотка. Имаш ли какво да облечеш за сватбата?

— Нямам дори обувки.

— Ако ми напишеш размерите си, ще пратя някой до Сакс за дрехи — той я заведе в един апартамент за гости, който гледаше към градината.

— Наистина си много мил — каза тя. — Ще ти обясня всичко по-късно, но моля те, обещавай ми, че няма да казваш на Кери.

— Нямам какво да й казвам, нали? Тя ще пристигне тук в единадесет, но аз ще я замъкна в другия край на къщата и ако ти останеш тук, аз ще дойда да те взема преди сватбата. Така става, нали?

— Да. Благодаря ти отново, Чарли. Просто не зная как да ти благодаря.

Аз зная — помисли си той — знам идеалния начин. Сбогом, Маги, беше кратко и мило.

Кери беше леко паникьосана и много нервна. Тя пристигна придружена от сестра си, дебело момиче, цялото облечено в розово. Каква грешка направи, че взе Мери Джейн със себе си. Тя не разбираше и дори не одобряваше цялата сцена. Да се ожениш за по-възрастен мъж беше лошо, но за бял — това вече беше ужасно. Цялото семейство на Кери беше единодушно в неодобрението си.

Тя набута Чарли в един ъгъл.

— Слушай, не че употребявам преди обед, но ако не искаш една припаднала булка в ръцете си, моля те, нека да попуша малко.

Той се ухили.

— Каква чудесна идея, мила, ела в спалнята ми.

— Нека само да се отърва от сестра си и съм там.

Те седнаха на леглото му, помайтапиха се малко и Кери каза:

— Не е ли тъпо? Защо трябва да се страхувам да се омъжа?

Чарли се съгласи, дръпна от тревата и й я подаде.

Когато те излязоха навън, Маги кръжеше насам-натам.

— Какво правихте вие двамата? — каза обвинително тя.

— Нищо, което би те заинтересувало, мила — отговори Чарли, като реши, че човек не може да направи дори една скапана крачка в собствената си къща без Маги да си пъхне носа.

Искушаваше се да каже на Кери за Сънди. Беше му приятелка и вероятно можеше да разчита на нея? Но имаше нещо около Сънди и той знаеше, че не бива да я издава.

Сватбата мина прекрасно. Кери беше зашеметяваща булка в къса рокля от златен бродат с цветя в косата. Маршъл беше нервен и зачервен. Навсякъде гъмжеше от роднини от двете страни и въпреки че младоженецът и булката не правеха разлика между бяло и черно, двете групи роднини бяха настръхнали от предразсъдъци и негодувание.

Самата церемония беше кратка и проста, след това имаше шампанско, студен бюфет и огромна сватбена торта с надпис: „Най-сетне 100 процента!“

Чарли се опитваше да държи Сънди под око, но скоро след като Кери и Маршъл потеглиха за сватбеното си пътешествие и гостите започнаха да си тръгват, той я загуби. Беше се качила на колата си и заминала.

---

[1] Произношение, характерно за бедните квартали на Лондон — Б.пр. ↑

51.

Сънди се надяваше, че никой не е забелязал заминаването ѝ. Тя се измъкна точно преди Кери и Маршъл. Чувстваше се зле заради Чарли Брик. Той беше изключително разбиращ и мил и може би тя му дължеше обяснение, но защо да го намесва в живота си? Тя трябваше да вземе решение и само тя можеше да го направи.

Беше изпълнена с гняв и отвратена от себе си за това, че се оказа такава глупачка. Нищо ли не беше научила за мъжете? Трябваше да види Клод Юсан такъв, какъвто си беше от самото начало. Що за мъж беше този, който нахлува в хотелска стая и прави любов с жена, за да ѝ се представи? И що за жена беше тази, която откликваше на такова представяне?

— Разстроена — измърмори тя. — И той го знаеше и просто влезе направо.

Тя караше колата уверено и бързо към Лос Анджелис и здравия разум.

Наистина ли Клод и жена му си мислеха, че тя ще приеме това, което се случи и ще продължи с филма?

Искаше ѝ се да беше казала на Кери, но Кери беше заминала за Хавай за седмица, а тя не искаше да разваля медения ѝ месец. Доколкото познаваше Кери, тя щеше да отмени пътуването си и да остане да оправя нещата.

Всъщност нямаше нищо за оправяне. Каквото и да ѝ се беше случило, колкото и да ѝ беше навредило, тя беше взела решение да не завършва филма. И Клод щеше да загуби. Той беше заложил на факта, че нейната кариера означава за нея повече, отколкото гордостта ѝ. В края на краищата тя беше актриса, а актрисите винаги поставят кариерата си пред всичко друго, нали?

Въпреки цялата болка, имаше поне слабо усещане на удовлетвореност, че и тя може да го е наранила. Беше решила да си отиде вкъщи и да чака. Клод трябваше да направи първата стъпка. Той беше този, който създаде тази ситуация.

Освен това съществуваше и момчето, Жан-Пиер. Все още у тях. Тя беше доста склонна да го задържи, наистина би направила всичко, за да не го върне на Клод и жена му. Но знаеше, че е невъзможно.

Тя влезе в града по Сънсет, уморена и гладна. Отби колата в един ресторант и поръча сандвич с риба тон и чаша мляко.

— Хей, Съни, не мога да повярвам!

Беше Стронг. Изглеждаше почернял и здрав, облечен в тениска и джинси, и носеше четири големи картонени кутии с млечен шейк, натрупани една върху друга.

— Мислех, че все още си в Спрингс. Кога се върна? Защо не се обади?

— Току-що се връщам — сега се прибирам вкъщи.

— Ти ли караш? Сама? Ако ме беше помолила, щях да дойда и да те взема.

Тя се усмихна.

— Къде отиваш с всички тия млечни шейкове.

Той изглеждаше смутен.

— Е, бъб, те са за Макс. Той умира за тях точно сега, като стара госпожица е. Ей, защо не дойдеш да го видиш? Ще се зарадва.

Бранч знаеше превъзходно, че на Макс никак нямаше да му се хареса, защото точно в този момент той вероятно се приготвяше за завръщането на Бранч, като увиваше голото си тяло в новата дивечова кожа за легло, която беше купил. Макс обичаше след млечните шейкове да има секс и мразеше да си променя навиците.

— Просто си вземам един сандвич и после отивам право у дома. Наистина съм капнала.

Бранч сви рамене, разочарован и все пак с облекчение.

— Виж, искам да те помоля да ми направиш истинска голяма услуга. Утре вечер има премиера на „Дванадесетте пищова“. Имам само малка роля, но важна, защото би могла да означава много за мен. Премиерата е голяма, всички ще бъдат там, ще дойдеш ли с мен?

— Току-що се връщам, не знам, мразя премиерите, не мисля, че ще дойда.

Лицето му посърна.

— Хей, Сънди, много те моля. Нужна си ми там. Толкова ще бъде добре за мен да се появя с теб. Всъщност, казах в студиото, че ще се появя с теб. Дадох ми страхотни места.

— Как можа да направиш това? Ти дори не знаеше, че ще съм тук.

Той изглеждаше глупаво.

— Знам. Щях да кажа, че не си могла да дойдеш в последната минута. Наистина беше много глупаво от моя страна. Името ти е обявено в списъка на звездите, които ще дойдат. Какво ще кажеш за това? Дай едно рамо, а?

— О, добре.

Нека Клод да види, че въобще не ѝ пука.

Те си уредиха среща и се разделиха.

Бранч беше въодушевен. Той влетя, като си подсвиркуваше, в къщата на Макс Торп.

Макс, както се очакваше, се беше изтегнал гол на кожената постелка.

— Лоши новини — измърмори Бранч, като поставяше млечните шейкове внимателно на масата до леглото. — Току-що налетях на Сънди и тя се връща специално, за да дойде на премиерата с мен. Тя е видяла всички реклами и е решила, че трябва да бъде там.

— Какво? — каза Макс като започна да почервенява. — А аз? Ти обеща, че билетът е за мен.

— Да, знам. Но трябваше да кажа в студиото, че ще заведа момиче и беше твоя идея да кажа Сънди, защото я нямаше. Е, сега тя се върна.

Като се опитваше да прикрие една самодоволна усмивка, Бранч свали ципа на панталоните си и смъкна тениската си, след което отиде при Макс на кожената постелка.

Макс сърдито го отблъсна.

— Не те искам тази вечер — каза той раздражено — какво ще кажеш за виолетовото ми вечерно сако? Чисто ново и отива на вятъра.

Бранч сви рамене, стана бързо и нахлузи дрехите си.

— Съжалявам, грешката не е моя.

Достатъчно търпя Макс, писнало му беше от цялата история.

Той харесваше момичета. Време беше да каже на Макс Торп, че му е писнало.

Сънди беше изненадана, имаше светлини и музика, които идваха от къщата ѝ. Тя погледна часовника си; беше близо единадесет. Какво

правеше Катя? Тя беше наета, защото изглеждаше кротка и съвестна.

Тя си влезе в къщи, сред море от непознати лица, повечето от които мексиканци, танцуващи на плоча на Джеймс Браун, облечени шарено и шумни.

Насред тълпата тя видя Катя с размекнато и ухилено лице, притисната до стената от млад мъж. Беше облякла синя рокля, която принадлежеше на Сънди, и до нея, свит в един ъгъл с колене опрени в брадата му, беше Жан-Пиер, чиито сини очи гледаха сериозно.

— Хей, бейби — сграбчи ръката на Сънди едно момче — ти откъде изникна?

Тя издърпа ръката си. Прекрасен край на един прекрасен ден. Не можеше да повярва. Тя ядосано прекоси стаята, взе Жан-Пиер и се обърна към Катя.

Очите на момичето се бяха разширили от уплаха и тя изпелтечи нещо от сорта, че днес е рождения ѝ ден.

— Веднага махни всички от тук — каза Сънди и като носеше Жан-Пиер влезе в спалнята си.

Всичките ѝ дрехи бяха разпилени по леглото. От обърнато шише на нощното шкафче капеше парфюм.

— Добре ли си? — прегърна тя малкото момче.

Той кимна свенливо, като зарови глава на рамото ѝ.

Тя махна дрехите от леглото и сложи Жан-Пиер под завивките.

Чуваше се звук от затръшване на врати и потеглящи коли.

Тя приглади уморено коса назад и въздъхна. Ще свърши ли някога този ден?

52.

Хърбърт Линкълн Джеферсън се сблъска с Луела Крисп на други яден след като Мардж му каза за сделката и за парите, които Луела трябваше да получи. Те никога не се бяха срещали, въпреки че, разбира се, той я беше виждал през прозореца, когато шпионираше Мардж. Тя имаше увиснали гърди, къси крака с изпъкнали вени и тлъстини около корема си, въпреки че тялото ѝ беше слабо.

Той се подготви внимателно, взе душ, избръсна се и дълго реса правата си тъмнокафява коса. Почисти ноктите си и Мардж му излъска обувките, една задача, която тя беше зарязала заради това, че държеше положението. Облече сив костюм, който скоро беше взел от химическото чистене и бледожълта спортна риза със зелена вълнена вратовръзка.

Реши, че изглежда безупречно и се наслаждаваше на образа си доста време в огледалото в банята.

Луела Крисп скоро щеше да разбере, че се занимава с мъж от класа, а не с мекушав глупак като Мардж.

Всъщност, Луела хвърли един поглед на Хърбърт и реши, че е подъл копелдак. Не искаше да се забърква с него. Искаше да вземе парите и да изчезне. Може би дори щеше да зареже парите. Той имаше такива зли малки очички, студени, празни и злостни.

Той седна в хола и се втренчи в нея.

— Аз не съм Мардж, разбирате — каза той най-накрая — вие използвахте Мардж. Аз знам какво ставаше тук. Видях какви неща правите в тази къща.

— Няма значение какво сте видели — каза Луела бързо, като реши, че трябва да вземе двете хиляди долара от него — какво ще кажете за нещата, които аз знам? Неща лично за вас, неща, които на моите приятели в полицейското управление ще бъде интересно да научат?

Очите му я гледаха втренчено, плоски и безизразни.

— Не говорите с Маржд. Аз не съм глупак. Парите са за вас. Две хиляди долара и това е последно. Мога да ви ги намеря, но ще имам нужда от помощта ви.

— По какъв начин? — попита тя подозрително.

— По начин, който ще ви хареса. По начина, по който си изкарвате парите сега.

— За какво говорите?

Той бръкна в джоба на самото си и извади две лъскави снимки на Сънди Симънс, които беше откраднал от къщата ѝ. През едната беше надраскал: „Винаги, когато се обадиш — любов. Сънди.“

Той подаде снимките на Луела, която ги изгледа вяло.

— Коя е тази?

— Моя приятелка — каза той рязко — много близка моя приятелка. В действителност ние сме толкова близки, че тя ще направи всичко за мен. — Той многозначително замълча. — Всичко.

53.

Когато последните гости си заминаха, Чарли се почувства подтиснат. Беше отпратил Маги следобеда. Тя беше започнала да му говори неща като: „Всичките ми приятели казват, че трябва да бъда актриса, какво мислиш за това?“

— Мисля, че е по-добре да си идеш вкъщи — отговори той.

Сега той отново беше сам и нещастен. Всъщност толкова нещастен, че импулсивно скочи в черното си ферари и подкара към Лос Анджелис. Чувстваше нужда от компания, от компания, от промяна на обстановката. Мислеше да ангажира стая в Бевърли Хилс хотел и да се обади на Клей.

Беше два сутринта, когато пристигна и си помисли, че не трябва да безпокои Натали. Обади се на Теймз Мейсън, защото беше самотен.

Тя послушно стана то леглото, дойде при него, метна се в леглото и го утеши. Каза му всичко за сцената си с Клей, като през цялото време се смееше. После завърши с думите:

— Човече, това момче е такава висулка!

Чарли веднага се почувства неспособен и я изпрати вкъщи, но не преди тя да го накара да ѝ обещае, че ще я заведе на премиерата на „Дванадесетте пицова“ следващата вечер.

Той се чудеше дали тя обсъжда какъв е той в леглото и реши да попита Клей.

Той спеше неспокойно и сънуваше странен сексуален сън, в който смесваше себе си, Натали, Теймз, Сънди и майка си. Събуди се с гадно чувство и слезе долу при басейна.

Беше твърде рано и той плуваше необезпокояван. Беше взел решение да се върне в Лондон. Нямаше за какво да се мотае тук и да откача като не върши нищо. Той реши да се върне, да си построи къща, да пусне корени някъде. Това ще го държи ангажиран и когато къщата бъде приключена той ще каже на Лорна, че иска децата при себе си за всеки уикенд. Те ще харесат това. Той дори ще им позволи да украсят собствените си помещения.

Той се обади на Клей, който беше щастлив да намине за закуска. Импулсивно той му каза за Сънди.

Клей каза:

— Е, бих казал, че те харесва, а като свършиш, не бих й казал не.

— Ако ме харесваше, щеше да се навърта наоколо, нали?

— Жените са странни създания. Тя вероятно си е помислила, че ти не я харесваш.

Чарли поклати глава.

— Пак твоята логика! Как е Натали?

— Дебелее. Би искала да те види. Защо не вечеряш с нас тази вечер?

— Не мога. Ще водя Теймз Мейсън на премиера.

Клей подсвирна.

— Ето го сега палавника!

— А, точно ти да ми ги разправяш.

— Не знаех, че си минал оттам.

— Не знаеш всички места, откъдето съм минал.

По-късно той се облече за премиерата в нов фрак „Дъг Хейуърд“. Огледа се в огледалото и беше принуден да признае, че почивката му се беше отразила добре. Беше слаб, във великолепна форма, с хубав тен. Беше оставил очилата ала Джон Ленън и отново си сложи онези с роговите рамки. Черната му коса беше точно толкова дълга, за да се начупи леко отзад на яката му. Той подкара ферарито си към апартамента си Теймз.

Тя живееше в типичен холивудски момински стил в модерна постройка на Стрип. Имаше нейни снимки навсякъде.

— Трябва да те снимам — каза той, като пое скоча в пластмасова чаша с отпечатано „Харесваш ми“ на дъното.

— О, бих се радвала — изгука тя. — Много съм фотогенична. Всъщност, казвали са ми, че имам свършени черти. Може би бихме могли да направим нещо заедно за някое от списанията за почитатели. Например, как ти снимаш мен и те как снимат нас.

Изглеждаше ефектно във високите до бедрата сребърни ботуши и сребърни дълги чорапи.

— Може би ще замина за Лондон през следващата седмица — сподели той.

Тя не изглеждаше ни най-малко заинтригувана.

— Мислиш ли, че миглите ми изглеждат твърде дебели? — попита тя загрижено.

Той се вторачи в нея. Беше трудно да се каже, очите ѝ бяха обгърнати от сребристи сенки.

— Не знам, скъпа не съм много добър в грима, но изглеждаш страхотно.

— Така ли? — Тя се извъртя и застана през него. — Сигурно ще бъде фантастична премиера, всички ще бъдат там и всички ще ме забележат с теб.

Той почти не можеше да проумее как биха могли да не я забележат, с него или без. Червенокоса, висока шест фута и два инча, която изглежда като Теймз Мейсън, едва ли се появява всеки ден.

— Щеше ли да има значение, ако не бях Чарли Брик? Ако бях просто Джо Ноубади^[1], пак ли щеше да искаш да си мен?

Тя се намръщи.

— Кой е Джо Ноубади? Никога не съм чувала за него... О, разбирам — изкикоти се тя. — Опитваш се да ме будалкаш, а?

— Хайде, ще закъснеем.

Като излязоха от апартамента ѝ, Теймз огледа ферарито с лека насмешка.

— Нямах ли ролс и шофьор? — попита тя с изненада.

Чарли започна да брои до десет наум. Никога ли нямаше да се научи? Това със сигурност беше последната звездичка.

---

[1] Nobody (англ.) — никой — Б.пр. ↑

54.

Сънди мразеше сцените. Мразеше да уволнява хора, но Катя трябваше да си отиде. На следващата сутрин ѝ плати парите за две седмици и ѝ каза да напусне.

Момчето се нацупи заради това, но нейното заминаване като че ли не обезпокои Жан-Пиер. Той беше толкова радостен, че Сънди се е върнала, че въобще не се отделяше от нея.

Те отидоха на пазар и направиха покупки, тъй като Катя беше оставила хладилника пълен със студен чилийски боб и гранясали хотдогове.

— Какво си ял през това време? — попита Сънди.

Момчето се ухили и седна в количката в супермаркета, като вземаше сладоледи, ябълки, шоколадови бисквити, всичките си любими неща.

Лимбо беше слаб и нервен. Сънди беше вбесена на себе си заради това, че е отишла в Палм Спрингс и ги е оставила. Беше по вина на Клод. Всичко беше по вина на Клод.

Бранч се обади на обед.

— Кога да дойда да те взема? — осведоми се той. — Имам лимузина.

— О! — Тя беше забравила съвсем за премиерата. — Виж, Бранч, не мисля, че ще мога да дойда. Трябваше да уволня прислужницата си и нямам бавачка за Жан-Пиер.

— Трябва да дойдеш. Ти обеща. Аз ще ти намеря бавачка, не се тревожи за това, просто се пригответи така, че да изглеждаш много хубава и аз ще дойда да те взема.

Беше притисната. Не искаше да ходи, но как можеше да разочарова Бранч?

За премиерата тя реши да облече лека връхна дреха от шифон и шалвари, пъхнати в сатенени ботуши. Косата ѝ беше разпусната, без да прикрива изцяло златните цигански обеци. Изглеждаше много красива.

Бранч дойде навреме и доведе със себе си Есме Мае, прислужница на Макс от дълго време. Пълна и спокойна жена, която веднага се сприятели с Жан-Пиер и се засуети около Лимбо.

Сънди тръгна, сравнително доволна от уреждането на нещата. Тя даде обяснения къде ще бъде и особено наблегна на това колко е важно да се свържат с нея незабавно, ако е необходимо. В ума ѝ смътно мина мисълта, че Клод би могъл да дойде да си вземе Жан-Пиер.

Бранч беше облечен в бял кожен костюм на ресни и десетметрова каубойска шапка. Той се смееше и беше доволен от себе си.

— Може да имам само малка роля в този филм, но съм дяволски сигурен, че ще ме забележат, щом съм с теб.

Тя реши, че Бранч е типичен красив холивудски идиот. Сладък и готин, но тъп.

Изведнъж тя се улови, че мисли за Чарли Брик и за това колко различен беше той. Колко топъл и забавен и, да, привлекателен, по необикновен начин. Искаше ѝ се да привлеча мъже като него, вместо всички тези копелета.

— Как е Макс? — попита тя, за да има за какво да говорят.

— Чудесно — отговори Бранч и фалшив ентусиазъм.

Макс въобще не се чувстваше чудесно. Беше побеснял дяволски след като Бранч му каза, че не може да го вземе на премиерата, а днес въобще не си бяха говорили.

Сънди въздъхна и се отпусна в лимузината. Искаше ѝ се вечерта да беше свършила.

55.

Планирането на операцията не беше лесно и докато Хърбърт не прочете във вестника, че Сънди Симънс ще присъства на премиерата на „Дванадесетте пищова“, не знаеше как може да постигне целта си. Когато прочете, че тя ще е там, всичко си дойде на мястото и той реши, че тази нощ ще е решителната.

Единственият му проблем беше, че тя може да не се върне от Палм Спрингс, но вестниците твърдяха, че ще присъства на премиерата, така че просто трябваше да използва шанса.

Луела ставаше нетърпелива и правеше забележки, но изглежда беше доволна, когато ѝ съобщи датата и ѝ каза да продължава с приготовленията.

Мардж се цупеше. Никой не ѝ казваше какво става. Луела просто спря да общува с нея, а Хърбърт беше груб и раздразнителен. Това, което наистина притесняваше Мардж беше фактът, че Луела и Хърбърт се срещаха. Намираше утеха единствено в местния супермаркет и успешно окачи десет паунда^[1]. За щастие даваха ѝ на кредит.

В деня на премиерата Хърбърт стана рано. Имаше да върши толкова много неща. Предишната вечер беше прекарал в колата, паркирана на брега до дома на Сънди Симънс, и беше възнаграден със завръщането ѝ много късно вечерта.

Беше доволен когато всички от къщата напуснаха малко след това. Мексиканската ѝ прислужничка беше една малка кучка. Той се беше обаждал няколко пъти докато Сънди отсъстваше, и когато ѝ даде възможност да се наслади на мерена реч, тя го заля с поток от обиди на чужд език и затваряше телефона.

Мардж попита:

— Искаш ли закуска?

Той ѝ хвърли един презрителен поглед.

— Не.

Не разбираше ли тлъстата крава, че това е последната сутрин, в която те изобщо са заедно?

Разбира се, че не. В действителност дори Луела не знаеше плановете му за Мардж.

Той взе душ и облече чисти риза и панталон. След това отиде в съседната къща да се види с Луела.

— Всичко готово ли е? — попита той.

— Да. Сигурен ли си, че тя ще го направи?

— Продължавай да ми задаваш все този въпрос — отговори той раздражено. — Тя каза, че ще го направи. Наше приятелство е много особено. Казах ти, че тя ще стори всичко за мен.

— Защо тогава просто не ти даде парите? Защо трябва да се подлага на всичко това?

— Защото тя иска така — отговори той търпеливо. — Колко души ще има там?

— Четиринадесет души за сто и петдесет долара всеки. Всички са наточени и готови, така че не мисли да ни будалкаш. Те дават много мангизи, така че най-доброто за теб ще е да докараш истинската стока.

— Тя ще бъде тук в девет часа. Ще я доведа. Тя не иска разговори и тям подобни, просто обикновения кръг от приятели, всичко да бъде както винаги. Мъжете ще се редуват точно както при Мардж и след това я закарвам в къщи.

Луела поклати глава.

— Не бих си помислила, че една филмова звезда би искала да прави неща от този сорт.

— О, иска го и още как — той присви студените си подлички. — Много е добра в тази област.

По-късно той се облече в шофьорската си униформа и отиде с автобуса до гаража, където беше уредил да вземе един черен линкълн континентал. Колата беше идеална за целта му, тъй като принадлежеше на поп звезда и беше със затъмнени стъкла и най-различни приспособления за заключване на вратите и прозорците, които осигуряваха абсолютно уединение. Беше също така много маневрена и можеше да се движи страшно бързо.

Човекът от гаража беше препоръчал колата и беше доволен, когато Хърбърт се появи и му каза, че работи за Чарли Брик. Беше щастлив да даде на Хърбърт колата за една вечер, за да я одобри мистър Брик.

Хърбърт беше убедителен лъжец.

Той взе колата и подкара към плажа. Там на едно усамотено място смени номерата и се занима с тонколоните в колата. След това направи така, че стъклото, което разделя предната и задната седалка, да може да се отваря само от шофьорското място. Нагласи така вътрешните механизми, че всички врати да се заключват автоматично. Всеки който се качеше на задната седалка ставаше затворник, и не можеш да се измъкне, докато той не го пуснеше.

Доволен от работата си, той подкара към дома на Сънди и зачака.

Скоро тя щеше да излезе, той щеше да се появи и да получи това, което искаше.

И след това последните стъпки.

---

[1] 454 гр. — Б.пр. ↑

56.

Два огромни въртящи се прожектора осветяваха небето около Синерама Доум на Сънсет, където беше премиерата на „Дванадесетте пицова“.

Полицията задържаше ордите от охкаци и ахкаци почитатели, пръснали се по тротоара, проточили шии да зърнат любимите си звезди.

Един телевизионен екип се беше инсталирал във фоайето начело с Джек Джълип от шоуто на Джек Джълип и вземаше бързи интервюта от всеки, който заслужаваше внимание.

Нетърпеливи фотографи се тълпяха наоколо, светкавиците им бяха готови да уловят всяка открехнала се цепка и дългите сочни бедра, които минаваха покрай тях.

Стю Уотърмен, шефът на рекламата на Нау Продъкшънс, се мушваше за пети път през последните двадесет минути в мъжката тоалетна за още една глътка уиски от изключително ценната си позлатена бутилка, която сам си беше подарил.

Нещата не ставаха така, както беше планирано. Керъл Шипман, която беше работила десет дена с гол задник в „Дванадесетте пицова“, беше отказала да дойде на премиерата гола на кон, беше отказала, защото си мислеше, че това няма да бъде благородно. Благородно наистина, да ти го каже някаква малка английска проститутка, която си показваше пукката на всеки, който пожелаеше.

Стю беше вбесен. Като заместничка той уреди Синди Лорънс, една звездичка с четиридесет и два инчов бюст, която никога не се беше снимала в нищо.

Синди носеше дълга развяваща се перука, която не прикриваше нищо, и дълга лента, която гласеше: „Дванадесетте пицова“. Стю ѝ помогна да се качи на коня зад киното и тя тръгна към парадния вход, ескортирана от пет каубоя.

Стю се втурна през киното и се нареди до телевизионните камери и фотографите.

Дойде точно навреме за пристигането на Синди. Конят, изнервен от писъците на тълпите, хукна веднага и Синди падна, като си счупи ръката и показа много повече отколкото тя трябваше да покаже.

Все пак една блондинка с четиридесет и два инчов бюст, просната гола в неспокояна поза на тротоара, нямаше въздействието, което се предвиждаше първоначално.

Керъл Шипман пристигна направо като монахиня, без никакъв грим, с прибрана назад коса. Стю трябваше да сръга собствения си фотограф, за да я заснеме. Джек Джълип дори не се заинтересува.

— Мисля, че ти казах да изглеждаш секси — изсъска Стю.

Тя се вгледа в него и дори не си даде труд да отговори.

Той прехапа нервно устни. Къде бяха сега всичките нови звезди? Тези малки курвета дори не си даваха зор да прекарат един гребен през косата си.

Анжела Картър пристигна в червена коса и бели кожи. Тълпата се поднесе напред, светкавиците започнаха да бляскат, Джек Джълип я грабна нетърпеливо.

Стю въздъхна от облекчение и се втурна отзад, за да види какво става. Помощникът му Майк помагаше на една брюнетка със закръглен задник да се качи на кон.

— Коя е тази? — изсъска Стю.

— Не зная — отговори Майк. — Тя е с Бред Лемб и той не иска да го стори.

— Добре, сваляй я. Целият смисъл на тази щуротия е звездите да пристигнат на коне. Не съм устроил всичко за някоя неизвестна мръсница.

Майк помогна на момичето да слезе. Тя изгледа Стю, докато той отпиваше отново от шишето си, и се втурна обратно към предния вход.

Точно тогава пристигна бяло бентли и шофьорът отвори вратата за да слязат Динди Сайдн и придружителят ѝ.

— Здравей, Динди, сладурче — Стю я обвини с ръка.

Тя носеше малко повече от едни къси кожени гащи, сутиен със златни кабси и ботуши високи до бедрата.

— Имам на ум една малка каскада, за която ти ще си най-подходяща.

— Само я назови, скъпи — закикоти се тя. — Знаеш, че ще направя всичко.

— Ти беше права — каза Чарли с раздражение на Теймз. — Трябваше да взема ролс и шофьор тази вечер.

Те от десет минути бяха блокирани в задръстване, докато приближаваха киното.

Теймз изследваше лицето си в сгъваем несесер с огромни размери.

— Пак щяхме да сме блокирани, със или без шофьор — отбеляза тя.

— Можем да слезем и да отидем пеш — предложи той.

— През цялата тази тълпа? Да не се майтапиш? Те ще ме смачкат! — Тя се засмя игриво, като затвори несесера си, доволна от вида си.

Един чиновник се приближи към тях и провери изписания номер на челното стъкло на колата им.

— Мистър Брик? — попита той.

Чарли кимна.

Мистър Брик, сър. Моля ви, завийте на следващото кръстовище. Уредили сме по-бърз път, за да стигнете до киното.

— Но аз имам шофьор, който ще ме чака отпред.

— Всичко е уредено, сър.

Чарли сви рамене. Всичко беше по-добро от това да бъде притиснат в задръстване, едно от нещата, които той ужасно мразеше. Той направи това, което му каза мъжът и скоро беше спрял от друг служител.

— Гледай всичките тези коне — каза Теймз. — Предполагам, че ще има някаква каскада.

Майк дойде забързан и протегна потна ръка.

— Аз съм помощникът на Стю Уотърмен — каза той. — Стю мислеше, че ще бъде добре вие и дамата — той се втренчи в Теймз — да пристигнете на коне или двамата на един кон, ако пожелаете.

— На един кон ще бъде забавно — изгука Теймз.

Чарли се изсмя високо.

— Без мен, приятелче, единственият път, когато се качих на кон, беше срещу заплащане и се озовах бързо на задника си.

— Не мисля, че ще има заплащане — каза добросъвестно Майк.

Той искаше Стю да се върне тук. Не беше честно да го бутне отзад при конете, които като ч ели никой не искаше да язди.

— О, Чарли — изгука Теймз — ще бъде забавно. Моля те, хайде да го направим.

— Зарежи — отговори той лаконично.

— Ще бъдете ескортирани от пет каубоя — каза Майк. — Ще бъде много ефектно. Всички правят така.

— Да, но не и аз — каза Чарли — но теб не те спирам — добави той към Теймз.

— Не мога да го направя сама — каза тя нацупено.

Не искаше да изпусне шанса да пристигне с Чарли.

Бранч каза:

— Каква щура идея!

Мисълта да пристигне до киното на кон със Сънди до него, ескортиран от пет каубоя, му допадна страхотно много.

Сънди не беше толкова впечатлена.

— Ти давай, Бранч. Ще те срещна във фоайето.

— Хей, мила, какво искаш да кажеш? Ти си с мен. Ще те държа здраво, няма да ти се случи нищо.

Стю Уотърмен слушаше търпеливо. Той хвана увещаващо Сънди за ръката.

— Мила, помисли си за рекламата, помисли за телевизионните камери, помисли за...

Тя освободи ръката си.

— Мисля, че това е една глупава каскада.

Бранч се закашля притеснен.

— Хей, Стю, може би трябва аз да го направя сам, а Сънди може да излезе отпред и да ме посрещне.

— И това няма да направя — каза тя бързо.

Беше й писнало и беше уморена от това да я въвличат в разни неща.

— Сега слушай, мила — каза Стю Уотърмен — ти успя благодарение на рекламата, и когато си тук, в това положение помага всяка дреболия.

— Сигурна съм, че помага, мистър Уотърмен — на вас — тя се качи обратно в лимузината и каза на Бранч — ще се видим вътре.

Разкъсван между желанието да го видят да пристига със Сънди или на красив бял жребец, Бранч пристъпваше притеснено.

Стю реши проблема му.

— Хайде, момче — каза той — утре ще си във всички вестници — нещо от класата на Уорън Бийти.

Хърбърт, след като приключи работата си на плажа, закара лимузината на няколко преки от Синерама Доум, заключи я и се отправи пеш, за да се присъедини към смазващата тълпа от хора. Проби с лакти път до най-отпред, като не обръщаше внимание на всички обиди, които се сипеха по него, докато се буташе и проправяше пътя си напред.

Отпред беше притиснат между двама застаряващи педерастии и група от тийнейджъри.

Педерастите клатеха тъжно глави и казваха:

— Кой днес може да се сравнява с Джоан Крауфорд?

Тийнейджърите пищяха:

— Ето го Ренди! Това е той! Не изглежда ли фан-тас-тич-но!

Хърбърт плъзна ръката си по задника на едно от подскачащите момичета. Тя като че ли не забеляза. Носеше много плътно прилепнали навити джинси и рехав плетен потник, който стигаше до ребрата ѝ.

Хърбърт размишляваше върху факта, че това, как някои майки пускат дъщерите си да се разхождат, е отвратително. Той стисна задника ѝ много лекичко, тя престана да подскача и се огледа наоколо. Сбута една приятелка, прошепна ѝ нещо и те двете се закикотиха.

Хърбърт гледаше напред, като почти не почувства тръпка при пристигането на Анжела Картър, която на времето беше получателка на неговите писма, но която нямаше късмета да се срещне с него. Това щеше да е привилегия на Сънди Симънс, и то тази нощ.

Чарли видя Сънди да пристига, докато говореше с Джек Джулип.

Тя влезе сама, леко разколебана. Фотографите се впуснаха напред. Джек вече приключваше интервюто с Чарли и кимна към един асистент да доведе Сънди. Той се ръкува с Чарли, едно спокойно, неискрено ръкостискане.

Теймз, която мълчаливо беше избутана встрани, измърмори:

— Това приятелче е негодник, шоуто му е скапано и той е скапан.

С крайчеца на окото си Чарли наблюдаваше как Сънди отказа да дава интервю. Удивлението и шокът, които се изписаха по лицето на Джек Джълип, бяха класически.

В объркването си Джек грабна Теймз и обяви:

— А тази хубава млада дама, която придружава Чарли Брик не е коя да е, а изгряваща звезда...

И той я остави сама да си каже името.

— Теймз Мейсън — изпречи се тя и махна на тълпата — ти си кукличка, Джек. Аз ообичааам твоето шоу!

После започна да досажда с подробности за това как си съблякла дрехите в последния си филм и всичко това в името на изкуството.

Чарли се приближи до Сънди.

— Дължиш ми обяснение; да не говорим че — добави той шеговито — дрехите, които ти купих, струваха стотици долари...

— На кон ли пристигна? — попита тя.

— Не.

— В такъв случай ще ти платя.

И двамата се засмяха.

— С кого си? — попита той.

— С Бранч Стронг. Той ще пристигне на кон всеки момент.

— Ако знаех, можехме да направим замяна. Теймз копнее да седне на кон.

Тя се усмихна.

— Съжалявам, че избягах. Трябваше да ти обясня, ти беше много мил и разбиращ.

— Какво ще кажеш за по-късно? Теймз има гола сцена и няма търпение да я изрепетира, а аз нямам настроение за това.

Той съжали веднага след като го каза. Тя моментално замръзна, пусна му една студена усмивка и каза:

— Съжалявам, но съм заета. Ако можеш да ми кажеш колко ти дължа, ще се постарая да получиш чека утре.

— Не искам парите, пошегувах се.

— Но аз ти ги дължа и настоявам.

Един дързък фотограф ги щракаше заедно и веднага след като приключи с интервюто си Теймз се присъедини към тях на бегом.

— Предполагам, че ще трябва да се затърим вътре — каза тя като хвана собственически ръката на Чарли и се вторачи в Сънди.

— Имаме още много време, скъпа. Двете познавате ли се?

Хърбърт видя с удовлетворение, че Сънди Симънс пристигна. Тя беше сега на сигурно място в киното и всичко вървеше гладко.

Той погледна часовника си и бавно започна да се измъква от тълпата.

57.

Вътре в театъра хората си пробиваха път до местата си. Много вратове се проточваха, докато се проверяваха позициите. Беше важно да седнеш на точното място, не да бъдеш избутан встрани, назад или на по-евтините места.

Чарли беше взел хубави места и Теймз беше доволна. Повечето премиери, на които беше ходила, бяха с актьори джуджета. Обикновено ѝ даваха места, които неизменно бяха лоши. Филмовите компании искаха тя да идва на техните премиери заради рекламата, която може да направи, като позира във фойето, но не бяха подготвени да ѝ дават хубави места.

— Джек Джълип не е ли страхотен? — каза тя ентусиазирано, като облизваше устни и се усмихваше на мотаещия се фотограф, който беше успял да влезе вътре.

Сънди и Бранч седяха на няколко реда от пътеката.

Бранч беше нервен и му беше писнало до дъното на душата. Два реда пред него седеше Максвел Торп в новото си виолетово вечерно сако, а до него беше Оливие Риц. На вид Оливие беше деликатен и чувствен, със загадъчна красота. Като Бранч той имаше малка роля в „Дванадесетте пищова“, но всички знаеха, че е педи. До онази седмица той съвсем открито живееше с много известна звезда мъж.

Бранч преглътна буца, заседнала на гърлото му. Той много харесваше Сънди, но не толкова, че да провали цялото си бъдеще. Ако знаеше, че Максвел ще планира това отмъщение, нямаше въобще да има колебание по въпроса с кого да отиде на премиерата. Дяволите да го вземат, харесваше му да живее в голям холивудски замък. Харесваше му да може да си избира дали да кара екскалбър или линкълн. Харесваше му да влиза в Сай Девър и да си поръчва каквото поиска.

Щеш ели да има всичко това след тази вечер? Или пък това беше начин на Максвел Торп да му каже, че е аут?

Сънди затвори очи и ѝ се прищя филмът да беше започнал. Мразеше всички фалшиви празни приказки, възторжените поздравя от хората, които дори не биха ѝ проговорили, ако кариерата ѝ рухнеше, както би могло да стане, ако Клод Юсан го направеше по своя начин.

Вече беше решила, че няма да ходи с Бранч на партито след това. Ще каже, че много я боли глава, а всъщност не я беше грижа дали ще ѝ повярва или не. Беше ѝ дошло до гуша да бъде мила с хората за сметка на самата себе си.

Междувременно Бранч се чудеше дали би могъл да изкупи вината си пред Макс, като се отърве от Сънди и вместо нея вземе Макс на партито. Можеше да намери някакво извинение за пред Сънди и да я изпрати вкъщи с шофьора.

Почти беше взел решение да си проправи път до Макс и да го покани, когато светлините угаснаха и филмът започна.

Отвън във фоайето Стю Уотърмен казваше на Майк:

— Хич не ми пука какво ще правиш с конете, само ги махни оттук!

Екипите от телевизията си прибираха оборудването. Фотографите вече си бяха отишли. Тълпите се разпръскваха и полицаите си отиваха.

Стю отпи от бутилката си и изруга от отвращение, когато откри, че е празно.

Имаше нужда от почивка, язвата му сега го свиваше. Да работиш за актьори беше гаден начин да си изкарваш хляба.

Хърбърт седна в колата. Дланите му бяха потни, но привидно той беше спокоен. Най-важното беше да се държи по нормален ежедневен маниер.

Той запали голямата лимузина и бавно тръгна напред.

Отново погледна часовника си. „Дванадесетте пищова“ се въртяха вече точно един час.

Откара колата, спря на паркинга пред киното и излезе. След това отключи багажника и взе кафява хартиена торба, която сложи на задната седалка. Заклучи колата внимателно и влезе в театъра.

Чарли просто не можеше да повярва, че някой може да говори толкова много. През целия филм, като говореше с крайчеца на устните си като някакъв смахнат гангстер от Юга, Теймз коментираше всичко.

— Видиш ли онова приятелче — бяхме в драматичното училище заедно; а този, о, бейби, какъв чукач — живее с две пиленца и ги чука денонощно... Ей тая има най-кофти тяло, което изобщо съм виждала, къде изобщо са я намерили, не мога да си представя, я само погледни тези цици, увиснали са като на баба ми!

— Ще млъкнеш ли — изсъска той за двадесети път.

Тя се нацупи и за момент внимание на екрана, но след това: „Путка в уестърн! Господи! Какво ли ще е следващото?“

— Казвам ти — каза гневно Чарли — ако не млъкнеш, ще те оставя тук да си говориш сама. Не мога да търпя повече.

Теймз си захапа нокътя. Джек Джълип ѝ беше обещал участие в редовното му телевизионно шоу, ако можеше да отиде в къщата му покъсно, за да го обсъдят. Беше изкусително. Колкото и да ѝ се искаше да отиде на партито с Чарли, може би все пак телевизионното шоу щеше да бъде по-добрият ѝ избор.

— Ей — каза тя — гледай му задника на тоя, в този филм има повече голи задници отколкото в „О, Калкута!“

Сънди реши, че филмът е досаден и безвкусен. Беше комбинация от много насилие и секс и съвсем очевидно нищо друго.

Бранч беше като хипнотизиран. Той се появяваше само в близки планове и наистина беше фотогеничен! Дори белегът от варицела до устата му изглеждаше добре. Това беше най-добрата сцена във филма: четири близки плана, десет реплики.

Хърбърт мина през фоайето. Беше много тихо. Отиде до касата, където едно момиче тихо си пилеше ноктите и си мислеше колко по-красиво е от всичките филмови звезди, които беше видяла тази вечер.

— Имам спешно съобщение за мис Сънди Симънс — каза Хърбърт — знаете ли къде е седнала?

Момичето огледа Хърбърт, обикновен и спретнат в шофьорската си униформа. Човек трябваше да е много внимателен с многото откачалки, които се мотаеха наоколо. Тя имаше специален бутон за охраната до крака си, който трябваше да натисне, ако я ограбваха, или

атакуваха, или се появи някой маниак. Този човек очевидно беше наред.

— Не знам къде седнала — каза тя — видях я да влиза. Може би момчето, което взе билетите ще знае. Всъщност, сигурна съм, че ще знае, той винаги забелязва знаменитостите.

— Къде мога да го намеря? — той не можа да се удържи и хвърли бърз поглед към часовника си.

— О, той ще е седнал най-отзад. Високото момче.

Бакшиш от пет долара и високият разпоредител веднага придружи Хърбърт до мястото, където седеше Сънди.

На екрана Бранч бавно разкопчаваше ризата си, очите му гледаха в камерата.

Разпоредителят се наклони през Бранч и каза с висок сценичен шепот:

— Мис Симънс, съжалявам, че ви безпокоя, но шофьорът ви е тук. Каза, че е много спешно.

— Спешно? — каза Сънди с изненада.

На екрана Бранч бавно разкопчаваше джинсите си, очите му гледаха в камерата.

Сънди стана и сръга Бранч, който очевидно беше хипнотизиран от образа си на екрана. Той не помръдна, само я побутна да побърза, докато тя се промъкваше покрай него.

Камерата се местеше по лицето му, което сега запълваше целия екран. Той се чудеше как ли се чувства Макс сега. Дори не забеляза излизането на Сънди.

Теймз каза:

— Този момък е една дяволска планина от мускули. Чух, че бил педи. Не е ли това страшна загуба? Бас държа, че мога...

Чарли стана. Нямахше каквато и да било причина да остане и да търпи това. Нека да го нарича както си иска, но той си отиваше.

След като отново излезе във фоайето, Хърбърт овладя положението. Той изблъска разпоредителя, който търсеше в джоба си писалка, за да получи автограф настрани, и каза бързо:

— Мис Симънс, трябва да бързаме. Става въпрос за момчето, с него се случи нещастие. Пратиха ме веднага за вас.

Сънди пребледня. Ако Клод Юсан само докосне с пръст това дете...

— Сериозно ли е? — попита тя, като думите засядаха в гърлото ѝ.

Хърбърт кимна печално и бързо я преведе през фоайето навън до паркинга.

Той вежливо задържа отворена вратата на колата, докато тя влезе. След това си позволи една кратка въздишка на облекчение.

Дотук добре.

Тя беше в капана.

58.

Сънди се облегна в колата и стисна очи. Ако се случеше каквото и да било на Жан-Пиер заради нея... не можеше дори да помисли за това.

Не можеше да види нищо в колата. Шофьорът беше прикрит от черно стъкло, а страничните прозорци бяха толкова затъмнение, че тя не можеше да види нищо през тях. Тя попипа за бутона, за да махне стъклото между нея и шофьора, но въпреки че го натисна силно няколко пъти, той не задейства.

Тя се наведе напред и почука по стъклото. Колата продължи да се плъзга гладко.

Постепенно започна да си мисли, че това може би беше идея на Клод да се пошегува.

На шофьорското място Хърбърт си позволи мимолетна триумфална усмивка. Беше толкова лесно. Майсторски си беше планирал участието, разбира се.

Той я чу да тропа по стъклото и усмивката му се разшири. Нямаше да разкрива много бързо кой е. Нека си въобразява каквото си иска. Щеше да ѝ дойде добре да се поразтревожи малко. В днешно време жените бяха прекалено уверени, всичко им се поднасяше на тепсия.

Когато той приключи с мис Сънди Симънс, тя щеше да знае кой е господарят.

* * *

Колата забави ход. Може би светофар? Веднага щом спря, тя се опита да отвори вратата. Тя беше здраво заключена. После колата потегли отново.

Тя не беше уплашена. Клод не можеше да направи нищо, за да я уплаши. Беше загрижена за детето. Да не би това да беше начин да я изнудва, за да завърши филма? Тя нямаше да и прости. Нямаше да им прости нищо.

По дяволите, Бранч, дето седеше в киното, толкова захласнат от собствения си образ на екрана. Той трябваше да дойде с нея. Не трябваше да я оставя да тръгва сама.

Тя се облегна на седалката и се настройваше за среща с Клод.

Щом излезе във фоайето, Чарли започна да се чувства малко виновен. Не беше ли все пак малко кофти да остави Теймз сама?

Е, момиче като Теймз нямаше да остане само за дълго. Освен това вината си беше нейна. Беше го влудила с празните си приказки.

Докато вървеше към колата му се стори, че видя Сънди да се качва в черен линкълн. Имаше нещо смътно познато в шофьора. Това не беше ли Хърбърт или как там му беше името, дето му го беше дал Клей?

Той ускори крачка. И двамата се бяха съгласили, че филмът беше скапан, така че може би тя щеше да вечеря с него в края на краищата.

Преди да стигне до линкълна, той потегли в обратна посока. Той се качи във ферарито си. Може би ще я проследи малко, да види къде отива. В края на краищата нямаше какво друго да прави.

Хърбърт включи високоговорителя и заговори по малък ръчен микрофон.

— Момчето е пред на. В пълна безопасност е и ще бъде така докато правите всичко, което ви казваме.

— Кой сте вие? — каза Сънди сърдито. — Къде е мистър Юсан?

Хърбърт замълча, за миг смутен от нейния гняв. Беше очаквал тя да бъде кротка и уплашена.

— Детето е при нас — продължи той. — Неговата безопасност зависи от вашето поведение. Мистър Юсан сега не може да ви помогне. Вие сте в наши ръце. Трябва да бъдете послушна и кротка, иначе детето ще свърши като кучето.

— Какво куче? — попита тя, обзета от гадно чувство. Беше чувала гласа на този мъж някъде преди това.

— Погледнете пакета отдясно на седалката.

Внезапно светлините в колата светнаха. Тя се огледа. Господи! Чувстваше се като затворник в черна килия. Колата се носеше бързо и тя не можеше да види нищо през плътното черно стъкло.

На седалката имаше кафява книжна кесия. Тя я докосна. Беше влажна. Бръкна вътре, погледна, опипа и изпищя.

В пакета беше главата на Лимбо.

Мардж Линкълн Джеферсън натъпка още един шоколад в устата си. Беше ѝ писнало. Откакто каза на Хърбърт, че Луела иска парите, беше отхвърлена и от двамата. Луела я отпращаше с извинения, когато тя се опитваше да се види с нея. Не ѝ беше позволено да отива по-далеч от входната врата.

— А какво става с кръга от приятели? — изстена Мардж. — Кога ще бъде следващата вечер?

— Не мога да кажа — измърмори Луела припряно и затръшна вратата под носа ѝ.

Хърбърт не беше по-добър. Винаги е било трудно да ум се угоди, но сега тя не можеше да направи нищо както трябва и той ѝ ръмжеше и я биеше през цялото време.

Отново ѝ беше останал само телевизора за компания, а заплашваха да ѝ вземат и него, защото Хърбърт не беше внесъл последната такса.

Мардж седеше умислена. Знаеше, че те кроят нещо, защото тази сутрин Хърбърт беше учудващо весел и на излизане извади и ѝ даде голяма кутия с шоколад. Тя беше удивена.

Беше забелязала раздвижване у съседите — Луела и съпругът ѝ изнасяха пакети и куфари до комбито си цял ден и ги товареха, като че ли заминаваха на пътешествие.

Мардж натъпка още един шоколад в устата си и отново се приближи до прозореца. Виждаше добре това, което става.

Ако щеше да има още една сбирка на кръга от приятели тази вечер, тя възнамеряваше да участва.

Слушайте внимателно — каза Хърбърт.

Те приближаваха целта и беше време за инструкции.

Сънди се сви на задната седалка, колкото се може по-далеч от отвратителния пакет. Фактът, че не можеше да види лицето на човека с

равния безличен глас, като че л правеше нещата по-лоши. Тя беше уплашена, но решена да опита да остане колкото е възможно по-спокойна.

— Кой сте вие? — попита тя отново. — Какво искате?

— Само слушайте — настоя грубо Хърбърт. — Ако послушате и правите това, което ви се казва, всичко ще бъде наред. Ако не правите това, което ви казвам, момчето ще умре като кучето.

— Колко пари искате? Имам пари, мога да донеса още. Колко?

Той замълча. Не му беше хрумнало, че може да получи пари от нея. Мисълта беше привлекателна, но още по-привлекателно беше да продължи с оригиналния си план.

— Парите няма да помогнат на момчето. Отиваме в една къща. В тази къща ще правите това, което ви се казва. Няма да говорите с никой друг, освен с мен. Една дума където не трябва и момчето ще умре. Ако подам сигнал, има хора, които веднага ще започнат да действат, така че не се опитвайте да се измъкнете от каквото и да било. Разбирате ли?

— Да, разбирам — тя отчаяно се мъчеше да си спомни къде беше чувала този глас. — И какво се предполага, че трябва да правя?

— Нищо, което не сте правили преди и не ви е било приятно. Трябваше да ме чакате. Ако ме бяхте чакали, нямаше да ви карам да правите това.

— Да ви чакам, ли? Аз познавам ли ви?

— О, да, познавате ме.

Това беше като продължение на лошия сън от Палм Спрингс. Чувстваше се гадно и в капан. Това трябваше да е деяние на Клод Юсан, макар че как би могъл да намесва Жан-Пиер? И кой беше откачения, дето караше колата? Тя познаваше гласа му... кой беше той?

Чарли се отегчаваше. Беше смешно и детинско да преследва Сънди. Дори не беше сигурен, че точно тя беше в колата; само я беше зърнал. И къде, по дяволите, отиваха те? Далеч от Бевърли Хилс и надолу по угасни малки улички с безкрайни редици запуснати къщи.

Два пъти той реши да спре и двата пъти промени мнението си, защото след като беше стигнал до тук, можеше да види къде отива тя.

Разбира се, нямаше да ѝ позволи да го види; щеше да бъде твърде неприятно тя да разбере, че я е следил.

Хрумна му, че може би я харесва. Не, беше по-силно от това. В нея имаше нещо... просто в нея имаше нещо.

Есме Май още веднъж се втрени в Жан-Пиер. Беше заспал дълбоко в леглото си, дългите му черни кичури се извиваха около невинното му лице. Къде беше онова малко куче? Беше го търсила навсякъде. Вечерята му го чакаше, а мис Симънс ѝ беше казала да провери дали кучето си е изяло вечерята.

Е, сигурно е хукнало някъде по брега, защото Есме Май беше прегракнала от викане.

Тя издърпа завивките върху Жан-Пиер и се затътри към кухнята, за да изпие една хубава гореща чаша кафе.

Колата спря.

Гласът предупреди:

— Сега просто си спомнете всичко, което казах. Ако правите това, което ви се казва, ще се върнете обратно в тази кола след няколко часа. Ще вземем момчето и ще закарам и двама ви в къщи. Ако не се подчинявате, е, знаете какво можете да очаквате. Животът на момчето е във ваши ръце.

Тя мълчаливо чакаше мъжът да се представи. Нямахше смисъл да пици или да бяга. Ако той държеше Жан-Пиер, тя просто ще трябва да прави това, което той й казва.

Вратата се отвори и тя видя, че са на тиха улица. Очите на Хърбърт избягваха нейните, когато я хвана за ръка и й помогна да излезе от колата. Тя беше почти сигурна, че никога не го е виждала преди това.

Той я поведе мълчаливо по пътеката към малка занемарена къща и рязко почука на вратата.

Отвори я жена ниска и слаба, в зелена сатенена рокля с цели купища изкуствени бижута.

Те не си казаха нищо, но очите й се стрелнаха към Сънди изпитателно.

Хърбърт я поведе през скърцащото стълбище в спалня и бързо затвори вратата. Беше плувнал в пот. Той копнееше за един душ.

Той се облегна на вратата.

— Съблечи си дрехите — каза той. — И облечи това.

Той кимна към черна роба, просната на леглото.

Тя се вторачи в него.

— Съблечи си дрехите — изръмжа той.

Тя бавно се наведе и първо издърпа ботушите си; после, като се обърна с гръб към него, изхлузи панталоните си и горницето от шифон. Отдолу носеше бикини и сутиен с телесен цвят. Тя нахлузи робата през главата си.

— Съблечи всичко — изкомандва Хърбърт.

Чувстваше неудобна стегнатост в панталоните си.

— Кажете на Клод, че шегата му отиде твърде далеч — каза тя слабо. — Ще завърша проклетия филм, ще го направя.

Тя започна да плаче.

— Това няма нищо общо с Клод, това съм аз, аз. Не знаеш ли кой съм аз?

— Какво искате от мен? Какво съм направила?

— Престани да хленчиш и си свали останалите дрехи. Една курва не би трябвало да се притеснява, когато си сваля дрехите.

Тя бавно издърпа бикините си изпод робата. Той ги взе от нея и ги напъха в джоба си.

Тя се мотаеше със сутиена и той каза:

— Свали робата. Искам да те видя гола.

Тя се чудеше дали ще я убие. Имаше такива празни и зли очички. Тя потрепера неудържимо.

— Кой сте вие? — попита тя. — Защо ми причинявате това?

— Свали си робата — запелтечи той.

Той бе вдървен и възбуден. Една вена пулсираше на шията му. Очите му блестяха.

Тя изхлузи робата през главата и застана лице в лице с него.

Той се вторачи в нея, изпълнен с омраза. Погледът му шареше по голото ѝ тяло.

После, преди да е станало твърде късно, той заповяда:

— Обърни се и не гледай назад. Ако се обърнеш, момчето ще умре!

Тя се обърна с гръб към него и уплашено затвори очи. Сви се в очакване на това, което предстоеше.

Той рязко разкопча панталона си, с вдървени от бързване ръце и с тих мъчителен стон се облекчи в бикините ѝ, които издърпа от джоба си.

Не направи опит да се доближи до нея. Нека я накара да чака, да страда малко в очакване на неговото докосване.

Тя го чу да бърника из дрехите си и после краткия мъчителен стон. Тя затаи дъх от отвращение. Знаеше какво беше направил.

И след това тя разбра кой беше той. Маниакът, който ѝ беше писал всички онези мръсни писма. Той трябваше да е! И гласът — сега

тя беше почти сигурна, че това беше същият глас, който ѝ мърмореше мръсотии по телефона.

Хърбърт отново се почувства силен. Той пак владееше положението. Погледна виновно часовника си. Луела вероятно чакаше. — Облечи си робата и върви след мен — каза той.

Чарли паркира от другата страна на улицата, малко по-надолу от линкълна.

Той наблюдаваше как шофьорът избутваше Сънди към занемарената малка къща.

Всичко беше много странно. Защо тя излезе по средата на премиерата и хукна към това място? Може би тук живееше семейството ѝ. Но той смътно си помни, че Кери му беше казала, че тя е дошла от Южна Америка и родителите ѝ са починали.

Това, разбира се, съвсем не беше негова работа и тя вероятно щеше да се почувства притеснена и разтревожена, ако откриеше, че я беше проследил. И все пак може би трябваше да поостане за пет минути. Нещо не беше съвсем наред.

Той запали цигара се зачуди на внезапния си интерес към Сънди Симънс. Тя беше просто още една актриса. Красива, разбира се, но точно от този тип, от който се беше закълел, че ще стои далеч.

Хммм... определено имаше нещо различно у нея. Той искаше да я види, да я опознае, може би да прекарат известно време заедно.

Разбира се, тя сигурно и не искаше и да знае за него. Вероятно всички мъже в Холивуд тичаха след нея. На Клей буквално му потичаха лигите винаги, когато името ѝ се споменеше.

Той сви рамене и реши да тръгне, но се поколеба, защото докато седеше и мислеше за нея, девет мъже бяха влезли в къщата и сега пристигаше още един.

Какво беше това, парти ли? Ако беше така, къде бяха момичетата?

Той реши да изчака още малко.

Мардж знаеше много добре какво беше това. Това беше вечер на „кръга от приятели“. Тя захапа месестия си пръст и замърмори под носа си. Луела се мислеше за много умна. И Хърбърт, двамата заговорничеха и възнамеряваха да я лишат от правата ѝ.

Е, те не бяха чак толкова умни. Беше нейно право да участва във всички срещи на „кръга от приятели“. Беше си платила, нали? Беше член, нали? Тя ще упражни правата си и ще се присъедини.

Единственият проблем беше, че не се чувстваше добре. Усещаше досадна болка в стомаха, но нямаше да позволи това да я спре. Тя откри бутилка бренди и отпи няколко яки глътки. После напъха още няколко шоколада в устата си, за да си оправи вкуса. Главата ѝ пулсираше и тя се чувстваше замаяна от алкохола.

По дяволите, Луела и Хърбърт. Тя тръгна натам.

* * *

Хърбърт шепнеше остро на Сънди. Те стояха пред затворената врата в коридора.

— Сега запомни, курво — каза той. — Нито дума или момчето ще си го получи. Просто прави това, което ти се казва. Ще те наблюдавам през цялото време.

Тя потрепера, почувствала студ в почти прозрачната черна роба.

Той отвори вратата и те влязоха.

Стаята беше осветена от дълги черни свещи и наоколо стояха голи мъже, изцяло голи, като се изключат маските, които покриваха лицата им.

Жената, която ѝ отвори, се приближи към тях с протегнати ръце. Тя също беше гола, с малки увиснали гърди.

— Добре дошла сред „кръга от приятели“, скъпа.

Сънди се отдръпна, когато жената се опита да я прегърне, но Хърбърт я сръга остро по гърба.

Луела я хвана за ръка и я заведе до нещо, което изглеждаше като дъска, покрита с черно кадифе и подпряна на стената. Тя беше обградена от черни свещи и заприлича на Сънди на ковчег.

Атмосферата беше странно зловеща — всички тези мълчаливи голи мъже на трепкащата мъждукаща светлина и шаващия Хърбърт, все още напълно облечен.

— Отърси се от робата си, скъпа — каза Луела успокоително. — Свали си дрехите и ще свалиш греха си.

Почти зашеметена, тя се остави да ѝ издърпат робата и тогава Луела и един мъж я придружиха до дъската, на която тя легна.

Луела мърмореше някакво заклинание. Мъжете го повтаряха след нея.

Тя бръкна в някаква кутия с черен крем и започна да маже с него зърната на Сънди, докато станаха черни и мазни.

Като трепереше от отвращение и ужас, Сънди стегна тялото си, като се опитваше да не усеща късите жилави пръсти на Луела. Тя се опита да освободи съзнанието си от всякакви мисли и да се превърне прост ви едно тяло. Всичко, което искаха, беше едно тяло. Само ако можеше да откъсне съзнанието си, тогава това нямаше да има значение. Нищо нямаше да има значение. Можеха да правят каквото си искат, без дори да я докоснат.

Тя лежеше съвсем неподвижно. Каквото и да станеше, трябваше да е сигурна, че те няма да строят зло на Жан-Пиер.

Луела отново мърмореше заклинания. Те всички се държаха за ръце се приближаваха към нея.

Маскираните лица и голите тела се приближаваха все повече и повече... все повече и повече...

60.

Дебелата жена заинтригува Чарли. Беше се появила от съседната къща, приближила входната врата на къщата, в която Сънди беше влязла, променила мнението си, надникнала през страничния прозорец, върнала се беше на входната врата, отново променила мнението си и сега стоеше на тревата отпред и очевидно не можеше да реши какво да прави.

Чарли излезе от колата. Възнамеряваше да се разходи небрежно около къщата и след това да си тръгне. Всичко ставаше смешно. Сънди вероятно имаше много основателна причина да бъде тук и това в никакъв случай не беше негова работа. Той я познаваше съвсем слабо и нямаше никакво право да я шпионира по този начин.

Мардж се олюля. Имаше болки в корема. Чувстваше се толкова зле, че едва можеше да диша. Тя искаше да влезе в къщата на Луела и да ги изненада, но трябваше да изчака една минута, да поеме въздух, болката да отmine. Не можеше да види нищо през прозорците. Бяха пуснали плътно пердетата.

Тя коленичи на тревата и внезапно, за нейна изненада падна. Тя лежеше там глупаво, като се надяваше, че скоро ще се почувства по-добре.

Чарли видя дебелата жена да пада и разбра, че това е шансът му да влезе в къщата, ако иска. Той бързо се приближи.

— Добре ли сте? — попита той. — Почакайте, нека да ви помогна да се оправите.

Тя погледна нагоре към него с болни жълтеникави очи и реши, че той е лен на „кръга от приятели“.

— Вземи ме с теб — измърмори тя — ще се възползвам от правата си.

— Разбира се — отговори той успокояващо.

Жената наистина изглеждаше много болна. Той я изправи. Господи, беше като слоница.

— Хайде, скъпа — каза той — направи едно усилие.

Тя се надигна.

— Това малко копеленце няма да се измъкне така — обяви тя, като се клатушкаше.

Те заедно стигнаха до входната врата.

— Аз имам ключ — каза тя.

Преди известно време Луела ѝ го беше дала и беше забравила да си го вземе.

Чарли отвори входната врата. Тогава изведнъж му мина мисълта, че Сънди може да не иска да го види. Тя щеше да разбере, че я е проследил и той щеше да изглежда като глупак.

Мардж го стисна силно за ръката.

— Хайде — измърмори тя — шъ ги изненадъми.

Тя го замъкна до една врата и широко я разтвори.

Той не можеше да види почти нищо. Стаята беше осветена само от свещи. След това очите му свикнаха с трепкащия здрач и той видя всичко.

Мардж започна да пици:

— Дойдох за правата си. Не си мислете, че можете да се отървете от мен. Вие, копелета...

Там беше Сънди, така бледа и красива, легнала върху черна дъска, заобиколена от един кръг голи маскирани мъже.

Хърбърт, шофьорът, започна да удря злобно дебелината жена по лицето.

О, Господи! — помисли си Чарли. Това е някаква сцена с черна магия. Тя е замесена в някакъв шантав шибан култ. О, мамка му!

Мардж падна тежко на пода, като стенеше. Голите мъже побягнаха към дрехите си, които бяха скупчени в един ъгъл.

Ниска гола жена им се молеше:

— Чакайте, всичко ще бъде наред. Чакайте. Ще се отървем от нея. — Тя посочи към планината, която представляваше Мардж. — Това е моята сестра, тя е пияна, чакайте.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Сцената беше объркваща.

Чарли стоеше до вратата. Като че ли никой не го беше забелязал. Той поклати невярващо глава. Знаеше, че Холивуд е пълен с откачалки, хора, готови да направят всичко за емоции, но просто не можеше да причисли Сънди към тях.

Тя не помръдна. Лежеше като хипнотизирана, съвършено красива, напълно отсъстваща.

Той сви рамене. Нямаше защо да виси тук и въпреки това имаше странното чувство, че трябва да отиде при нея, да я убеди да тръгне с него, да я измъкне от тази щура сцена.

Хърбърт гледаше паникьосан. Какво стана с неговите планове? Защо Мардж беше тук? Той ѝ бе дал шоколадите, нали? Ако ги беше изяла, трябваше вече да е мъртва. Мъртва и изчезнала от живота му! Всеки шоколад беше внимателно обработен. Беше употреби достатъчно арсеник, за да убие слон.

Може би тя беше мъртва. Лежеше ужасно неподвижно. Беше време да се измъкна.

Сънди остана неподвижна. Беше си наложила едно полупредизвикано състояние на забвение, което лекар би нарекъл силен шок. Абсолютно неподвижна, тя очакваше неизбежното. Единственото важно нещо беше Жан-Пиер да остане невредим. Тя наблюдаваше хаоса около себе си като че ли от много далеч.

В момента, в който Чарли реши да отиде и да каже нещо смислено на Сънди, Хърбърт я хвана. Той я улови грубо за ръката и изкомандва:

— Мърдай! — и я буташе към вратата, към Чарли.

По дяволите, помисли си Чарли, щом е отишъл толкова далеч, защо да не отиде докрай? Той пристъпи напред, като блокира пътя ѝ.

Преди да успее да каже каквото и да е, Хърбърт го ритна бързо в слабините и измъкна Сънди от къщата.

За един кратък миг тя го видя, погледът ѝ се фокусира, позна го, реалността я порази и тя запищя.

Чарли беше превит от болка. Не можеше да помръдне, болеше го невероятно. Сега Сънди пищеше неуправляемо.

Луела чу писъците. Тя беше хванала един стар халат и сега ще щуреше из стаята, като се опитваше да възстанови някакъв порядък. Изтича към прозореца. Нещо съвсем не беше наред. Мардж беше твърде неподвижна на пода. Ако Сънди Симънс беше дошла тук съвсем доброволно, защо пищеше?

Тя си спомни как се стигна до цялата тази вечер. Беше защото Хърбърт беше убил момиче.

Чарли се опитваше да стане.

— По-добре се опитайте да го спрете — Луела пицеше на няколкото останали мъже, които се бореха с панталони и сака. — Той е луд, той ще я убие!

Чарли единствен се помръдна. Той се отправи към предната врата точно навреме, за да види как Хърбърт натиква Сънди отзад в линкълна. Той стигна до колата в момента, в който тя потегли.

Болката намаляваше. Той изтича през улицата до ферарито си и скочи вътре. Сега всичко беше съвсем ясно. Мъжът беше Хърбърт Линкълн Джеферсън, шофьорът, към когото Филипа беше отправила такива невероятни обвинения. А той се беше изсмял, беше й казал да не става глупава.

А сега този мъж държеше в ръцете си Сънди.

* * *

Имаше аплодисменти след края на филма. Бранч беше доволен, горд, че е част от това. Той се огледа, за да получи поздравления от Сънди и разбра, че тя си е тръгнала.

Къде беше отишла? Той смътно си спомняше, че някой дойде и я взе по средата на филма. Той си помисли, че тя ще телефонира, за да провери дали всичко е наред, но точно тогава Максвел Торп мина покрай него с новия си млад актьор и Бранч подскочи и се изправи.

— Ще я изпратя вкъщи — прошепна той — искам да заведа теб на партито.

Максуел се усмихна.

— Малко си закъснял, мили, но можеш да дойдеш с нас, ако желаш.

— Добре, Макс, ще дойда — каза Бранч с готовност. — Хареса ли ти филма? Харесах ли ти аз?

Той беше напълно забравил за Сънди.

— Знам кой си — каза Сънди.

Тя се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно и убедително, въпреки, че в действителност беше ужасена, когато се сви, все още гола, отзад в колата. Не беше сигурна дали говорителите са включени. Не беше сигурна дали той може да я чуе, но беше решена да изглежда

като че ли се владее. Беше важно, чувстваше тя, с този луд човек да не се пречупи.

— Чуваш ли ме? — попита тя. — Студено ми е. Дай ми нещо да облека.

Последва мълчание.

— Ти ми пишеше писмата, нали? — продължи тя. — Отговори ми. Ти ги написа, нали?

Не последва отговор.

Тя прехапа силно устни. Къде отиваха? Какво щеше да последва сега? Дали Жан-Пиер беше добре? И въпросът на въпросите — откъде се появи Чарли Брик?

Хърбърт караше лудо. Трябваше да я заведе някъде на спокойно място.

* * *

Беше тринадесетгодишен и си правеше чекии, когато леля му влезе в стаята. Тя беше много по-млада от майка му, слаба, с щръкнали цици, които тя никога не си даваше зор да прикрива. Тя стоеше и го гледаше, ръцете ѝ бяха върху слабите бедра. Започна да се смее. Тя продължаваше да се смее докато шеговито посочи към пениса му и каза:

— Няма да си го ползваш само ти това, синко.

Тя се измъкна от оскъдния си пеньоар иго накара да легне. След това го възседна и започна да се движи нагоре-надолу, като се смееше през цялото време. След това той беше стоял с часове под душа, като се търкаше и търкаше, но минаха дни преди да успее да се отърве от миризмата на евтин парфюм.

Той напусна дома, порасна, след това дойдоха проститутките, много на брой, но нито една не можа да помогне. Единственият начин беше да си го направи сам.

След това срещна Мардж с големите полюшващи се гърди. Тя му сервира риба тон с ръжен хляб и бира и всичко това свърши със сватбата им.

Тя у напомняше на една снимка, която той извикваше във въображението си. Снимката беше на голо момиче във високи до

бедрата черни ботуши, което се качваше на кон, единият ѝ крак беше на стремето. Когато той успееше да си представи, че момичето от снимката и Мардж са едно и също, можеше да го върши, така добре и често, че скоро тя забременя. Тя загуби първото бебе, а след това и второто. След това той просто не можеше да го направи.

Щеше му се да има бебе, едно малко момиченце, с което да си играе и да го извежда на разходка, но това не стана. Той се върна отново към снимките, последваха писмата и телефонните обаждания. Той ги намираще за достатъчно задоволяващи, но понякога му се искаше да опита отново и преди хипито от Сънсет имаше няколко проститутки, всичките бяха пребити в пристъп на отчаяние и омраза.

Сега той имаше Сънди Симънс, върха на неговите желания. Ако не можеше да го свърши с нея, нямаше никаква надежда и никой друг нямаше да я има.

Ако отидеше достатъчно далеч сред хълмовете, щеше да паркира колата, а тя беше отзад, гола и готова. Ако това свършеше работа, те щяха да продължат заедно.

Ако не свършеше работа, е, тогава какво, по дяволите, имаше да губи? Една жена никога нямаше да е доволна, ако не си го получаваше. Тя никога нямаше да остане с него.

Той знаеше едно местенце, високо над Холивуд, където можеше да закара колата. И тях двамата.

Това беше единственият начин.

61.

Чарли имаше чувството за нереалност. Неща като тези се случваха само по филмите. Но той беше чул писъците ѝ. Той беше видял да я набутват гола в колата.

Той се чувстваше развеселен, като че ли беше приятно надрусан. Залепи се за линкълна и остана зад него. Те се насочваха обратно към Холивуд и през ума му мина да се обади на полицията. Той имаше телефон в колата, разположен удобно до дясната му ръка. Но какво можеше да каже. Как щеше да прозвучи всичко това?

— Здравейте, обажда се Чарли Брик. Преследвам един луд, който кара Сънди Симънс гола на задната седалка на колата си.

— О, така ли? — Можеше да чуе отговора. — А аз съм Мики Маус.

Но какво щеше да стане, ако той не се обади в полицията? Вероятно линкълна ще спре, откачалката ще излезе и тогава какво? Чарли не беше прочут със силата си, а ако Хърбърт имаше пистолет?

При първа възможност той се обади в централата. Беше трудно да вдигне ръка от кормилото дори за миг, защото линкълнът не спазваше никакви светофари, стопове, нищо. Те се носеха по Ла Синега и се отправяха към Стрип.

— Искам да съобщя за отвличане — каза той, когато го свързаха. — Става въпрос за Сънди Симънс.

— О, да — каза ченгето. — А аз съм Доналд Дък!

— Студено ми е — помоли Сънди отново — моля, спри. Дай ми нещо да облека, след това може да говорим. — Тя направи пауза. — Можем да говорим за писмата ти.

Отново не последва отговор. Колата се носеше лудо.

Ако само той кажеше нещо. Тя почувства как в нея се надига паника. Като че ли в колата нямаше въздух.

— Спри, моля те, спри — молеше тя — мисля, че ще припадна... Бяха почти стигнали.

Хърбърт облиза устни, които чувстваше сухи и напукани. Той бръкна в джоба си за някакъв мехлем и напипа медальона, тънката златна верижка, която беше паднала от врата на момичето, което уби. Възнамеряваше да го даде на Сънди като подарък. Той го набута обратно в джоба си, намери мехлема за устни и щедро си намаза устата.

Не си даваше сметка за ферарито, което го следваше отблизо. Чарли намали, когато линкълнът започна да се изкачва все по-високо и по-високо по Холивуд Хилс.

Нервно ръката му свали ципа на панталоните и се потупа сковано и скришом, все едно че галеше змия.

Почти беше време. Те приближаваха мястото, което той търсеше. То беше настрани от шосето, по един черен път. Една къща, полупостроена, се издигаше над хълма.

Той закара колата до ръба и спря. След това излезе и отвори задната врата на колата. Сънди се втрени в него в тъмното. Тя можеше да види силуета му, докато той се взираше в нея. Единствените звуци идваха от свиренето на щурците. Тя можеше да долови мириса на трева и влажна земя.

Хърбърт влезе в колата, като остави вратата отворена. Ръцете му се впиха в гърдите ѝ като клещи за изтезание, пръстите му конвулсивно ги мачкаха.

Тя се дръпна назад, когато устните му се залепиха на едната ѝ гърд.

Тя започна да се бори, за да се освободи.

Той я натисна надолу. Беше силен.

Те се бореха мълчаливо. Той успя са разтвори краката ѝ. Тя издра лицето му с нокти.

— Курва! — измърмори той и я удари.

Тогава, в момента, в който тя чувстваше, че той ще проникне в нея, внезапно беше освободена от натиска и той беше измъкнат.

Чарли спря ферарито, когато другата кола отби от пътя. Той го остави с включени аварийни светлини и последва линкълна пеш. Да се каже, че беше нервен, беше малко.

Не му се наложи да отива много надалеч, за да стигне до колата. Можеше да чуе борбата без думи, сумтенето и стоновете.

Той не се поколеба, а се впусна направо, хвана Хърбърт отзад за ризата, дръпна го и го измъкна от колата.

Чарли никога не се беше бил, но действаше инстинктивно и когато Хърбърт го нападна, го пресрещна с десния си крак и го ритна яко в слабините.

— Връщам ти за удара, приятелче — измърмори той — един добър шут в ташаците води до друг.

Хърбърт се беше свил на земята.

Чарли издърпа Сънди от колата.

— Нека да се махаме преди той да се е размърдал — каза той и като я хвана за ръката, се затичаха обратно към ферарито.

— Замръзнете точно там, където сте, мистър.

Един полицаи стоеше до колата, пистолетът му беше насочен точно в тях.

62.

Една седмица след това Чарли и Сънди седяха в голям самолет един до друг. Те се държаха за ръцете, неговите бяха поставени закрилнически върху нейните.

Бяха най-известната двойка в света. Освен безкрайните заглавия по вестниците, размишления и слухове, хората се чудеха какво наистина се беше случило през онази нощ.

Всеки в Холивуд си имаше собствена теория: „И двамата принадлежат към този зловещ култ към черната магия и това е било решаващо“. „Тя винаги е ходила по оргии“. „Той е много известен с перверзиите си“.

Мардж Линкълн Джеферсън беше намерена мъртва в резултат на огромна доза отрова.

Хърбърт Линкълн Джеферсън беше арестуван и обвинен първо в опит за отвличане и изнасилване и после, след като откриха Мардж, в убийство.

Луела Крисп беше открита с милия ѝ малък съпруг в Аризона и върната обратно за разпит. По-късно беше обвинена в съучастничество.

Кери и Маршъл се върнаха със самолет в Лос Анджелис, където научиха новината.

Сънди беше на успокоителни в болницата. Чувстваше се чудесно, но все още страдаше от шока.

Чарли пое нещата в свои ръце. Той се разправяше с полицията и пресата.

— Не трябва да я безпокои никой и нищо — осведоми той Кери.

— Разбира се — съгласи е Кери. — Но аз със сигурност имам да ти задам много въпроси...

Клод Юсан пристигна от Пал Спрингс да си вземе сина от къщата на брега. Той намина да види Кери в офиса ѝ.

— Съжалявам, анулирам договора със Сънди. Сменяше екипа — каза той.

— Майтапиш ли се? — възкликна Кери. — Трябва да си прочел какво се случи с нея, тя е на всички първи страници по света.

Клод сви рамене.

— Не беше на добро. Тя напусна филма. Все пак, можеш да ѝ предадеш моите поздрави и едно съобщение — просто ѝ кажи, че допълнителните снимки са излишни и няма да ги използваме.

Кери се вторачи в него.

— Щом не използвате нея, защо все пак да не използвате допълнителните снимки?

— Просто ѝ предай съобщението — очите му бавно шареха и тя почувства отново физическото и привличане. — Довиждане — каза той рязко.

Кери не съжаляваше за филма му, но се питаше как ще се почувства Сънди. Защо тя се беше върнала в Лос Анджелис?

След два дни Сънди излезе от болницата. Обсадена от фотографи и репортери, тя избяга на сравнително безопасно място в къщата на Кери и Маршъл. Те я закриляха по най-добрия възможен начин.

Тя беше взела много решения миналата седмица. Каза на Кери, че не възнамерява никога вече да се появява в друг филм. По някакъв начин тя се чувстваше виновна за цялата бъркотия.

Кери не можеше да повярва на това.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Каквото и да направя, ще бъде нещо лично.

Беше съобщено, че Динди Сайдн ще замести Сънди във филма на Клод Юсан. Кери беше изненадана от начина, по който Сънди прие новината. Тя просто се усмихна и каза:

— Мисля, че сега е намерил най-подходящото момиче.

Нещо се беше случило между Клод и Сънди, но Кери чувстваше, че не е подходящо време да си вре носа там.

Чарли посещаваше Сънди всеки ден, седеше и говореше с нея в градината. Караше я да се смее. Правеше я щастлива. И когато я помоли да отиде в Лондон с него, тя прие. Чувстваше се зле, подтисната, и само Чарли я караше да се чувства добре.

Той каза:

— Без притеснения, да видим какво ще стане...

— Ще те заведа в Манчестър — каза Чарли. — Ужасно място е, но съм роден там. Серафина се отбила в болницата и ме родила между две шоута.

Сънди стисна ръката му.

— Бих искала да я познавам, изглежда, че е била велика стара дама.

— Да, тя щеше да те хареса. Не е ли странно, любима? Ето ни тук, един до друг, като че ли сме се познавали цял живот. Колко време сме загубили.

— Нищо никога не се губи в живота, Чарли. Винаги научаваш нещо.

— Да — той я погледна настойчиво — предполагам, че ти си научила.

Самолетът се спускаше, за да се приземи.

— Стой зад мен като японска съпруга и остави пресата на мен — каза Чарли — ще отговоря на няколко въпроса и ще им кажа, че си ми секретарка.

Тя се усмихна меко.

— Сега това може да се окаже добра работа за мен. Мога да пиша на машина, знаеш ли?

— Така ли? Боже Господи, скрити таланти!

И двамата се засмяха.

63.

Седрик Хоумър се взираше в огледалото за обратно виждане на лъскавия сребърен ролс-ройс, паркиран до изхода за пристигане на лондонското летище. Среса правата си тъмнокафява коса. Беше обикновен на вид мъж, слаб и с остри черти. В сивата си шофьорска униформа като че ли се сливаше с колата.

Той приключи с ресането на косата си и се загледа грубо в едно минаващо момиче в мини пола.

— Малки мръсници! — измърмори той. — Разкарват се насам-натам и си показват задниците на всеки.

Очите му изпратиха момичето, докато то се скри, след това излезе от колата и застана до нея.

Той си помисли за предната вечер, която беше прекарал с майка си в стария им апартамент, в който те живееха заедно в Айлингтън. Беше една хубава вечер. Те бяха разглеждали колекцията му от снимки и изрезки. Той беше събрал всичко, което се беше появило за Сънди Симънс в английските вестници и списания. Беше толкова красива, толкова чаровна, дори майка у се съгласи с него.

След това по-късно той се затвори в стаята си и вечерта стана още по-хубава...

Един полицай дойде до колата.

— Тук не е място за паркиране — каза той — тук сте вече петнадесет минути, най-добре ще е да се махнете.

— Хората ми ще дойдат всеки момент — каза Седрик — посрещам Чарли Брик.

— О, Чарли Брик. Тогава всичко е наред, предполагам. Пристига тази сутрин, нали?

Седрик кимна. Голям късмет беше, че шефът избра него да посрещне Чарли Брик на летището. Чарли познаваше Сънди Симънс. Ако окаже на Чарли, ако му обясни, че иска да ѝ напише едно писмо, изразяващо възхищението му, тогава беше сигурен, че Чарли ще му даде адреса ѝ.

Седрик тихо си тананикаше със затворени уста...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.